

Sadece "dayanışma" değil
mücadele gerekiyor!

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mart-Nisan 2023 Sayı: 111

Fiyatı: 5 TL

Depremi üzerinden bir ayı aşkın zaman geçti, ama ne depremzedelerin hayati sorunları çözüldü, ne de acılarını dindirecek bir yaklaşım sergilendi... Halen yalan-dolan, halen sahtekarlık, yolsuzluk, saldırganlık...

Depremde kaybettiklerinin acısıyla konuşan halkı gülerek dinleyen, "devlet nerede" diyenlere saldıran, halktan herşeyi sineye çekip şükretmesini isteyen bir devlet var! Depremzedelerin isyanına "şov" diyen, yardım kuruluşlarının parayla çadır satmasını normalleştiren, hemen yeni binalar dikmeye, yeni rant alanları açmaya girişen devlet yetkilileri var!

Bir de çürük binaların yapılmasını, her yıl "imar affı" ile bunların aklanmasını, deprem sonrası en kritik günlerde hiçbir şey yapılmamasını "ihmal" olarak niteleyen; onca usulsüzlüğü, yolsuzluğu, çalıp-çırpmayı "israf" diye tanımlayan burjuva muhalefet var! Depremi seçim arifesine gelmesinden dolayı muhalif belediyelerin deprem bölgelerinde daha fazla görüldüğü bir gerçektir. Fakat muhalif yerel yönetimler de "merkezi yönetim" kadar çürük binalardan, çöken altyapıdan, deprem sonrası yaşananlardan sorumludur.

Hükümet veya muhalefet, merkez ya da yerel yöneticiler, derecesi farklı olmakla birlikte hepsi suçludur. Çünkü onlar bu sömürü ve soygun düzeninin parçasıdır! İnsanlığa hizmet için değil, "daha fazla kar" üzerine kurulu kapitalist sistemin sözcüleri, temsilcileridir. Her doğa olayını bir felakete dönüştüren de bu sistemin kendisidir. Doğayla birlikte insanı ve insanlığı da öldürüyorlar. Bunu da bilerek yapıyorlar. Çünkü sistemin çarkları, insan canı ve kanıyla dönüyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Deprem değil katliam!

UNUTMA! AFFETME!

Deprem değil katliam!

UNUTMA! AFFETME!

Depremzedeler “devlet nerede” diye soruyor! Devletin yardım kuruluşları ve güvenlik güçlerinin kendilerine el uzatacaklarını sanarak... Devletin asıl işlevini bilmeden! Bu yıkımı yaratan kapitalistlerin devleti olduğunu unutarak...

Oysa devlet orada! Çetesiyile, provokatörleriyle, polis copu, jandarma dipçığı ile orada... Yıkılan binalarda, çöken hastanelerde, belgeleri yok etmek için yakılan kamu kuruluşlarında... Devlet bizzat enkazın içinde... Enkazı yaratan da, enkaz altında insanların ölümünü seyreden de, sonrasında enkazdan kar elde etmeye çalışan da devlet! Ve tabii devlet aygıtını kullanan sermaye sahipleri...

Günler sonra kurulan ve hala çok yetersiz olan çadırlara elektrik sayacı koymuşlar mesela. Elektrik dağıtım şirketleri kar etmeye devam etsin diye... Deprem bölgesine koşan gönüllülerin arabalarından HGS geçiş ücreti tahsil edilmiş...

Kızılay'ın çadır satmasından sonra yeni skandalları ortaya çıktı. Kızılhaç federasyonu, Kızılay'a battaniye için 3,5 milyon avroluk yardım yapmış, ama Kızılay “önce elimizdeki battaniyeler bitsin” diyerek parayı elinde tutmuş. Keza Çin'den 20 bin çadır gelmiş, ama o çadırların nereye gittiği bilinmiyor. Belli ki onlar da satılmış! Kızılay çadır satıyor, konserve satıyor, bağış için gelen kıyafetleri bile satıyor. Battaniyelerin parası dahil, yardım paraları ise kayıp! Kızılay'a bugüne kadar 18 milyon avro gelmiş, ama nereye harcandığı bilinmiyor! Tüm ülkelerden gelen mallar, montlar, botlar vb. ortada yok!

Sadece Kızılay'a değil, AFAD'a ve doğrudan devlete gelen milyonlarca doların akıbeti bilinmiyor. Deprem bölgelerine ulaşmadığı kesin olarak gözlemlendiğine göre, bu paralar iç ediliyor.

“Bunlar engerekler ve çıyanlardır / Bunlar ekmeğimize, aşımıza göz koyanlardır / Tanı bunları tanı da büyü” demişti Ahmet Arif yıllar önce.

Şimdi çocuklarımıza da göz koyuyorlar! Resmi rakamlarla 55 çocuk kayıp! Çocuklar, Menzil başta olmak üzere tarikatlara veriliyor. Sadece çocuklar da değil, kadınların da tarikatlara verildiği, çocuklarla annelerinin ayrı yerlerde tutulduğu bilgisi var. Örneğin Menzil'in Sakarya-Karasu'daki kaçak tatil köyünde Adıyaman'dan gelen depremzedeler görülmüş. Menzil şeyhinin deprem bölgesine gittiği, polis ve askerlerin “el-pençe divan” durduğu fotoğrafları çıktı. Adıyaman valisinin bu şeyhi bizzat aradığı söyleniyor. Polisi, askeri, valisiyle, devlet yetkilileri tarikat şeyhlerinin hizmetinde!...

Depremzedeler ölen yakınlarının acısı-yla kavrulur ve büyük zorluklar içinde hayata tutunmaya çalışırken, bir de üstüne “kayıp”lar eklendi. Binlerce “kayıp”tan söz ediliyor. Bunların içinde genç kızlar, kadınlar var. Enkazdan sağ çıktığı görüldüğü halde bulunamayan çocuklar, yetişkinler... Ambulansa bindirildikten sonra hastanelerde çıkmayan, nerede olduğu bilinmeyen yüzlerce, binlerce kişi...

“Gözetiminde kayıp”lara “depremde kayıp”ları ekledi bu devlet!.. İki muhalif biraraya gelse orada biten, herkesi fişleyen, takip eden, dinleyen devlet, “kayıp”ları bulamıyor! Organ mafyalarından, kadın-çocuk ticareti yapan çetelere ve tarikatlara kadar geniş bir “muhtemel failer” listesi var. Ama hepsinin başında mafya ve tarikatlarla içiçe geçen, onlarla iş tutan AKP-MHP yönetimi var!

Depremden sonra statolar “hükümet istifa” sloganlarıyla inleyince, ceza üzerine ceza yağdırıldılar. Üniversiteleri de bu yüzden kapattılar. İnsanların toplu halde bulunduğu her yer, Erdoğan yönetimi için büyük tehlikeler barındırıyor. Ama kapatarak, cezalar yağdırarak, ya da provoke ederek bu tepkileri bastırmaları mümkün değil artık!

Önümüzde seçim var. Büyük olasılık Erdoğan yönetimi son bulacak. Kuşkusuz gitmemek için her tür hileye, provokasyona başvuracaklar. Ama halk desteğini yitiren hiçbir yönetim ayakta kalamaz. Bir biçimde yıkılması kaçınılmazdır.

Fakat bilmeliyiz ki, Erdoğan sonrası güllük-gülüstanlık olmayacak! Gelen hükümet de bize haklarımızı lütfetmeyecek! Haklarımızı yine kıran kırana bir mücadele ile elde edeceğiz.

Şikayetlenmek, yakınmak, birilerinden medet ummak çare değil! Depremde bir kez daha gördük ki, halkın halktan başka dostu yok! Birbirimize kenetlenmek, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek dışında koşullarımızı düzeltmeyeceğiz! Taleplerimizi elde etmemizin tek yolu, üretimden gelen gücümüzü kullanmak, sokağa çıkmaktır.

Yaşadığımız acıları unutmayacağız, affetmeyeceğiz! Ve mutlaka hesabını soracağız!

Okurlara...

Merhaba,

Depremin yerle bir ettiği kentlerde yaşanan acının tarifi yok. Göz göre göre insanlar enkaz altında can verdiler. Hayatta kalanlar ise gıda, barınma, ısınma gibi en temel insani ihtiyaçlardan yoksun kaldılar. Devrimci-demokrat kurumlar, ilk günden itibaren büyük bir çaba ile orada çalışıyor, dayanışma faaliyetlerini sürdürüyorlar.

Bu kadar büyük acılar sözkonusu olduğunda, sadece “dayanışma” yetersizdir. Yaşanan acının öfkeye, öfkenin eyleme dönüşmesi, sorumlulardan hesap sorulması gerekir. Ancak o koşulda acı biraz küllenir; kalanlar hayata devam edebilir. Yoksa tıpkı evlerimizin enkazı gibi, ruhlarımız-bilinçlerimiz de enkaza dönüşür ve bizi çürütmek için hayatımızın ortasına çöker.

Depremin acısı sürerken, seçim gündemi hız kazandı. Olağanüstü bir gelişme olmazsa, 14 Mayıs'ta seçim yapılacaktır. Erdoğan yönetimi, ekonomik krizin ardından depremdeki rezaletleriyle kitlelerin desteğini büyük oranda kaybetti. “Millet ittifağı” ise, kendi içindeki çatlaklarından Kılıçdaroğlu'nun adaylığını bile güç bela çıkarabildi.

Yıllardır tek kurtuluş yolu olarak seçimler gösterildi. Fakat biliyoruz ki, işçi ve emekçiler üretimden gelen gücünü ortaya koyup sokağa çıkmadıkça, hiç bir hak elde edilemez. Onun için “sandıkta değil, sokakta kazanacağız” diyoruz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

111. Sayıda

3	Akşener'in çıkışı ve yaklaşan seçimler
5	Şimdi ne yapacağız?
6	Dayanışma zamanı
7	Yaralarımızı birlikte saracağız
8	İsyanımız sömürü düzeninedir
9	Antakya'yı terk etmiyoruz
10	Ölülerimize bile saygı yok
11	Deprem bölgelerinde güvenlik sorunu
12	Bir ay geçti. Ne zaman döneceksiniz?
13	Devlet yoktu, terörist bellediğimiz kurumlar vardı
14	Sadece dayanışma değil, mücadele gerekiyor
16	Deprem bölgesine konteyner inşa ederken
17	Yapı yükseliyor
18	İşçiler can, patronlar kar peşinde
19	Depremde işçi sendikalarının tutumu
20	8 Mart'ta depremzede kadınlarla beraberdik
21	Gazi direnişi 28. yılında
22	Amedspor'a ırkçı saldırı
24	Teslim alınamayan bizim Remzi Basalak
26	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 111 Mart-Nisan 2023, 5 TL(KDV %0)

Yıllardır kitleleri bağladıkları seçimler, yeni bir gelişme olmazsa, 14 Mayıs'ta yapılacaktır. **Deprem sonrası Bülent Arınç** tarafından seçimlerin bir yıl ertelenmesi gündeme getirilse de, tepkiler üzerine geri çekildi. AKP-MHP bloku Arınç üzerinden böyle bir yoklama çekti. Anayasada sadece savaş durumunda seçimlerin ertelenmesi söz konusu iken, depremin savaş gibi ele alınması, muhalefetin sert duvarına çarptı. Fakat halen YSK eliyle seçimlerin ertelenme ihtimali -az da olsa- bulunuyor.

AKP-MHP blokunun seçim tarihi olarak 18 Haziran'ı değil de, 14 Mayıs'ı tercih etmesi, Erdoğan'ın üçüncü kez aday

nedeniyle kabul etmediklerini, "kazanacak aday"ın İmamoğlu veya Mansur Yavaş olduğunu söyleyen ve diğer partilere veryansın eden bir açıklama yaptı.

Önceki aylarda AKP ve MHP'den Akşener'e "geri dön" çağrısı yapılmıştı. Akşener bu çağrılara icabet etmese de yer yer AKP ile diyalog kuruluyordu. En son deprem sonrası Erdoğan'la görüşme talebi olmuştu. "6'lı masa"yı terkederek, Erdoğan'la bir dönem daha devam etmekten yana olanlara göz kırpmış oldu. Erdoğan da son dönemde sık sık "bana bir yıl daha verin" deyip duruyordu. Bir yıl içinde "parlamentar sisteme geçiş" sözü verilerek Erdoğan'ın cumhurbaşkanı oldu-

"cumhurbaşkanı yardımcısı" olması koşuluyla Kılıçdaroğlu'nun adaylığını destekleyeceklerini duyurdular. Yine saatler süren toplantı sonrası Kılıçdaroğlu'nun adaylığı açıklandı. Fakat İYİP'in ileri sürdüğü gibi İmamoğlu ve Yavaş "yetkili-etkili" cumhurbaşkanı yardımcısı olmadı, Kılıçdaroğlu'nun "istediği" tarihte ve onun belirlediği sınırlar içinde olabileceklerdi. Ortak açıklamanın son maddesine ilştirilen bu koşulun, son derece zorlama ve göstermelik olduğu anlaşıyordu.

Bu aslında İYİP ve Akşener'in yenilgisiydi. Daha önce "başbakan" olacağını açıklayan Akşener, "cumhurbaşkanı yardımcısı" olmayı kabul etmişti. Şişirilen oy oranlarına dayanarak "6'lı masa"yı oluşturan diğer partilerle eşit muameleyi reddettiği halde, onlarla aynı statüyü paylaşmaya razı geldi.

Yine anket oyunları ile "milletin cumhurbaşkanı adayı" olarak lanse ettikleri İmamoğlu ve Yavaş'ın kaderi, Kılıçdaroğlu'nun inisiyatifine bırakıldı. En önemlisi, o güne kadar karşı çıktıkları Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanı adaylığını kabul etmiş oldular.

Akşener'in çıkışı ve Yaklaşan seçimler

Kılıçdaroğlu'nun "5'li çete"yi hedefe çekmesi, onlarla iş tutan işbirlikçi tekellci burjuvaları da rahatsız etmişti. Yer yer "kamulaştırma"dan bahsetmesi, bu kamu kuruluşlarını satın alanların çıkarlarına dokundu. Keza 418 milyar doların peşine düşeceğini açıklaması, bazılarını ürküttü. Sonuç olarak "6'lı masa"da çıkan krizin perde arkasında bu tekeller vardı. Ama herşeyi tekeller belirlemiyor. Bir de kitleler var. Halkın gücü karşısında hiçbir gücün duramayacağı bir kez daha görüldü.

olması önündeki engeli aşmak içindir. Elbette seçimleri sadece bir ay öne çekmesi yetmiyor, aslında meclisi de feshetmesi gerekiyor. Ama bugüne dek Erdoğan'ın anayasayı defalarca çiğnediğine şahit olduk. Şimdi adaylığını tartıştırmamak için seçim tarihinde küçük bir oynama yapıyorlar. Bunda en önemli faktör, ayağının altındaki halının çekilmekte olduğunu görmesidir.

Muhalefet karıştı

Seçim tarihi açıklanınca, "6'lı masa" olarak bilinen muhalefet bloku da hareketlendi. Aylardır erteledikleri cumhurbaşkanı adayını açıklamak üzere toplandılar. 2 Mart'ta gerçekleşen toplantı ve sonrası tam bir krize dönüştü; üç gün süren başdöndürücü gelişmeler yaşandı.

Bir yılı aşkın zamandır konuşulan Kılıçdaroğlu'nun adaylığı, "6'lı masa"ya sanki ilk kez gelmiş, parti başkanları, sanki ilk kez duymuş gibi davrandılar. Toplantı sonrası herkes adayın açıklanmasını beklerken, "anlayış birliğine vardık" diyerek top çevirmeye devam ettiler. Ve sonunda Meral Akşener bombayı patlattı. Kendileri dışındaki beş partinin Kılıçdaroğlu'nun adaylığını desteklediğini, bunun bir "dayatma" olması

ğ u, mecliste çoğunluğu muhalefetin oluşturduğu bir "ara geçiş"i isteyen kesimler vardı. CHP sözcülerinden Engin Altay da yakın zamanda "bize devlet tarafından yumuşak geçiş önerildi" açıklaması yapmıştı. Egemen klikler içinde Erdoğan'la bir süre daha gitmeyi isteyenlerin Kılıçdaroğlu'nun adaylığına karşı çıktıkları söyleniyordu.

İYİP'in "ana muhalefet partisi", Akşener'in de "başbakan" olması, bu planın bir parçasıydı.

Fakat hesaplar tutmadı. İmamoğlu ve Yavaş'ı cumhurbaşkanı adayı olmaya çağırıldığı halde, onlardan olumlu yanıt alamadı. Daha önemlisi, kendi tabanı dahil, kitlelerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Üyelikten istifalarla e-devlet kilitlendi. İYİP'in barajı geçip geçemeyeceği tartışılır hale geldi. Bir televizyon programı esnasında hukukçu Ersan Şen'in "cumhurbaşkanı adayı" olma istemi üzerine İYİP'in görüşmeye çağırması, dalga konusu haline getirdi. Ve Akşener, "kumar masası-noter masası" olarak tanımladığı o "masa"ya üç gün sonra geri dönmek zorunda kaldı.

Bu kez masaya dönmenin en uygun yolunu, "onurlu dönüş"ün formülünü aradılar. İmamoğlu ve Yavaş'ın

Akşener'in çıkışının arka planı

Akşener'in tam da seçimlere ramak kala "masa"yı devirmeye kalkması, pek çok soruyu beraberinde getirdi. Akşener bu çıkışı "kişisel ihtirasi"ndan dolayı mı yapmıştı? Kılıçdaroğlu'nun adaylığına neden karşı çıkıyordu? İmamoğlu ve Yavaş'ı neden tercih ediyorlardı? Bu çıkışın arka planı neydi?

"6'lı masa" bugüne dek "önemli olan ilkelerde anlaşmak" diyerek komisyonlar kurmuş, yüzlerce sayfalık raporlar hazırlamış, toplantılar yapmıştı. Hemen her konuda anlaştıkları izlenimini verdiler. Fakat ısrarla adayın belirlenmesini ertelediler. Asıl sorunun orada düğümlendiğini gözlerden sakladılar. Son noktada, gerçek durum patladı.

Esasında "6'lı masa" başından itibaren sorunluydu. MHP'den kopan İYİP, AKP'den kopan Deva ve Gelecek, AKP'nin içinden çıktığı Saadet ile CHP'nin oluşturduğu muhalefet bloku, "yamalıklı bohça" durumundaydı. En zayıf ayağını ise, İYİP oluştuyordu. "Kazanacak aday" gibi uyduruk bir tanımla, İmamoğlu ve Mansur Yavaş'ı öne çıkardılar. İYİP kurmayları birçok kez Kılıçdaroğlu'nun adaylığına karşı

çıktıklarını söylediler. Son olarak Cihan Paçacı, Kılıçdaroğlu'nun Aleviliğine gön-derme yaparak onun seçilemeyeceğini ima etmiş, ardından görevinden istifa etmişti. (Akşener'in 3 Mart'ta "masa"yı terketmesi üzerine Cihan Paçacı'nın he-men geri dönmesi de manidardı.)

6 partiyi biraya getiren tek şey, Erdoğan karşıtlığıydı. Erdoğan'ı tek başına deviremeyecekleri için, böyle bir ittifak zorunlu oldu. Fakat "6'lı masa"nın yeni partilerle genişlemesine de ket vurdular.

Oysa HDP başta olmak üzere pek çok muhalif parti bu "masa"ya dahil edilebilirdi, hiçbirini almadılar. Belli ki "masa"nın AKP-MHP tandanslı partilerin ağırlığında olması isteniyordu. Cumhurbaşkanı adayı olarak da ANAP kökenli İmamoğlu ile MHP kökenli Yavaş tercih ediliyordu. İYİP, Ankara ve İstanbul Belediyelerinde ihale ve rant dağıtım süreçlerinde önemli kazanımlar elde etmişti.

Her siyasal partinin arkasında birtakım sermaye grupları bulunuyor. Onların çıkarları neyi gerektiriyorsa, partiler de ona göre bazı kılıflar uydurup savunuyorlar. Anket şirketleri de aynı şekilde çalışıyor. Kimi-neyi öne çıkarmak istiyorlarsa, soruları öyle hazırlıyorlar. Örneğin başka isimleri değil de İmamoğlu ve Yavaş'ı "aday" diye kitleye sunmaları boşuna değildi. Ve sanki "millet" Kılıçdaroğlu'nu değil de onları istiyormuş gibi bir izlenim oluşturdular.

Gerçek şuydu ki, İYİP'in arkasında duran tekellerle, CHP'yi destekleyen tekellerin çıkarı bir-biriyle çatıştı. Kılıçdaroğlu'nun "5'li çete" olarak tanımladığı bazı şirketleri hedefe çakması, sadece "5'li çete"yi değil, onlarla iş tutan işbirlikçi tekeli burjuvaları da rahatsız etmişti. Keza CHP'li yetkililerin yer yer "kamulaştırma"dan bahsetmeleri, özelleştirilen kimi kamu kuruluşlarına el konulacağını söylemeleri, bu kuruluşları satın alanların çıkarlarına dokundu. Son dönemde Kılıçdaroğlu'nun Hazine'den çıkan 418 milyar doların peşine düşeceğini açıklaması, "usulsüz harcama" olarak tanımlanan parayı ülkeye geri kazandıracağını söylemesi, bazılarını ürküttü.

Sonuç olarak "6'lı masa"da çıkan krizin perde arkasında bu tekeller vardır. Ama herşeyi tekeller belirleyemiyor. Bir de kitleler var. Halkın gücü karşısında hiçbir gücün duramayacağı defalarca kanıtlandı. Bu kez de öyle oldu. İYİP'le "masa"yı dağıtma ve "pazarlık gücü"nü arttırma çabası hüsrana uğradı. Kitlelerin büyük tepkisiyle geri adım attılar.

"Masa" "sofra"ya dönüştü.

Akşener'in "masa"yı terk etmesinin ardından Kılıçdaroğlu da atağa geçti. Videoyla verdiği ilk mesajında, "Bu yola çıkarken hep Halil İbrahim sofrasından bahsettim" dedi ve "bu sofraya ülkenin tüm renklerini davet etmemiz gerekir" diyerek "masa"dan "sofra"ya geçti. Adaylığı açıklandıktan sonra da

"sofra" demeye devam etti. Akşener'in "masa"yı terkettiği gün, TİP ve Sol Parti ile görüştü. HDP'ye sıcak mesajlar gönderdi. İYİP'ten boşalan yeri "sol"a açılarak dolduracağını gösterdi. Böylece İYİP'in restine "sol"dan rest çekerek yanıt vermiş oldu. HDP ve sol partiler de Kılıçdaroğlu'nu destekleyen açıklamalar yaptılar. Kılıçdaroğlu, Kürt-Alevi kitlesi başta olmak üzere "sol"un pek çok kesiminin desteğini arkasına aldı. O güne kadar ulaşamadığı bir kitle desteğine ulaştı. Akşener'in hamlesi Kılıçdaroğlu'na yaramış oldu, onu güçlendirdi.

Bu durum Kılıçdaroğlu'nun karşısında duran egemenleri telaşlandırdı. İYİP'in boşalttığı yerin "sol" ile dolması ve Kılıçdaroğlu'nu güçlendirmesi karşısında, apar-topar İYİP'i yeniden "masa"ya oturtttular. Fakat eli güçlenen Kılıçdaroğlu ve CHP, eskisinden daha baskın biçimde isteklerini kabul ettirdi.

Kılıçdaroğlu'nun adaylığının kesinleşmesi üzerine HDP, aday çıkarmayı yeniden değerlendireceklerini söyledi ve Kılıçdaroğlu'nu görüşmeye davet etti. Ardından Demirtaş, "Akşener'e açık mektup" yazarak onu sıkıştıran bir hamle yaptı. İYİP'in başını çektiği şoven kesimlerin HDP'yi muhalif bloktan dışlama çabası, artık tutmaz oldu.

Bu süreçten avantajlı çıkan bir diğer parti de HDP'ydi. HDP'nin seçimlerde "kilit" bir rol oynayacağı biliniyor. Kürt halkı üzerindeki etkisinden dolayı sadece muhalefet bloku değil, AKP de yanına çekmeye çalıştı, çalışıyor. Bunu başaramayacağı artık kesinleşmişse de Kürt halkını tümünden kaybetmek için hamleler yapıyor. Anayasa Mahkemesi'nin HDP'nin kapatma davası için yapacağı savunmayı 11 Nisan'a ertelemesi, seçimlere kadar HDP'nin kapatılması ihtimalini büyük oranda ortadan kaldırdı. Keza HDP'nin hazine'den aldığı paraya blokajın da kaldırıldığı duyuruldu.

Bu süreç, sadece CHP ve Kılıçdaroğlu'nu değil, HDP'yi de güçlendirdi. HDP yeniden yasal ve meşru bir parti olarak görülmeye başlandı. Uzun bir süredir HDP'ye kapalı olan veya çok az yer veren televizyon kanalları ve gazeteler, daha geniş bir şekilde yer verir oldu.

Sandıkta değil sokakta kazanacağız

Seçimler yaklaştıkça sadece muhalif blokta

değil, AKP-MHP blokunda da kartlar yeniden karılıyor. Erdoğan'ın kabine değişikliğine gideceği, tepki alan bakanları değiştireceği söyleniyor. Yanı sıra "iktidar bloku"na yeni partileri ekleme çabası içinde. Bunların arasında Ecevit'in partisi DSP'nin ve Özal'ın partisi ANAP'ın adı geçiyor.

Erdoğan ne tür değişiklikler yaparsa yapsın, kitle desteğini kaybetmiş durumda. Son olarak depremde yaşananlar, bu yönetime duyulan tepkiyi had safhaya vardırdı. Bugüne dek Erdoğan'a

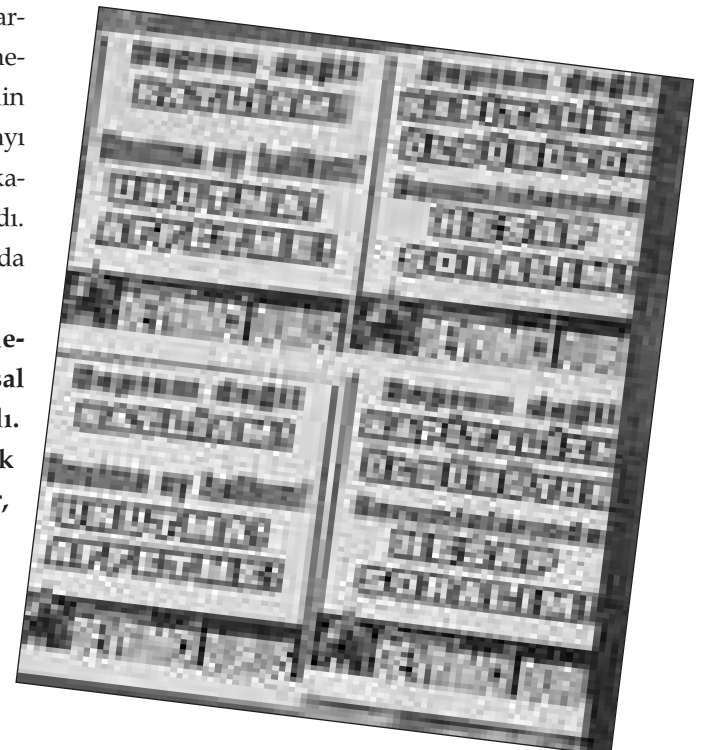
destek veren emperyalist güçler ve işbirlikçileri desteklerini önemli oranda çektiler. Sandıkta çok büyük hileler dönmediği koşulda Erdoğan'ın kaybedeceği artık ayan-beyan ortada.

Ancak seçim süreci yeni başlıyor. Bu süreçte pek çok provokasyon, pek çok saldırı gündeme gelebilir. Amedspor'a Bursa'da yapılanlar, bunun işareti sayılmalı. Rehavete düşmeden her tür saldırıya karşı hazırlıklı olmak gerekiyor. Onun için "sandıkta değil sokakta" kazanmak gerektiğini vurguluyoruz. Sokakta kazanılmadan sandıkta kazanılmayacağını defalarca gördük.

Ayrıca Erdoğan'ın sandıktan önce kitle hareketiyle yenilmesi, muhalefetin de ayağını denk alması anlamına gelecektir. Taleplerimizi elde etmenin yolu, kendi gücümüzü ortaya koymaktan geçiyor. Yoksa hiçbir yönetim, isteklerimizi kendiliğinden vermeyecektir.

Kitlelerin gücü, Akşener'in oyunun bozdu! Şimdi Erdoğan'ı yenme, yeni dönemi kazanma zamanı! Meydanlarda taleplerimizi haykırma, mücadeleyi yükseltme zamanı!

Mart'tan Mayıs'a geçecek dönemi "seçim süreci" olarak değil, sınıf kavgasını büyütme, haklarımızı elde etme süreci olarak ele almalıyız. "Helalleşme" değil "hesaplaşma" bilinciyle yapılanların hesabını sormalıyız.

Depremde kayıplarımız resmi rakamlara göre 50 bine yaklaşıyor. “Kimliği tespit edilemeyenlerin” bu rakama dahil edilmediğini doğrudan devlet açıkladı. Keza depremin ilk günü insanların kendi çabalarıyla enkazdan çıkarıp, en hızlı biçimde gömdükleri yakınları dahil değil bu sayıya. Dışarıda sağ kalan akrabası olmadığı için peşine düşülmeyen, enkazla birlikte cenazesi de molozların arasında yokedilenler de...

Böyle bakıldığında gerçekte ölümlerin yüz binin çok üzerinde olduğunu görmek zor değil.

Bir de kayıplarımız var. Yine resmi rakamlara göre 55 çocuk, 140 yetişkin kayıp, kimliği belirlenemeyen 0-1 yaş arası 137 bebek var. Bunlar yine yakınları tarafından resmi kurumlara bildirilen ve aranan kayıplar. Enkazdan tek başına canlı çıkan, ailesi ölen, bu nedenle “arayacak kimsesi” olmadığı için “kayıp” listesine eklenmeyenler dahil değil bu sayılara. Bir de tarikatlara teslim edilen çocuklar, kadınlar...

Enkazın altından yardım isteyen yakınlarımızın sesi hala kulaklarımızda. Kaybettiklerimizin, sevdiklerimizin yüzü her gece rüyalarımıza girmeye devam ediyor. Her sarsıntıda deprem anını yeniden yaşıyoruz. Daha yasımızı bile tutamadık.

Henüz hiçbir sorun çözülmüş değil. Barınma, beslenme, giyim, ısınma sorunlarımız bile devasa bir halde önümüzde duruyor. O halde ne yapacağız?

İktidar boşluğu, “ikili iktidar” değildir!

Depremin ilk anlarından itibaren devrimci-demokrat kurumlar deprem bölgelerine koşular. Günler boyunca sadece bu kesimlerin gönüllü çalışmasıyla insanlar enkazdan kurtarıldı, ilk ihtiyaçları karşılandı. Ardından gelen günler ve haftalarda ise, cansiperane bir yardımdayanışma çalışması yürütüldü.

Devletin ortada görünmediği, halkın kendi acılarıyla başbaşa kaldığı bu koşullarda, devrimci-demokrat kesimlerin çalışmaları göz doldurdu ve halka güven verdi. Ancak **bütün bu çalışmalar, devrimcidemokrat kurumların “iktidar” olmasını sağlamaya yetmezdi, yetmedi de. Devletin yarattığı boşluğun çok küçük bir kısmı doldurulmuş, yardım bekleyen halkın çok küçük bir bölümüne ulaşılmıştı.**

Devlet yardım faaliyetlerinde yoktu; ancak “iktidar” olarak oradaydı. Kızılay çadır satıyordu, AFAD bölgeye ulaşmaya çalışan madencileri ve yardımları engelliyordu. Devlet bant daraltarak iletişimi engelliyor, paylaşım yapanları gözaltına alıyordu; depremin ikinci günü Rojava’yı bombalıyordu.

3. günden itibaren daha etkili biçimde kendisini gösterdi devlet: “Yağmacı” olarak kodladığı kişilere işkence yaparak, binlerce asker, polis, JÖH ve PÖH ile devrem bölgelerinin her köşesine yerleşerek, hasarlı evlerden eşyasını çıkarmak isteyenleri “izin” kuyruklarına sokarak, gelen yardımlara el koyarak...

Şimdi ne yapacağız?

Devrimci-demokrat kurumlar giderek ağırlaşan devlet baskısına rağmen yardım faaliyetlerini sürdürmek için gerçekten büyük çaba gösterdiler. Ancak giderek bu çalışmaların sadece “yardım” ile sınırlandırıldığı bir tablo oluşmaya başladı. **Deprem bölgesinde “dayanışma”nın “tek çözüm” olduğu, sorunların salt “dayanışma” ile çözüleceği anlatıldı sürekli olarak.** Ve bir kişiye daha, bir kişiye daha yardım etmek için, bir öğünü daha çıkarmak, bir malzemeyi daha dağıtmak için didinen bir çalışma yürütüldü, yürütülüyor...

Devrimci-demokratların, ardından CHP’li belediyelerin çabasına karşılık, AKP kaybettiği inisiyatifleri geri kazanmak için hızlandı. Depremin üzerinden bir ay geçtikten sonra pek çok yere çadır-kamplar, konteyner-kamplar kuruluyor. İnsanlar evlerini bırakarak burada kalmaya zorlanıyor. Yemek ve barınma sorunu çözülmüş gibi gösteriliyor. Gerçekte ise “insanca yaşamak isteyen” insanlara, “ağıla sokulmuş koyun” muamelesi yapılıyor.

“Dayanışma” yetmez:

Hesap sormak gerekiyor!

Muhalef kesimlerin bugüne kadar depremzede halkla kurduğu ilişkinin artık yeni bir boyuta geçmesi gerekiyor. **Bu ilişki bir yanıyla “devleti teşhir-kendini anlatma” odaklı bir ilişkiydi.** Kabaca, “bakın devlet sizi yalnız bıraktı, ihtiyaçlarınızı biz karşılıyoruz” anlatısına dayalı bir ilişkiydi bu.

Diğer yandan, **depremin ilk günlerinde yağmur gibi akan yardımların aynı hızla devam edeceği-etmesi gerektiği varsayılıyordu.** Ama bu mümkün değildi. Olmadığı bir ay içinde bile görüldü. Çünkü kitlelerin hem sistemli bağış için maddi olanakları yok, hem de depremin gündemdeki sıcaklığını aylar boyunca koruması olanaksız.

Dahası, **depremzedelerin barınma-gıda ihtiyaçlarının ötesinde, acılarının “dindirme”ye de ihtiyaçları var.** Gözlerinin önünde akrabalarının enkaz altında ölümlerine an-be-an tanıklık

ettiler. Yakınlarının seslerinin duya duya enkaz başında günler geçirip, sonra cenazelerini aldılar. Onların bir kısmı, **acıyla öylesine kavrulmuş durumda ki, kimileri yemek dağıtım noktalarına yemek almaya bile gitmiyor;** birisi getirip önüne bir tabak yemek koymasa, çadırın içinde açlıktan ölecek.

Bu insanların acıları, sıkıntıları, sorunları “dayanışma” ile bitmez!

“Dayanışma” elbette devam etmeli. Ancak bugün asıl ihtiyacımız, hesap sormaktır.

Yakınlarının acısını bir kor gibi yaşayanların, asıl isteği “kızımı niye öldürdün” diye, birilerinin yakasına yapışmaktır. “Neden bu yıkıma neden oldun” diye hesap sormaktır. “Neden çadırları sattın” diye haykırmaktır. “Ben kalacak bir çadır bile bulamazken, toplanan yardımlar kimin cebine gitti” diye sormaktır. “Bizim için yapılacak konutlara para ödemeyeceğiz”, hatta “Bizi yine plansız ve rant odaklı beton-mezarlara sokmanıza izin vermeyeceğiz” diye meydan okumaktır.

Bizi bu hale getiren devlete hesap sormalı, meydan okumalı, sorumluların yakasına yapışmalıyız. Acıyı öfkeye, öfkeyi eyleme dönüştürmek zorundayız.

Depremin yarattığı sorunları çözmenin tek yolu budur. Acılarımızı söndürmenin, iyileşmenin de...

Deprem için yapılan eyleme polis saldırısı

İşçi Emekçi Birliği’nin “Deprem değil kapitalizm öldürür” sloganıyla Şişli’de bulunan Cevahir AVM önünde yapmak istediği eyleme polis saldırdı. Saldırıda 21 kişi gözaltına alındı.

13 Şubat günü saat 19’da yapılacak eylem öncesinde, Mecidiyeköy-Şişli bölgesi yoğun bir polis ablukasına alındı. Yoldan geçenlerin “savaş mı çıktı” diye soracağı kadar büyük, binlerce polisin bölgeyi kuşattığı bir ablukaydı bu. Deprem bölgelerinde arama-kurtarma faaliyetine insan göndermeyen, enkaz altındaki yüzbinlerce kişiyi ölüme terkeden, onbinlerce kişinin ölümüne neden olan devlet, bu durumu protesto etmek isteyenlere müdahale etmek için binlerce polisi seferber etmişti.

Buna rağmen İEB’liler, “Öldüren deprem değil kapitalizmdir! Dayanışmayı ve mücadeleyi büyütelim!” yazılı, İEB imzalı pankartı açarak Şişli yönünden yürümeye ve slogan atmaya başladılar. Cevahir AVM önüne geldiklerinde polis tarafından tamamen kuşatılan birlik üyeleri, burada da ajitasyon konuşmalarına devam ettiler. Polis darp ederek 21 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltındakiler, gece yarısı serbest bırakıldı.

Dayanışma zamanı

Depremi dehşeti yaşandı bir kere daha. 7,4 ile sallandık bu defa. Maraş ve Antakya başta olmak üzere Adıyaman, Diyarbakır, Adana dahil 10 kentte ağır biçimde hissedildi sarsıntı.

Gece saat 4.17'de geldi ölüm. İnsanlar yataklarında, en derin uykularında yakalandı sarsıntıya. Çok büyük bir acı dağıldı yürekleri...

Sert kış koşullarında, yoğun kar yağışı altında, enkaz içinde yakınlarını arıyor insanlar... Kuma dönmüş yıkıntılar arasında yol açmaya, altta kalanlara ulaşmaya çalışıyorlar. Araç-gereç bile olmadığını, en büyük ihtiyacın iş makineleri, vinçler olduğunu söylüyorlar. Enkaz altından sesler duyduklarını, ancak gerekli araçlar olmadığı için kurtarma çalışmalarının yeterince hızlı ve etkili yapılamadığını belirtiyorlar. İnsani dayanışmadan daha güçlü bir şey yok elimizde; elleriyle, küreklerle, kovalarla çabalıyorlar, hayatta kalanlara ulaşabilmek için.

Ölüm sayısı 200'ü geçti. Ama biliyoruz ki, enkaz altından çıkartılan cenazeler sayılıyor sadece, enkaz altında olanlar değil. Üstelik arama-kurtarma çalışmaları geciktikçe, ölümler hızla artacak. Bu nedenle acil olarak bölgeye yardım gönderilmesi, devletin tüm kaynakları harekete geçirilmesidir.

Bir yanda çok büyük bir acı, diğer yanda ise öfke var insanlarda. Deprem bir doğal afet, yıkım ve ölüm ise, kapitalizmin kar hırsının sonucudur; bunu açıkça biliyor herkes. Depreme dayanıklı, sağlıklı konut inşası yerine, malzemeden çalan, kar peşinde koşan kapitalizm sorumludur; deprem için zorunlu olan dönüşümü gerçekleştirmeyen devlet sorumludur bütün yıkımlardan ve ölümlerden.

Yeni binalar yıkılıyor mesela, çok katlı siteler yerle bir oluyor. Kamu binaları yıkılıyor mesela, Hatay'da, İskenderun'da hastaneler, havalimanı, Adıyaman'da belediye binası... Hastaneler, okullar, havalimanları deprem sırasında da, sonrasında da en önemli kurumlardır, ancak önce bunlar yıkılıyor.

Devletin ne kadar umursamaz olduğunu, insan hayatına değer vermediğinin göstergesidir bu durum.

Elimizdeki tek silahımız, birbirimizle dayanışmamızdır. Hızla dayanışma ağlarını kurup deprem bölgelerine ulaşmak, depremzedelere yardım ve destek sunmak gerekiyor. Tüm olanaklarımızı seferber etmeli, bu zor günlerde halkımızı yalnız bırakmamalıyız.

Kahrolsun Kapitalizm!

Deprem değil kapitalizm öldürüyor!

Dayanışma Yaşatır!

6 Şubat 2023

Kurtuluşumuzu dayanışmayla sağlarız

Yaşanan depremin dünyada örneği olmadığı söyleniyor. Yıkımın büyüklüğü dehşet verici.

Resmi rakamlara göre şu ana kadar (6 Şubat gecesi) 2316 kişi hayatını kaybetti. Onbinlerce bina yıkılmış durumda. Bunların içinde hastaneler de var. Yüzbinlerce kişi binaların altında kurtulmayı bekliyor. Ama arama-kurtarma ekipleri oldukça yetersiz. Halk kendi çabasıyla enkazdan yakınlarını çıkarmaya çalışıyor. Milyonlarca insan sokakta-yoğun yağışın altında bekliyor. Açlık ve susuzluğun yanı sıra soğukla mücadele ediyorlar. Ortada ne AFAD ne de Kızılay gibi kamu kurumları var. Belediyelerin yardımları da yeterli değil.

Üstelik yapılabilecek şeyler de yapılmıyor. Mesela Zonguldak'ta arama-kurtarmada eğitimli 500 madenci hazırlanmış, deprem bölgesine gitmek üzere bekliyor; AFAD onay imzası atmadığı için harekete geçemiyor. AFAD bu madencilerin 85'i için onay vermiş, onlar da karayolundan yola çıkmışlar. Bir tarafta enkaz altında kurtarılmayı bekleyen insanlar, diğer tarafta AFAD onay vermediği için harekete geçemeyen 415 madenci. Göz göre göre ölüme terk ediliyor enkaz altındakiler.

Bir başka sorun ulaşım konusunda yaşanıyor. Mesela Antakya'da havalimanı pisti patladığı, karayolu çöktüğü için "ulaşım yok" deniyor. Oysa sarayın uçakları, helikopterleri, diğer uçaklar, helikopterler harekete geçirilebilir; kırılan-kapanan yollar açılıp düzeltilir ve yardım ulaşması sağlanabilir.

Özel sektörün, inşaat şirketlerinin iş makineleri enkaz kaldırma çalışmalarında kullanılabilir.

Devlet bu depremde yine sınıfta kalmıştır. Bürokratlar bölgelere gidip "sorun yok, çalışmalar devam ediyor" açıklamaları yapıyorlar. Gerçekte ise yıkım yaşanan kentlerde, halk kendi çabalarıyla enkaz kaldırmaya, insanları kurtarmaya, ölümlerini bulmaya

çalışıyor. Ölümler ortada duruyor, yaralıların gideceği bir hastane yok, sahra hastanesi de kurulmuş değil. Hele Antakya, neredeyse tamamen kendi kaderine terkedilmiş durumda: Havalimanı patlamış, karayolu çökmüş, telefon-internet bağlantısı kopmuş...

Böyle bir durumda, kendi kurtuluşumuzu kendimiz sağlamak zorundayız. Halk Komiteleri kurmalı ve bir taraftan enkaz kaldırma çalışmalarını, diğer taraftan yaşamın organizasyonunu gerçekleştirmeliyiz.

Bir an önce devletin ve belediyelerin kurumsal olanakları harekete geçirilmeli, buna zorlanmalıdır. İş makineleri olmadan, insanlar çaresizce enkaz başında beklemekte ya da elleriyle, kovalarla moloz taşımaya çalışmaktadır. Kamuya ait iş makinelerinin yanı sıra, inşaat şirketlerinin makineleri de enkaz kaldırma faaliyeti için harekete geçirilmelidir.

Kalacak yer sorununu çözmek için okullar, yurtlar, misafirhaneler, oteller depremzedelerin kullanımına açılmalıdır.

Madenci arama-kurtarma ekiplerinin havayoluyla derhal deprem bölgelerine ulaşması ve gönüllülerle birlikte bir an önce çalışmaya başlaması sağlanmalıdır.

Yardımlar hızlı biçimde ve doğru adreslere ulaşacak şekilde gönderilmelidir.

Ailesinden haber almak ya da dayanışmak için bölgeye gitmek isteyenler için, belediyeler ve sendikalar ücretsiz ulaşım sağlamalıdır.

Biliyoruz ki, biz harekete geçmedikçe, halkın acıları bitmeyecek. Hızla dayanışma ağını örelim ve deprem bölgesine ulaşalım.

Deprem değil kapitalizm öldürüyor! Bizleri kurtaracak olan birliğimiz dayanışmamızdır!

6 Şubat 2023

İstanbul'daki deprem protestolarına polis saldırısı

Depremde insanları enkaz altında bırakan devlet, protesto eylemlerine vahşice saldırıyor. "Hükümet istifa" sloganlarının stadlarda atılmasına büyük bir tepki gösteriyorlar.

İstanbul Emek, Demokrasi ve Barış Güçleri'nin 26 Şubat'ta Kadıköy'de yapmak istediği "Deprem değil rantçı düzeniniz öldürdü" şiarlı eylem, Kadıköy Kaymakamlığı tarafından "kamu güvenliği" gerekçesiyle yasaklandı. Saat 17'de Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılması planlanan eylem öncesi, İskele Meydanı başta olmak üzere Bahariye Caddesi ve etrafındaki sokaklara yığınak yapan polis, eylemcilere saldırdı. Ara sokaklarda toplanarak iskele meydanına yürümek isteyenler, polis saldırısı ile gözaltına alınırken, gazetecilerin çekim yapması da engellenmek istendi. Kadıköy'ün değişik sokaklarında "Deprem değil sistem öldürür", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları

atıldı. Gözaltına alınan 85 kişi, gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

Aynı gün saat 19'da ise TİP üyeleri Kızılay'ın çadır satmasını protesto etmek için, Kadıköy'deki TİP İstanbul Binası'ndan Kızılay Kadıköy Şubesi'ne yürümek istedi. "Hükümet istifa" sloganlarıyla il binasından çıkan TİP'lilere Süreyya Operası önünde polis saldırdı ve 150'ye yakın kişi gözaltına alındı.

Antakya'dan izlenimler... Antakya'dan izlenimler... Antakya'dan izlenimler...

Şehirlerarası yollar tıklım tıklım. Tırlar, kamyonlar, kamyonetler, özel araçlar... Arabalar dur-kalk halinde...

Herkes büyük bir amaçla yola çıkmış. Yardımlaşmak, yaraları sarmak için, zor günde kucaklaşıp "ben de senin yanındayım" demek için...

Televizyon haberlerine yansıyan göçmüş, kırılmış ana caddelerden geçiyoruz. Tehlikeli olduğunu belirtir el yapımı küçük işaretler görüyoruz. Yol boyu benzinlik arıyoruz. Bulabildiğimiz bir-ikisinde uzun kuyruklar var. Benzinliklerin büyük çoğunluğu depremde yıkılmış veya yıkılma tehlikesi içinde. Tuvalet ihtiyacı bizim gibi yardıma giden insanlar için de büyük sorun. Benzinliklere giremedik. Yolda yardımlaşma devam ediyor. Arabası bozulanlara, tamirattan anlayanlar iniyor hemen tamir ediyor ve birlikte yola devam ediyorlar.

Kente girerken yıkılmış binalar çarpıyor insanı. Orduyla bombalamamışlar, ama imar afları ve rüşvetlerle, müteahhitlere yol veren hükümet ve belediyeler eliyle yaratmışlar bu tabloyu... Böyle yıkık dökük evler arasından ve artık sokak özelliğini kaybetmiş yerlerden ilerlerken, bastonuyla yürümeye çalışan yaşlı bir adama sorduk; o bize ihtiyacı olanların oturduğu bir yer tarif etti. Orada çocuklar doluştu etrafımıza. Anneleri yetiştiren hemen. Çocuklar oyuncak istiyordu. Oyuncağına sarılan koşarak uzaklaştı arabadan. Çocukların kabana, ayak-kabıya, kazağa ihtiyaçları olduğunu söyleyen anneler, bir yandan da "uzaklaşma" diye uyarıyorlardı koşan çocukları. İsteklerini karşıladıktan sonra ayrıldık oradan.

Yıkıntılar arasından yol bulmaya çalışırken evinin molozlarının hemen yanı başında ateş yakıp ısınmaya çalışan bir grup insana rastlayıp duruyoruz. Neye ihtiyaçları olduğunu sorduğumuzda "çocuklarımıza süt" dediler. Hemen üstü kapalı kamyonet arabanın içinden inip bir kasa süt verildi.

Ortalık toz-duman ve çöp görüntüleri çıkıyor karşımıza. Evinin yanından ayrılmayan insanlar öbek öbek oturuyorlar. Ama daha çok sessizlik hâkim. Ölümünden dönmüş olmanın sevincini bile yaşayamıyorlar. Gözleri yüreklerinin derinliklerini anlatıyor ve binbir soru soruyor. Çoğunun yakınları enkaz altında, ölüm haberlerini almışlar. Derin acı ve çaresizliğin verdiği düşüneme hali içindeler. Dalgın ve şaşkınlar. Birlikte ağlıyor, bir-likte sarıyor yaralarını. Yakınma halinde değil kimse. "Şimdi birbirimize derman olalım hesabımızı soracağız elbet" der gibi sözleşmişçesine kenetlenmiş durumdalar. Açlıkla, soğukla mücadele etmek zorundalar. Kadınların çocuklarına cevap yetiştirmesi gerek. Daha dün "elini yıkamadan sofraya oturma" dediği çocuğa "suyumuz çok az, elini yıkama" diyor, "ama elim pis" diye ısrar eden çocuğunu karşısına alıp, kelimeleri seçerek anlatmaya çalışıyor. Gözü sürekli onların üzerinde, eli ellerine dokunacak kadar yakın olmak istiyorlar çocuklarına.

Yardım geldiğinde hızla birbirlerini haberdar ediyorlar. Hiç acele etmeden düzenli bir şekilde alıyorlar ihtiyaçlarını. Ya da en acil ihtiyacı neyse onu söylüyor. "Hiç bu duruma düşmek istemezdim" dedi biri, "her şeyimiz vardı, ben herkese yardım ederdim, şimdi yardım bekliyorum"... "Bize çadır lazım, tüp lazım, ısınmak için soba gerek, ama bizi yok saydılar iki gündür hiç yanımıza gelen olmadı" diyor bir başkası. Gelenler bizim gibi ihtiyaçları toplayıp yola düşen binlerce insan.

9 Şubat 2023

Yola çıktığımızda birçok zorlukla karşılaştık. Halkımız

Yaralarımızı birlikte saracağız!

kendi imkanlarıyla küçük-büyük demeden, azı-çoğu aramadan koyulmuştu yollara. Gün dayanışma günüydü çünkü...

Adana da deprem bölgesi. Ama Hatay kadar büyük bir yıkım yaşanmadı. Adana kendi acısını unutup Hatay'a yardıma koştu. Hemen her mahallesinde yardım toplandı, başta Antakya olmak üzere depremden büyük zarar gören il ve ilçelere ulaşmaya çalışıldı. Biz de kendi mahallemizde bunu yaptık. Kısa sürede komşulardan yardım yağdı, bir kamyonet ayarlayıp yardım malzemelerini toplayarak yola koyulduk.

Hatay'a yaklaştıkça hüznü doldu içimiz. Hatay bizi ambulanslar, iş makineleri ve askerlerle karşıladı. Kocaman ama boşalmış bir şehirle karşı karşıyaydık. Birçok mahalle sessiz, sakin ve kimsesizdi. Bir kısmı terk edilmişti, bir kısmı ise yıkılan evlerin enkazlarında bekliyorlardı.

Yardım için durduğumuz yerlerde, insanlar şaşkın, çaresiz ve buruklardı. Çektikleri acıyı hissetmek hiç zor değildi, gözlerine bakıp isteklerini sormamız yeterliydi. Anneler kızgın, erkekler çaresiz, çocuklar şaşkın... Bebeklerin burunları kıpkırmızı, soğuktan üşüyorlar. Annelerin tek dertleri battaniye, süt, mama, bezdi; kendilerinden vazgeçmişlerdi...

Yerle bir olmuş bu koca şehir, nasıl inşa edilir? Bu kadar insan, nasıl yaşamlarına devam edebilir? Yarım kalmış hayaller, hayatlara nasıl alışırlar? Şu anda hiçbir şey bilinmiyor.

Hasar görmüş evlerine girmekten korkuyorlar, herkes tedirgin. Yeni depremlerle yıkılma korkusu sarmış herkesin yüreğini. Tercihler yapmak zorunda kalmış insanlar. Bir yandan çocukları için başka yerlere gitmeyi düşünenler, bir yandan inatla kalmak isteyenler... Şehirde yaşam bitmiş, ama kalpler yine burada atıyor.

Yardım etmeye çalıştığımız bir ablanın söylediği söz, öyle işledi ki içime, paramparça etti beni. "Kızım bak -dedi- evim burada, dolabımda daha kullanmadığım kıyafetlerim vardı, hepsi gitti. Bir gecede neydik ne olduk. Şimdi sizden ısınmak için sadece bir polar pijama, bir tane de çorap istiyorum." Boğazıma düğümlendi sözcükler, gözlerim doldu. Nasıl yetecki getirdiğimiz yardımlar? İnsanlar evlerinden terliksiz koşmuşlar, ayakları yalın, üstleri ince ve dışarıda buz gibi hava... Üstündeki monttan, giydiği bottan utanır mı insan, ben utandım...

Bir başka yerde üç yetimle tanıştım. Artık yetimlerdi, kendileri daha bilmeseler de... Gözyaşlarına engel olamıyorum, çünkü ben de anneyim, benim çocuğumdan daha küçük bir yavru annesiz kalmış; ama haberi yok.

Babaannesiyle birlikte annesinin, babasının yolunu bekliyor. Keşke bu minik kıza annesini getirebilsek... Çocuklarımız annesiz, annelerimiz evlatsız, yaşayanlar evsiz, evler sahipsiz...

Bize o kadar şey hissettirdi ki Hatay! Adana'ya döndükten hemen sonra yeniden yardım toplayıp düştük yola... Bu kez ihtiyaçları tespit edip daha bilinçli hareket ettik. Tasnifleri çok daha iyi yaptık. Yüreğimiz Hatay'da, depremin yıkımını yaşayan her yerde...

14 Şubat 2023

Hatay için üçüncü kez yola çıktık. İnsan dayanışmaya giderken hüznü olur mu? Kalbi dayanışma için atarken, acı içinde kıvrılır mı?

Yıkılmış bir şehrin insanlarıyla konuşmaya, onların yaşadıklarını görmeye zor dayanıyoruz. Dayanışmaya gidiyoruz ama kendimizi yetersiz hissediyoruz. Yerle bir olmuş şehrin neresine, onbinlerce depremeden kaçına yetişebileceğiz!...

Yollar daha sakin, insanlar artık durumu kabullenmiş gibi. Birçoğu evlerden eşyalarını çıkartmaya başlamış, "hasar görmüş evden ne alabilirsek" diyorlar. Doğup büyüdükları şehri terk etmek zorunda kalanlar, içleri kan ağlaya ağlaya, eksilmiş olarak gidiyor. Bu durumu yediremiyorlar kendilerine.

Yardımları dağıtıyoruz, dağıtırken insanlarla sohbet etmeye çalışıyorum. Ama devam ettiremiyorum. Öyle acılar yaşıyorlar ki, öyle ağlılar dinliyoruz ki, bir korku filmini istemsizce izliyoruz gibiyim. Hele ki çocuklar... Bu korkunç olayın en masumu onlar... Artık çocuklukları da bitti. Bir gecede büyür mü çocuk; büyüdüler işte...

Yardım etmek için durduğumuz bir yerde, çocukları gördük. Şakalaşıyorlardı aralarında. Boncuk gözle-riyle baktılar bize. Çok şey anlatıyorlar, konuşmadan. Üstlerinde mont yok, kışın ortasında çorapsız ayaklarına terlik giymişler. Eğildim, dokundum birinin ayağına, buz tutmuştu. "Hani senin çorabın" dedim, "yok ki abla" dedi. "Size çorap getirdim" deyince, gözlerindeki mutluluğu anlatmak mümkün değil. Tabi kaç gün yetecek vereceğim çorap? Kaç gün ısınacak o ayaklar? Daha önemlisi, yaşadıkları acıyı, hissettikleri korkuyu nasıl unutacak bu çocuklar? Öyle mahcuplar ki, ikincisini verdiğimde "biz aldık abla" diyorlar.

Bir kadın gülerken yanımıza geldi, kucağında ve karnında çocuğu var, onlar için oyuncak istiyor. Bu anne, bebeğini nasıl dünyaya getirecek? Kucağındaki çocuğun korkusunu nasıl yenecek? Cevabını bilmediğim binlerce soru...

İhtiyaçlar artıyor ve her defasında değişiyor. İlk gittiğimizde ekmek-su-kıyafet istediler. İkinci gittiğimizde gıda-soba-odun oldu. Üçüncü kez gittiğimizde ise, tüp-tencere-kahvaltılık dediler. Artık yaşamlarına devam etmek istiyorlar. Şehirde arama-kurtarma çalışmaları durmuş. Geç kaldıkları yetmezmiş gibi, şimdi de yıkıma başlamışlar.

Yıkılan ve her gidişimizde biraz daha boşalan Hatay'a sanırım son gelişimiz bu. Ama yardıma devam edeceğiz. Yeniden hayata tutunmaya çalışanlara, biz de imkanlarımız ölçüsünde destek olacağız. Çünkü biz yardımsever, paylaşımcı, vicdanlı bir halkız. Ne kadar parçalamaya çalışsalar da bizi biz yapan güzel özelliklerimizi yitirmedik. Depremde ortaya çıkan büyük dayanışma, bunu bir kez daha kanıtladı: Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerden!

17 Şubat 2023

Öfkemiz, isyanımız sömürü düzeninedir!

Depreme devletin ilk “müdahalesi” 36 saat sonra geldi: Erdoğan 10 ilde 3 ay OHAL ilan etti! Sömürü-cü-faşist devlet gerçek yüzünü böyle gösterdi: Amaç enkaz kaldırmak, insan hayatını kurtarmak değil, tepki gösterenleri kontrol altına almak, halk üzerinde baskı kurmak.

Kitlenin öfkesini OHAL ile kontrol edemezsiniz!

OHAL ilanı demek, halk üzerinde her tür keyfi baskının pervasızca uygulanabilmesi demektir. Sokağa çıkma yasağı ilan etmekten bölgeye insan girişlerini sınırlamaya, yolda keyfi üst araması yapmaktan ev basmaya, gazeteleri ve her türlü basını engellemeye, dernekleri sendikaları kapatmaya, işçilerin grevlerini, kitlelerin eylemlerini yasaklamaya kadar her konuda yasaklar konabilir, faaliyetler engellenebilir. Bu yasaklara uyulmadığı zaman her türden polis saldırısı, gözaltı, tutuklama gündeme gelebilir.

Antakya merkezde özel hareket polisleri konuşlanmış durumda mesela. Depremi ikinci gününde henüz Antakya’da AFAD yok, doğru düzgün iş makinası yok, ama özel hareket polisi ve jandarma var. **Neden geldi bu polis; kurşun geçirmez yelekleri ve otomatik silahlarıyla enkazda arama-kurtarma faaliyeti mi yapacaklar, yoksa öfkesi giderek yükselmekte olan kitlenin üzerine mi saldıracaklar?**

Devletin harekete geçmesi konusunda genel bir başarısızlık, beceriksizlik, organizasyon bozukluğu olduğu açık. Ancak daha önemlisi, harekete geçilen noktaların da “tarafı” olması. Bölgeden yapılan haberlerde, AFAD’ın asıl olarak Antep’e gittiği söyleniyor mesela. Belediye başkanı, AKP’nin önemli kadrolarından bir olan Antep. Üstelik Antep’teki yıkımın, Antakya ile kıyaslanamayacak kadar sınırlı olduğu biliniyor. Keza bazı CHP’li belediyelerin arama-kurtarma ekiplerinin AFAD tarafından Osmaniye’ye yönlendirildiğini öğreniyoruz. Diğer taraftan, Maraş’ın yerle bir olmuş Elbistan

gibi, Pazarcık gibi Alevi-muhafız ilçelerine tek bir iş makinası bile gönderilmiyor. Keza Antakya tamamen kendi kaderine terkedilmiş durumda.

Ve buralarda gerçekten de kitlenin öfkesi giderek yükseliyor; yer yer ilk öfke patlamaları kendisini gösteriyor. Öyle ki ilk gün deprem alanlarına giden valiler, bakanlar hızla ortadan kayboldular. Çünkü gittikleri her yerde büyük tepki ile karşılandılar. Onbinlerce insan, enkaz altındaki yakınlarının saatler boyunca sesini duydu, yalvarmalarını, yardım çağrılarını dinledi; adım adım, göz göre göre ölümüne tanık oldu. Halk bu acıyı ilğinde-kemiğinde hissederken, bir takım bürokratlar gelip “her şey yolunda” açıklamaları yapınca, büyük bir öfkeye yolaçtı. Hele ki Adıyaman Valisi’nin halkın acılarıyla alay edercesine gülmesi, sadece oradaki insanlarda değil, genel olarak tepkileri büyüttü.

Deprem bölgelerine hiçbir faydası olmayan, en önemli amacı zaten herşeyini kaybetmiş insanları faşist baskı altında tutmak olan OHAL bir an önce kaldırılmalıdır!

“İnsan kalmaya çalışıyoruz!”

Deprem bölgelerinde yaşanan insanlık dramını anlatmaya kelimeler yetmiyor. Ama **bir depremezdenin “nasılsın” diye soran arkadaşına “insan kalmaya çalışıyoruz” diye cevap vermesi, yaşadıkları acıyı yüreğimizde hissetmemize neden oluyor.**

Gerçekten de “insanlıktan çıkaran” bir pervasızlık yaşanıyor. Anlatılan her bir olay, çaresizliğin boyutunu gözler önüne seriyor. Enkaz altındaki yakınlarıyla konuşuyorlar saatler boyunca. Kimisinin başı görünüyor, kimisinin eli. Saatler ilerledikçe sesler zayıflıyor ve bir noktada kesiliyor; bir metre uzaktaki bir insanın adım ölmesine tanıklık ediyorlar. Enkazdan çıkarılan ölümlerin götürüleceği bir hastane, bu hastaneye ulaşacak ambulans bile yok; ölümler yollara serilmiş durumda.

Antakya’da bir baba, depremden saatler sonra ölen

kızının elini tutmaya devam ediyor iki gündür, bırakıp gidemiyor. Yine Antakya’da gençler, enkazın içine girip, sıkışmış olan babalarına yemek veriyor ve dışarı çıkıyorlar. Beton blokları kaldıracak bir iş makinasının geleceği umudunu kaybetmemeye çalışıyorlar. Bir başkası, deprem olur olmaz Manisa’dan aracına atlayıp yola çıkıyor, Antakya’ya kadar sürüyor, enkazın içine girip annesini kurtarıyor.

Bu arada Zonguldak’ta arama-kurtarma uzmanı 500 madenci, en kritik dönem olan ilk 24 saat içinde, AFAD onay vermediği için yola çıkamıyor, sonrasında sadece 85’ine izin veriliyor ve 20 saat sürecek bir otobüs yolculuğuna çıkıyorlar. Dayanışmak için başka bölgelerden hazırlanıp yola çıkan gençler, devlet tarafından durduruluyor. Devlet güçleri, depremzedelere yardıma gitmeye çalışanları engellemekle görevlendiriliyor. İş makinası operatörleri, kendi olanaklarıyla Antakya sınırına geliyor, ama içeri giremiyorlar.

Böylesi bir çaresizlik, insanlarda derin bir tahribat yaratıyor. Bir taraftan ölümlere tanık oluyorlar, güçleri yetmiyor; bir taraftan kendilerini çok yalnız, çok umutsuz hissediyorlar.

Yaşadığımız acının tek sebebi, kapitalizmin kar hırsıdır. **Depremi afete dönüşmesinin tek sebebi, sömürücü kapitalist devlettir.** Bir deprem ülkesi olduğumuz halde, binaları depreme dayanıklı yapmayan müteahhitler, bu binaların inşasına onay veren ve denetlemeyen, imar afları çıkaran, “kentsel dönüşüm”ü hiç umursamadan “rantsal dönüşüm” için yasaları değiştiren, bir sarsıntıda yerle bir olacak havaalanları ve yollara milyon dolarlar döken devlet yetkilileridir.

Ve bu koşullarda, “hayatta kalmak” için kitlelerin dayanışma bilincinden başka bir güvencemiz yoktur.

Öfkemiz ve isyanımız bu sömürü düzenine yönelmelidir.

7 Şubat 2023

Gözle görülen gerçeklerin televizyonlardan verilmediği, herkesin düşündüklerinin 10’da birinin AFAD verisi olarak açıklandığı yeni bir deprem dalgası yaşadık.

Bu depremden etkilenen tüm insanlarımızın acısını paylaşıyoruz. (...) Deprem 13 milyonun üzerinde insanımızın yaşadığı geniş bir alanı etkilemiştir. Ayrıca Suriye, Lübnan, Irak’ta da ciddi yıkımlara neden olmuştur.

Bölgeye yapılan yardımlar hali hazırda zaten çok az iken, bir de bölgesel ayrımcılıklarla davranan sermaye düzeni halk düşmanlığını bir kere daha göstermiştir.

Yapılması gereken bir an önce yaşanan yıkımın yol açtığı can kaybını en aza indirecek, depremden etkilenen bölgelerin acil ihtiyaçlarını karşılayacak adımlar atmaktır. Kamu ve özel sektörün tüm imkanları deprem bölgesindeki arama, kurtarma

çalışmaları için harekete geçirilmelidir.

Şimdi;

Başta depremden etkilenen bölgeler ve çevre kentler olmak üzere acil ve zorunlu ihtiyaçları karşılayan alanlar dışında tüm üretim durdurulmalıdır.

Bölge ve çevre kentlerde depremin yarattığı fiziki ve psikolojik yıkım giderilene kadar tüm çalışanlar ücretli izinli sayılmalıdır. Maden, inşaat, itfaiye, sağlık alanlarındaki tüm emekçiler başta olmak üzere herkesin arama-kurtarma ve

Öldüren deprem değil kapitalizmdir! Dayanışmayı ve mücadeleyi büyütelim!

dayanışma çalışmalarına aktif katılımını sağlayacak koşullar sağlanmalıdır.

Kapitalizmin kar hırsı kentlerin yıkımının baş sorumlusudur. Yaşanan yıkımı ve açığa çıkan krizi, düzenin

parçası olan siyasi iktidar aşamaz. Onlar milyonların karşı karşıya kaldığı yıkımı siyasi ranta çevirmenin hesabı içindeler.

Her kentten dayanışma için yola çıkmak isteyen binlerce insanın “yollar bozuk” bahanesiyle alana gidişlerinin önü kesilmektedir.

1 Mayıs’ta, Newroz’larda tepemizde hızlıca beliren polis helikopterleri, Rahmi Koç’u en ufak bir şeyde Amerikan Hastanesi’ne taşıyanlar dahil tüm hava araçları arama-kurtarma çalışmaları ve depremden etkilenen insanlarımızın ihtiyaçları için seferber edilmelidir.

Bölgeye gönderilen yardımların ihtiyaç sahiplerine eşit biçimde ulaştırılmasını sağlamak başta olmak üzere çadırların güvenliğini sağlamak, çadırlarda ve deprem bölgelerinde yaşamı yaşanır kılmak, halk arasındaki dayanışmayı güçlendirmek gibi temel görevleri yerine getirecek Halk Komiteleri kurulmalıdır. (...)

İşçi Emekçi Birliği olarak, sermayeden, ranttan beslenmeyen tüm kurumları depremin hem kendi bölgemizde hem de komşu ülkelerde yarattığı yıkımı en aza indirmek, dayanışmayı daha güçlü ve amaca uygun hale getirmek için hızla yukarıdaki adımları atmaya, sorumluluk almaya davet ediyoruz.

Yeni yıkımlar ve ölümlerin önüne geçmek için insanlığın ve tüm canlı hayatın düşmanı kapitalist barbarlık düzenine karşı mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

6 Şubat 2023- İşçi Emekçi Birliği

Antakya'yı terk etmiyoruz!

Bugün 8. gün! Sesler hala kesilmedi enkaz altından. Ümutla, sabırla, inatla yaşamaya devam ediyor insanlar, yaşamaya devam ediyor insanlık enkaz altında...

Şehri terk ettiğinizi bilseler sitem ederlerdi belki de. “Çadır bulamadım”, “mazot bulamadım”, “jeneratör, vinç bulamadım” dediğinizi duysalardı...

Belki de “gözlerinizi kapatmayın üşüyorum” diyeceklerdi.

Belki de “şu kalorifer peteğinin arkasında bir yudum su uzatır mısın” diyeceklerdi.

Belki de: “Heeeey! Ne duruyorsun be, at kendini denize”, diyeceklerdi.

“Öyle yıkma kendini / Öyle mahzun, öyle garip... / İçerde, dışarda, derste, sırada, / Yürü üstüne-üstüne, / Tükür yüzüne celladın” diyeceklerdi.

“Onlar ki toprakta karınca, suda balık

Havada kuş kadar çokturlar

Korkak, cesur, cahil, hakim ve çocukturlar

Kahreden ve yaratan ki onlardır...

“Madem gittiniz, neden gözünüz arkada kaldı” diye sorma sırası bende şimdi. Çoluğunuz-çocuğunuz var korumanız gereken, yaşlınız-hastanız var bakmanız gereken... Peki ya gençlerimiz? Onları neden götürüyorsunuz? O genç fidanları neden ayırıyorsunuz toprağın-dan?

Bir ağaç doğal ortamında güçlüdür: Orada ihtiyaç duyduğu her şeye sahiptir. Ama götürdüğünüz yerde ona sürekli su taşımak zorunda kalacaksınız. Ama gittiğiniz yerde sizin suya ihtiyacınız var, orada siz muhtaçsınız, sizin kollarınız kesik, kanadınız kırksa nasıl bakacaksınız onlara.

Halbuki burası kadim bir coğrafya; her tarafı su, iki yanı dağ, ortası ova. Enkaz bölgesinin dışında dağlarından akan, depremin kirletemeyeceği kadar saf ve temiz, bir o kadar sağlıklı pırl pırl suyu fışkıran. Hem de inanamayacağınız kadar çok su kaynağı var. Hepsisi de yaşam alanına çok yakın. Enkazdan uzak ama bir o kadar da yakın ovası var Antakya'nın, dünyanın en verimli toprağına sahip: Tohumu serptiğinde kendinden yeşeren, Asi nehrinin suladığı...

Abdullah Cömert'e, Ali İsmail Korkmaz'a, Ahmet Atakan'a sözümüz var! Hak, hukuk, adalet savunmaya; geleceğe dair özgür dünyaya; cellada inat dimdik durmaya... Taptaze umutlarımız var onlardan devraldığımız bu kültürü yaşatmaya... “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sözümüz var!

Antakya'yı terk etmiyoruz. Biz burada kalıp dirayetli bir şekilde hayatımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Aksi takdirde yarın insanların, bu acı dolu topraklarına umut dolu dönmelerini sağlayamayız.

Mesela İkinci, Harbiye gibi mahallelerde gençler gece gündüz nöbet tutuyor; bunu çoğaltmalıyız. Yeşilpınar, Değirmenyolu, Karaksi mahallelerine elektrik verildi; daha fazla bölgeye elektrik verilsin diye uğraşmalıyız. Mesela 8. gün ama hala tek tük yerler dışında kimseye çadır verilmiyor; 8 gündür ısrarla istiyoruz, bunun mücadelesini büyütmeliyiz. Şehir merkezinin en yakınındaki mahallelerde enerjinin rahatlıkla verilebileceği yerler var; en azından sokak aydınlatmalarının yapılması sağlamalıyız.

Biz umut doluyuz. Dünyanın kadim kenti fiziken yıkılmışken ruhen yıkılmayalım. Ümut taşıyalım. Antakya defalarca yıkıldı, yağmalandı ama her defasında tekrar eski ihtişamına kavuştu. Şimdi de öyle olacak. Bunu biz yapacağız. Dişimizle tırnağımızla ama en önemlisi bu toprakların bizi yoğurduğu mayamızla Antakya'yı yeniden inşa edeceğiz. Buna inanın. Bunu hep birlikte başaracağız.

Kepçe mi vermiyorlar; elimizle kazıyoruz cenazelerimiz için... Çadır mı vermiyorlar biz naylon branda kuruyoruz... Seyyar tuvaletlerimizi kurmuyorlar mı; biz toprağımızı kazıp kendimiz yapıyoruz. Çöplerimizi topluyoruz mesela. İlla ki üşüyoruz; düşlerimizle ısıtıyoruz yaşamı...

Ama 8. gün gelmeyen konteynırımızı, verilmeyen elektriğimizi, hakkımız olanı inatla istiyoruz; istemeye devam edeceğiz. Bir ömür boyu ödediğimiz vergilerimizin, bu en zor günümüzde bize geri dönmeyişinin hesabını soracağız.

Onlar bizi otobüslerle, uçaklarla başka şehirlere taşıyadursun, biz bu şehri tekrar ayağa kaldırmaya; burada inatla ama bilinçle; başımıza gelecekleri bilerek ama tedbirlerimizi alarak; Antakya'da yaşamaya devam ediyoruz. Devam edeceğiz.

Antakya'yı terk etmiyoruz!

13 Şubat 2023

Dayanışma merkezlerine polis müdahalesi

Devlet, afet durumunda “asli görev”ini bir kere daha açıkça ortaya koydu: Depremzedelere yardım götürüleceğine, devrimci-demokrat kurumların yardım çalışmalarına saldırıyor!

Bugüne kadar TMMOB'un çadır taşıyan tırlarına, HDP'nin soba ve odun taşıyan araçlarına, bazı kurumların gıda malzemesi taşıyan tırlarına el koyduklarını duymuştuk. Artık doğrudan yardım merkezlerine saldırı aşamasındayız.

15 Şubat günü Maraş-Pazarcık'ta Hasankoca Mahallesi Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nde bulunan koordinasyon merkezine “kayyum” atandığını duyduk. **HDP ile birlikte çok sayıda kurumun topladığı yardımların bulunduğu merkeze, çok sayıda jandarma eşliğinde Pazarcık kaymakamı geldi ve yardım dağıtımını için “yöneticiler görevlendireceğini” söyledi. İçeridekiler bunun “kayyum atamak” olduğunu belirterek itiraz ettiler.** Durumdan haberdar olan depremzedeler köyü etrafında toplanınca, jandarma depremzedeleri uzaklaştırmaya çalıştı.

Ardından TKP'nin Osmaniye'deki dayanışma merkezine polis saldırısı oldu. 500 polis içeriye zorla girdi; yaptıkları saldırının kayıtlara geçmesini engellemek için cep telefonlarına el koydu. Saldırıya direnen 10 kişi, ters kelepçe ile gözaltına alındı. **Çevredeki insanlar da bu duruma tepki gösterdiler. Bazıları, “bu kadar polis depremden sonra gelmedi” diyerek durumu özetledi.**

Devletin saldırı için bahanesi “AFAD malzemelerinin çalınması” olmuştu. Gerçek nedeni ise saldırısı sırasında TKP'lilere hakaret eden polislerin sarfettiği “devleti aciz gösteriyorsunuz” sözleriydi.

Önemli olan devletin “aciz” olması değil, bu durumun ortaya çıkmasıydı.

Önemli olan depremzedelere yardım ulaşması değil, bu yardımı demokrat-muhallif kesimlerin yapmasıydı.

Önemli olan depremzedelerin açlıktan-soğuktan korunması değil, devletin “güçlü” görünmesiydi.

Saldırıları sonrasında HDP, dayanışmanın önlenemeyeceğini, yardımların devam edeceğini duyurdu. Ancak doğru bir direniş geliştirilmediği sürece, bu el koymalar devam edecektir. Bunu engellemenin öncelikli yolu, el konulan, işgal edilen alanlarda direnişin örgütlenmesidir.

Mekanı direnişsiz terk etmemek en önemli unsurdur. Yanı sıra bölgedeki depremzedelerin bu müdahaleye tepkisi de durdurulmamalıdır. Depremzedeler, neler yaşandığını herkesten daha iyi görüyor, biliyorlar. “Ekende yok/ biçende yok/ yemede ortak Osmanlı” sözü, daha Osmanlı'nın yükseliş yıllarında halkın söylediği bir türkünün sözleridir. Bugün de, devletin deprem politikasının farkındadır depremzede. “Terörist” diye damgalananların, gerçekte kendisine yardım eden tek kesim olduğunun bilincindedir. Ve kendisinin ihtiyaçlarının karşılandığı alan, AKP'nin kayyumları ile işgal edildiğinde, artık karnının doymayacağını, belki de çadırdan çıkarılacağını bilmektedir.

Tepkilerinin altında “kendi malı” olarak gördüğü yardım malzemesini ve bu yardımı taşıyanları koruma çabası vardır. Bu tepkinin açığa çıkması, ölümlerinin, aç kalmalarının hesabını sormaları çok önemlidir.

Saldırıları karşı direnişler gerçekleşmediğinde, devrimci-demokrat kesimlerin kurduğu bütün yardım alanlarına AKP'nin müdahale etmesinin önünde bir engel kalmayacaktır. HDP'nin “yardımları engelleyerek, sanki bu yardımları kendi yapıyormuş gibi yapmasına asla izin vermeyeceğiz” açıklamasının da bir hükmü olmayacaktır.

16 Şubat 2023

Ölülerimize bile saygı yok!

Onbinlerce insan hayatını kaybetti bu depremlerde. 9 Şubat akşamı, resmi rakam 17 bini geçmişti. Ancak şunu da söylüyorlar: **Sadece “kimliği tespit edilenler” sayılıyor.**

Peki ya kimliği tespit edilemeyenler?

Peki ya henüz ulaşılamayan köylerde kasabalarda, kayıtsız biçimde gömülenler?

Henüz enkazın içinden çıkarılmayanlar?

Daha ilk gün, enkazdan çıkartılan cenazelerin, kokmaması-bozulmaması için yerlere, toprağın üzerine serildiğini görmüştük. İnsanlar kendi sığındıkları alanların bir kenarına ölülerini diziıyorlardı.

Enkazdan çıkartılan cenazeler, sorunu giderek daha da büyüttü. Yaşayanlar ihtiyaçlarını bile karşılamıyorken, ölüleri koruması mümkün değildi zaten. Devlet, enkaz kaldırmak için, arama-kurtarma için, yaralıları yardım için ortada yokken, cenazelerin tespit ve kaldırılması için de yoktu. Enkaz altındaki yakınlarının adım adım ölümüne tanıklık edenler, yaşayanların bile değersiz olduğunu gördüklerinden, devletin gözünde ölülerinin de değersiz olduğunu çok iyi anladılar. Yaşayanlara saygı göstermeyen yetkililerin, ölülerine saygı göstermeleri düşünülemezdi zaten.

Bu koşullarda hayatta kalanlar, ihtiyaçlarını nasıl kendi olanaklarıyla karşılamaya çalışıyorlarsa, ölenlerin cenazelerini de kendi olanaklarıyla kaldırmaya başladılar.

Devletin hiçbir biçimde ulaşmadığı bölgelerde,

resmi işlemler yapılmadan cenazeler gömülmeye başlandı.

Kar yağışı ve dondurucu soğuk hava koşullarında, mezar kazmak kolay bir iş değildi aslında. Olağan koşullarda mezarlar zaten iş makineleri ile kazılır. Oysa deprem bölgelerinde, “insan kurtarmak” için iş makinası yok ki, ölüleri gömmek için olsun... Depremi üçüncü gününde ancak ortaya çıkan devlet yetkilileri, enkaz altından çıkanların kimliklerini tespit etme çabasına girmeden gömmeye başladı. Hatta **5-6 kişiyi birden aynı yere gömdüklerini görenler var. Hem de kefensiz, yakınlarına ulaşmadan, onların izni olmadan...**

Diğer yandan birçok yerde cenazeler orta yerde durmaya devam ediyor. Yerel gazeteciler, benzinliklerde, yol kenarlarında cenazelerin yerde dizili halde bulunduğunu ve başlarında onlarla ilgilenecek kimsenin bulunmadığını anlatıyorlar.

Pek çok kişi de, depremden sağ kurtulduktan ve enkaz altında kalan yakınlarının öldüğünü anladıktan sonra, kimsenin enkaz kaldırmaya gelmediğini gördükleri için, kenti (ya da en hafifinden enkaz bölgesini) terk ettiler; daha güvenli gördükleri açık alanlara ya da başka kentlere gittiler. Yarın enkaz kaldırıldığında, onların cenazelerini teşhis edecek kimse olmayacak.

Yaralı kurtulup hastanede ölen, ailece tamamen enkaz altında kalan, yalnız yaşayanlar... Onların nasıl gömüleceği de belirsiz...

Ve devlet, büyük bir pervasızlıkla, sadece “teşhis edilen”leri saydığını açıklıyor. Teşhis edilemeyenler, öldü mi? Sahipsiz cenazeler “ölü” değil mi?

Amaç resmi ölü sayısını düşürmek, gerçek rakamların ortaya çıkmasını engellemek olunca, her yol mübah sayılıyor. İnsanların en hassas noktası olan “ölüye saygı” da ortadan kalkıyor. Şu ya da bu nedenle sahip çıkılamayan, ya da devletin tespiti olmaksızın gömülenler, kayıtlara geçmiyor.

1999 Marmara depremi sonrasında, enkaz altında kalan onbinlerce kişinin, binaların molozları ile birlikte kaldırılarak götürüldüğünü görmüştük. Böylece 50 binin üzerinde olduğu tahmin edilen ölü sayısını düşük göstermişlerdi. Şimdi de “kimliği tespit edilemeyen” kategorisini oluşturdular.

Bu devlet, sadece yaşayanlara dönük saygısızlığının, pervasızlığının, umursamazlığının değil, ölülere dönük umursamazlığının da bedelini ödeyecek bir gün!

10 Şubat 2023

Deprem bölgelerindeki yağma olaylarına tepki göstermek ve yağmayı engellemek gerekir. Ancak bu durumu fırsat bilerek gözaltında işkence ve ölümlerin yeniden başlaması, depremin acısının yağmacılardan çıkartılması, insanlık suçudur; derhal durdurulmalıdır!

Erdoğan *“OHAL sayesinde yağmacılarla daha rahat mücadele edeceğiz”* demişti. Elbette bu, OHAL'i meşrulaştırmak için bahaneydi. Çünkü yasalara göre zaten yağmacılık bir suçtur ve cezası tanımlanmıştır.

Ancak **bu açıklamanın ardından, yağmacılara dönük doğrudan linç görüntüleri ortaya çıktı. Bunlardan bazıları, halkın kendi yakaladığı yağmacı ve hırsızlara dönük öfkesinin boşaltılmasıydı ve yanıltı. Daha önemlisi, resmi üniformalı kişilerin, yağmacı ve hırsızları kimi zaman halkın içinde, kimi zaman gözaltında ölümüne dövmeleri oldu.**

Hatay'da Büyükşehir Mahallesi'nde 11 Şubat günü jandarma, Sabri Güreşçi'nin evine gelerek; tekel hırsızlığı yaptığı iddiasıyla gözaltında almak istedi. Jandarmasının ilk saldırısı, kapının önünde havaya ateş açarak korku ve tehdit ortamı yaratmasıydı. Kardeşinin alınmasına itiraz eden Ahmet Güreşçi de gözaltına alındı. Aynı gün **karakolda Ahmet Güreşçi işkence ile öldürüldü; kardeşi Sabri Güreşçi ayakta zor duruyordu, vücudunda kırıklar ve yaralar vardı.** O gün Sabri Güreşçi ile görüşmek üzere karakola giden avukatlar, gözaltındaki herkesin işkence görmüş olduğunu söylüyorlar.

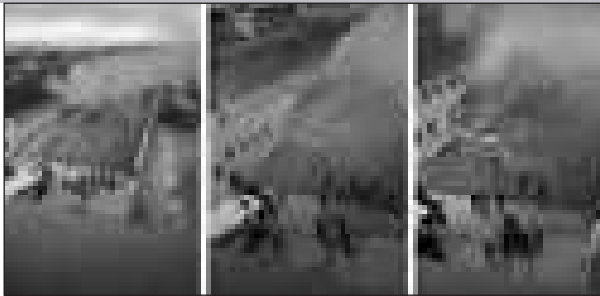
İşkence, sadece onlarla sınırlı değil.

Mesela Adıyaman'da beş genç, yağmacılık suçlamasıyla polisler tarafından işkence edildikten sonra, çıtır çıtır şehir dışına atıldılar.

Cezaevinde katliam ve sürgün

Ayrıca **Antakya başta olmak üzere deprem bölgelerinde bulunan cezaevlerinde katliam ve insanlık-dışı uygulamalar başgösterdi.** Bir yandan depremin

İşkenceye, katliama son verin!

şokunu ve sorunlarını yaşayan mahpuslar, diğer yandan ailelerinden-yakınlarından haber alamamanın acısıyla idareden yardım istediler.

Sorunlarını çözmek yerine şiddetle karşılaştılar, kimi yerlerde isyanlar çıktı. **Jandarma ve özel hareket polislerinin açtığı ateş sonucu üç mahpusun öldüğü öğrenildi.** Uzun bir süre Adalet Bakanlığı sessiz kaldı, sonunda resmi bir açıklamayla durumu doğruladı; *“firar girişiminde bulundukları için öldürüldükleri”ni* bildirdi.

Bunların doğruluğu şüphelidir. Daha kaç kişinin öldürüldüğü bilinmemektedir. Dahası, enkaz kaldırmaya gitmeyen devlet, cezaevlerine depremin ilk saatlerinde müdahale etmiş, katliam yapmış, zorunlu sürgünler gerçekleştirmiştir.

Devlet kendi suçunu örtmeye çalışıyor

AKP Sözcüsü Ömer Çelik, *“yağmacılara karşı acımasız olacağız”* diyor. Bazı partiler, ırkçı söylemleri de ekleyerek halkı kin ve düşmanlıkla doldurmaya, birbirlerine karşı kışkırtmaya çalışıyor. Bazıları ise “vur emri verin”e kadar götürüyorlar saldırganlığı. İşkencede ve cezaevlerinde ölümler yaşanıyor.

Depremdeki yıkımın da ölümlerin de suçlusu devlettir. İnsanların yaşama hakkını koruyamamış, deprem sonrasında barınma ve beslenme olanaklarını sağlamamıştır. Halk günler boyunca kendi kaderlerine ve gönüllülerin çabalarına terkedildi. Bu da yetmezmiş gibi, gönüllülerin yardımlarını engellemeye, gönüllüleri bölgeden uzaklaştırmaya yeltendiler.

Bu kadar yıkım ve ölüm olmasaydı, yağmacılık için de ortam oluşmayacaktı. Devlet kendi suçunu gizlemek için, üç-beş yağmacıyı hedef gösteriyor. Bu arada, işkence yeniden meşrulaşılıyor, işkencede ölümler yeniden görülüyor.

“Yağmacı yakaladık” bahanesiyle yapılan işkenceler derhal son bulmalıdır. İşkence ve katliam yapanlara fırsat verilmemeli, yargılanmaları sağlanmalıdır.

13 Şubat 2023

Deprem bölgelerinde güvenlik sorunu

“Güvenlik sorunu” afet bölgelerinde genel olarak yaşanır. Yaşanan büyük depremlerin ardından, Antakya’daki güvenlik sorunu, çok daha boyutlu ve çok yönlü olarak ortaya çıktı.

1- Antakya özelinde güvenlik sorununun başına, “şehre inen” cihatçı çeteleri yazmak gerekir. Suriye savaşının başlamasının ardından Antakya’ya doldurulan silahlı cihatçı çeteler, büyük tepkiler ve verilen mücadelenin ardından etkisini yitirmişti. Bir kısmı başka bölgelere taşınmış, bir kısmı ise gözlerden uzaklaştırılmış, böylece bu sorun gündemden düşmüştü.

Deprem sonrasında, bu cihatçı çeteler yeniden ortaya çıktılar. Mesela **10 Şubat gecesi Antakya’da “baraj taşı, kaçın” provokasyonu gerçekleştirdiler.** Armutlu mahallesinde avaz avaz çalan sirenler eşliğinde, üniformalı (kimisi itfaiyeci, kimisi asker-polis kıyafetiyle) bir grup, arkasında tekbirler çeken bir cihatçı grupla birlikte kitlenin içine dalıp, “baraj taşı, hemen kaçın” diye bağırarak, koşarak uzaklaştılar. **Yarattıkları panik ortamı, birçok insanın arabalarına atlayarak hemen bölgeden uzaklaşmasına, hatta Antakya’dan çıkmasına neden oldu.** Zaten iki büyük deprem, yüzlerce orta büyüklükte artçı yaşayan, bir haftadır sallanmaya ve korkmaya devam eden, aşırı soğuk ve açlık koşullarında hayatta kalma savaşı veren insanlar için, “baraj taşı, kaçın” çılgınlıkları, büyük bir psikolojik yıkım anlamına geliyordu. Cihatçı çeteler tarafından organize edilen bu provokasyon, kitlesel biçimde Antakya’nın boşalması hedefini taşıyordu.

Cihatçı çetelerin bir diğer saldırısı, yardım tırlarına gerçekleşiyor. Bu konuda sayısız örnek görüldü. Yardım tırlarının önünü kesip, içindekileri tehdit ederek, tırı alıp gidiyor, ya da orada yağmıyorlardı. Keza silahlı grupların kuyumcu soyduğu haberleri yayıldı.

Devrimci-demokrat kesimlerin “yaşam alanı” oluşturduğu kimi bölgelerde, kendi aralarında Arapça, “denk getirsek de birilerini vurup enkazın içine atsak” diye konuştukları duyuldu.

Toplamda, bugün Antakya’da birçok alanda sakallı,

silahlı cihatçı çeteler insanların karşısına çıkıyor ve ciddi bir yaşamsal tehdit olacak çeşitli müdahalelerde bulunuyorlar.

Elbette burada **“cihatçı çeteler”le Suriyeli sığınmacıları birbirinden ayırmak gerekiyor.** Devletin cihatçıları öne sürüp halkı genel olarak Suriyelilere karşı kışkırtmak, şovenizmi körüklemek gibi bir amacı var. Buna meydan vermeden cihatçı çetelere karşı mücadele edilmelidir. Cihatçı çetelerin arkasında duran AKP-MHP bloku hedefe çakılmalıdır.

2- Bir diğer güvenlik sorunu, ev yağmacıları konusudur. Antakya nüfusunun yaklaşık yarısının göç ettiği düşünülüyor. Yüzbinlerce kişinin enkaz altında kaldığı da tahmin ediliyor. Böyle bakınca, Antakya’da hasarlı ya da hasarsız, boş kalan binlerce ev söz konusu. Bazı mahallelerde ev eşyalarının çalınıp evlerin kundaklandığı görülüyor.

3-Gözlerden kaçmaması gereken bir başka güvenlik sorunu ise, devrimci-demokrat kesimlerin yaşadığı güvenlik sorunudur. Antakya kaderine terkedilmiş durumdayken, devrimci-demokrat kurumlar gelip orada enkaz kaldırma, arama-kurtarma faaliyeti yürüttüler, aşevleri kurdular, revir açtılar, çadırlar oluşturdular. Antakya halkı enkaz altında kalanları çıkarabilmek için bir vinç bulamamanın çaresizliğini yaşarken, devrimci-demokrat gönüllülerle birlikte gelen aletlerle moloz kaldırıp can kurtarmaya uğraştılar. Devletin terkettiği Antakya, bu büyük dayanışma ile yaralarını sarmaya çalışıyor. Devletin en çok korktuğu şey, işte bu tablodur. Bu nedenle devlet çeşitli biçimlerde devrimci-demokrat kesimleri bölgeden uzaklaştırmak istiyor. **Resmi kolluk güçleri geliyor tehdit ediyor, enkaz başında çalışanlar uzaklaştırılıyor, tekbir sesleriyle psikolojik baskı oluşturuluyor; hatta açıktan “kaybetme” tehdidi savruluyor.**

(Depremin 4. gününde Armutlu Dayanışma merkezinde 2 Kaldıraç gönüllüsü, devriye gezen ve kendisini TEM polisi olarak tanıtan kişiler tarafından tehdit edildi.

27 Şubat günü ise TÖP Hatay il sözcüsü Hasan Özgün ve arkadaşları, Güzelburç Köyü’nde erzak

dağıtımı ve halk toplantısı yaparken, JÖH tarafından silahlı tehdit edildiler ve iki saat boyunca fiili gözaltı uygulamasına maruz kaldılar.)

Tüm bu tehditleri, yine kendi dayanışmamız, kendi gücümüzle aşacağız.

Öncelikle yapılması gereken, savunma komiteleri oluşturmaktır. Antakya’da bir mahallede, evlerin sürekli soyulması ve kundaklanması üzerine mahallenin gençleri, muhtarla irtibat halinde silahlı nöbet tutmaya başladılar. **Her türden saldırı ve tehdide karşı, kendi savunma gücümüzü oluşturmamız kaçınılmaz bir zorunluluktur.**

Güvenliği sağlayacak, ama önemi çok da fark edilmeyen ikinci konu, kentin elektrik hatlarının hızla tamir edilip açılmasıdır. Yıkımın daha az olduğu bölgelerde bunu yapmak çok daha kolaydır. **Sokak aydınlatması, kentin “ıssız” ve “harabe” görüntüsünü bir nebze ortadan kaldıracak en etkili unsurdur.** Jeneratörler, sokak aydınlatması ile aynı görevi üstlenmez. Şu anda, herhangi bir ara sokağa girmek mümkün değildir. Bu aydınlatma, hem yağmacıların işini zorlaştırır, hem kitlenin güvenini-rahatlığını artırır.

Antakya güvenlik sorununu, başka herhangi bir bölgeden çok daha yoğun olarak yaşamaktadır. Gezi Ayaklanması’ndan bu yana Antakya’nın toplumsal yapısı da, bugün devrimcilerin büyük bir gönüllülükle dayanışmaya koşması da, devleti çok rahatsız etmektedir. Ve cihatçı çeteler, başka herhangi bir yerden çok, Antakya için tehditler. Bu koşullarda, **depremin yaralarını kendi kendine sarmaya çalışan Antakya’nın, kendi güvenliğini de kendisinin sağlaması gerekmektedir.**

Devrimci-demokrat kurumların kendi içinde “koordinasyonu” sağlaması, hayatı daha yaşanılır hale getirmenin yanısıra artan güvenlik sorununu gündemine alması, öz savunma birimlerini oluşturup nöbet sistemini oturtması acil bir görevdir. Yeni kayıplar yaşamadan vakit geçirmeksizin gereken tedbirleri almak hayati önemdedir.

12 Şubat 2023

Devrimci kurumlar Hatay’da yaşamı kuruyor

Depremin hemen ardından Hatay’da ilk refleksi gösteren devrimci kurumlar çalışmalarına devam ediyor. Kaldıraç, TKP, TİP, TÖP, HDP-HDK bileşenleri, Halkevleri, TTB ve TMMOB, Defne ve Antakya’da kurdukları çadırlarla depremzedelerin barınma, beslenme, giyim ve sağlık hizmetlerini karşılamaya çalışıyor. Proleter Devrimci Duruş, Partizan, BDSP, Mücadele Birliği, Halkın Gücü Komiteleri (Halk Cephesi), İnşaat İşçileri Sendikası, Umut-Sen ise hem merkezde hem diğer yerlerde faaliyetlerine devam ediyor.

İl dışından ve başka ülkelerden gelen yardım malzemelerini en düzenli şekilde dağıtan kurumların bu çalışması, Hatay halkının taktirini topladı. Devlet ise kendi yokluğunun bariz bir şekilde ortaya çıkmış olmasından duyduğu öfkeyle saldırmaya başladı.

Türkiye’nin her tarafından birçok polis ve asker Hatay’a getirildi. Ellerinde uzun namlulu silahlarla caddelerde-sokaklarda geziyorlar. Devrimci ve ilerici kurumların çalışmalarından rahatsız olduklarını da tavırlarıyla gösteriyorlar. Kaldıraç’tan ve TÖP’ten çalışanlara polis tacizi; Halk Gücü Komiteleri’nden bir kişinin polis gözaltısı ve akrabalarına GBT yapıp dövülmesinin ardından Fox Tv’ye demeç vermesi ve arabayla çarpılarak yaralanması ilk akla gelenlerden. Maraş ve Osmaniye’de HDP ve TKP’nin yardım merkezlerine yapılan polis baskınları, devletin daha sert müdahale etmeye hazırlandığını gösteriyor. Saldırıları karşı durmak hayati önemde.

Biz PDD olarak, deprem olduğu andan itibaren Hatay’dayız. Hatay’daki yoldaşlarımız da arama-kurtarma faaliyetleri dahil her türlü ihtiyaca koşuturup koordinasyon oluşturmak için çabaladılar. Kentteki diğer devrimci-demokrat kurumlarla bilgi alışverişini sürekli hale getirdiler ve Hatay’daki hayatın yeniden kurulması için yoğun çaba harcadılar, toplantılar örgütlediler. 17 Şubat günü Proleter Devrimci Duruş olarak Kaldıraç’ın Defne-Akdeniz evindeki Deprem Koordinasyon merkezinde çalışmalara katıldık.

Aynı gün, Antakya’da deprem için çalışma yürütmekte olan tüm devrimci-demokrat kurumların emek ve meslek örgütlerinin katılımıyla bir koordinasyon kurulması kararı alındı.

Devletin hiçbir şeyi gasp etmesine izin vermeyelim, direnelim. Devrimci-demokrat kurumlar halkla birleşip, onları sürece kattıklarında, toparlanmak ve yeniden yaşamı inşa etmek daha hızlı olacaktır.

18 Şubat 2023

“Bir ay geçti. Ne zaman döneceksiniz?”

“Tarihi meclis binası yok, künefeciler meydanı yok, yürüdüğüm sokaklar yok, şehir yok” diye ağlıyor du yanımdaki. Depremi beşinci gününde terkettiği Antakya’ya on gün sonra döndüğünde, “beni şehrin içinden geçirir misin” demişti. Yolumuzu uzatıp enkaz kaldırma çalışmalarının devam ettiği Atatürk Caddesi’ne sürmüştüm arabayı.

“Senin arkadaşının işyeri neredeydi” diyorum. Bir öne baktı, bir arkaya “burası neresi” diye sordu. O kadar çok binanın enkazı kaldırılmıştı ki, caddelerin yeri seçilemiyordu. Bir ara enkazı kaldıran kamyonlardan kaçayım derken binaların kaldırıldığı araziden gitmişim.

Mersin’de girdiği yardım kuyruğunu hatırladı. “Suriyeliler gibi sıraya girdik” dedi. “Önceleri kabullenemedim, sonra sığınmacı olmadığımı, orada dağıtılan her ne ise benim hakkım olduğuna ikna ettim kendimi.”

Savaş başladığında Suriye’den gelen ilk göçmenleri hatırlamıştık. Ne kadar özgüvenliydi. Her yerde ayrıcalıklıydılar. “Biz Erdoğan’ın davetiye geldik” diyorlardı. Restoranlarda hesap ödemek istemiyor, olay çıkıyorlardı. Bir defasında halk otobüsünde şoförün para istediği Suriyeli bir kadına denk gelmiştik; kadın Türkçe bilmediği için sürekli “Erdoğan”, “Erdoğan” diyordu, şoföre yol ücretini Erdoğan’dan alması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Şoför Arapça bilen yolculardan kadına ücret ödemek zorunda olduğunu anlatmalarını istemiş; kadın ise ödeyecek parası olmadığını söylemişti çaresizce. “Ama Erdoğan”, “ama Erdoğan” diye söylenmeye devam ederek... İşte o zaman kavramıştı Suriye’deki savaştan kaçarak gelen kandırılmış zavallı insanlarla, kendi ülkesine kan kusturan çetelerin farkını. İlk gelen güruh ile sonradan savaş ortamından kaçmak zorunda kalan aynı değildi.

Peki ne olacaktı şimdi?

Depremi üzerinden bir ay geçti. İlk günlerde herkes enkaz altından gelen seslerin başında, eliyle tırnağıyla, küreğikazmasıyla kurtaramadığı insanları anlatıyordu; enkazdan çıkaramadıklarını enkazın içine girerek bisküviyle-sütle nasıl beslediğini... Şimdi terkettiği bu şehirde sadece moloz kaldıran kepçe ve kamyonları görüyordu; içinde cesetler kokmasın, hastalık yapmasın diye kireç dökülen molozları...

Fotoğraf çekmek istediğini söyledi. “İnsanlara bu manzarayı anlattığımda abarttığımı düşünüyorlar” dedi. “O halde video çek” dedim. Sonradan o videonun sosyal medyada dolaştığını gören çok kimse aradı beni. Doğrusu bu hiç aklıma gelmemişti.

Yok olan şehirden çıkıp, tek katlı, iki katlı ağır hasarlı evlerin bulunduğu, insanların kendilerini güvende hissetmeseler de yaşayabileceklerini düşündüğü, şehre en yakın mahallelerden Ekinci’ye gidiyoruz. En az üç bin kişinin öldüğünü düşündüğüm bu mahallede, “İhlas Haber” bir evin bile yıkılmadığını iddia etmişti.

Depremi yirminci gününde Bedi amcayla karşılaştık. Hal-hatır sordum. O da sanayiden dönmüştü. “Şehir yok, sanayi mi kaldı Bedi Amca”, dedim. Tek tük açanlar var, o da açmış kendi dükkanını. Kendine özgü üslubuyla dehşetle anlatmaya başladı. “Giderken çevreyolundan gittim. Dönüşte amcaoğlu şehirden

geçer misin dedi. Vallah vallah yolumu bulamadım, inanır mısın yolumu bulamadım. Yolumu kaybettim. Yol aradım.” Durumu bildiğim halde üsteledim. “Neden bulamadın, İskenderun yolundan döneverecektin”. “Yarabbi Valigöbeği’nden döndüm” dedi. **Çocukluğunun gençliğinin geçtiği yollardan eve gelmek istemiş, kimi yerlerde yıkılan sokaklardan (yıkılan binalar deyince çok yetersiz kalıyor) kimi yerlerde de molozları kaldırılarak temizlenen caddelerden dolayı yolunu şaşırmıştı.** Eskisi gibi sokağı ya da caddeyi tanıtan ne bir işyeri tabelası ne de o bölgeyi temsil eden bir bina kalmıştı.

Sadece on-onbeş gün terkettileri şehre yabancılaşmışlardı. Anılarını tazeleyebilecekleri mekanlar yoktu. Terk ettiklerinde bu şehir, mahşer yeri gibiydi. Gittikleri şehirlere ait hissedemedikleri için dönmüşlerdi. Evleri yıkılmamıştı, mahallede sağlam duran birkaç evden biriydi. Buna rağmen çok acı çekiyorlardı. Peki evi kalmayanlar, onlar nasıl geleceklerdi bu enkazların içine, olmayan bu şehre? Gittikleri şehirler onların değil, döndükleri yer ise bir enkaz yığını, bir acı yumağı... Nasıl tarif edilir ki, bu yokluk, bu acı...

Devlet ev mi verecekti dağbaşıda, 20 yıllık kredi karşılığında, şehirde sahip olduğun tapudan vazgeçmen koşuluyla! İnanılmaz geliyor değil mi?

Valiliğin tam karşısında, sadece 15 metre mesafede belki de yüz çadır vardı insanların, devrimcilerin, demokratların içinde kaldığı. Sevgi Parkı’ydı burası. 20. günde bütün heybetiyle orada göründü devlet! İnsanlar boğazına dizilen lokmaları yutmaya çalışırken, orada göründü vali yardımcısı bütün heyeti ve heybetiyle!

“Burayı derhal boşaltacaksınız!” dedi çadırdakilere. “Asbest, insan sağlığı.. vb. açısından bu bölgenin boşaltılması gerekiyor!”

Öyle ya “emir kulu”ydu kendisi, ona bir görev verilmişti yukarıdan... Çadırları tek tek geziyor, kimisinde “devletin gücünü” gösteriyor, kimisinde nezaketini... Vatandaşın çadırlarındaki tebliğ bitmişti! Millet Bahçesi’nde, Atatürk Parkı’nda hatta Sevgi Parkı’ndaki çadırların bir kısmında herkes valisini dinlemiş, tebliğe ilk başlanılan Millet Bahçesi’nde çadırlar sökülmüştü bile.

Nerde kalmıştık? Sevgi Parkı’nda!

Sevgi Parkı’ndaki tebliğ devam ederken, durumu

kavrayan yaşlıca bir adam, vali yardımcısına, “şimdi mi hatırladınız bizi, yirmi gündür devrimciler bize bakıyor, yediriyor içiriyor, sizi hiç görmedik” dedi. Vali yardımcısı, “insan sağlığı, asbest...” dedi, diyemedi. Çünkü vatandaşın sesi

daha gür çıkmaya, hesap sormaya başladı. Vali yardımcısı tüm heybetiyle (ve heyetiyle) “burayı boşaltacaksınız!” diye buyurdu yine. Acaba yolun karşısındaki okula taşınan valiliğin kendisine tebliğ gitmiş miydi? Onun da “insan sağlığı, asbest...” sorunu yok muydu? Yoksa imar affı gibi “insan sağlığı, asbest...”’ten de muaf mıydılar?

Bir saat sonra Millet Bahçesi, Atatürk Parkı dahil tebliğin gittiği her yere yeni bir tebliğ gitti. “Söktüğünüz çadırları kurun, taşınacağınız yer hazır değil!” Ardından Canan Kaftancıoğlu, Ali Şeker ile beraber konuştu Sevgi Parkı’ndakilerle. Vali ile görüşüğünü, kimsenin parktan çıkarılmayacağını, bir haftaya kadar yeni bir yerin ancak hazırlanabileceğini, bunun güvencesini aldıklarını söylediler. Bu açıklamaya rağmen devrimci-demokrat kurumlar o gece sabaha kadar nöbet tuttu.

Hava aydınlanınca anlaşıldı ki, birkaç aile çadırlarını boşaltmayı kabul etmiş, askeri araçlarla onların eşyalarını taşımaya gelen devlet, yolları da kapatarak bu durumu lehine çevirmek için gövde gösterisine dönmüştü. Sıra gönüllü olmayan çadırlara gelince, onlardan bazılarının çadırlarını zorla kaldırdılar. O anda ne Kaftancıoğlu göründü, ne de Ali Şeker. Ailelerin götürüldükleri yeni yerde suya ulaşmak için bile bir kilometre yol yürümeleri gerekiyordu. Sonunda orayı da terk etmek zorunda bırakıldılar.

Kendi memleketimizde bize bunları reva görenler, başka şehirlerde neler yapmaz! Memleketimizde tüm Türkiye, hatta tüm dünya destek olmaya, omuz vermeye gelirken, biz neden onları burada karşılamıyor, dayanışma içinde olmuyoruz. Yok olan yok edilen bu şehri ayağa kaldırmak, yeniden var etmek için uğraşmıyoruz.

Bir söz vardır: “El, elin eşiğini türkü çıkararak ararmış.”

“Ortalık durulsun, ortam düzelsin döneriz.” “Çocukların okulu var, hastanın bakımı var” deyip kaçarak, gençleri de beraberimizde götürürsek, dönecek bir şehrimiz olmayacak!

Gittiğimiz yerde yardıma muhtaç, zavallı, ezik depremzedeler olacağız! Ama kendi şehrimizde hep birlikte haklarımızı savunup alacağız! Başka şehirde sadakaya muhtaç hale gelirken, kendi şehrimizde hakkımızı talep eden olacağız!

Bugün sırtımızı dönersek, yarın geri döndüğümüzde, bu şehir bizi kucaklamayacak, bağrına basmayacak!

Demir tavında dövülür! Hem de seçim gündeminde sırt dönülüp gidilmiş bir şehir, nasıl ayağa kalkar?

“Boş bıraktığın eve komşun gelir yerleşir.” Arapların meşhur atasözüdür bu. En yakın komşumuz kim, bir düşünelim: Suriye mi, Afrin mi, İdlip mi?... Devletin tüm çabasına rağmen savaş döneminde bile bu şehre yerleşemeyen IŞİD çeteleri mi? Bize bu şehirde yaşam hakkı tanımayanlar, başka şehirlerde neler yapmaz?

Gün dayanışma, birlik olma günü! Gün devrimci olma, devrimci bir duruş sergileme günü! Ayağa kalkarak yaralarımızı sarma, gücümüzü gösterme günü!..

“Devlet yoktu ama terörist diye bellediğimiz kurumlar vardı”

Hatay'da devlet hastanesi, okullar, belediye binası, tarihi camiler, yollar, havalimanı vb. birçok yer yıkılmış ya da hasar görmüştü. Devletin binaları, enkaz altındaydı.

Evleri yıkılmamış olanlar bile, oluşan çatlaklardan ya da devam eden artçı sarsıntılardan dolayı evlerine girmeye korkuyor. İkinci Mahallesi'ne gittiğimizde insanların birçoğu, geçimlerini sağlamak için oluşturdukları seralarda yatıyor-kalkıyorlardı. Büyük seralarda 100-150 arası insan kalıyor. Kendilerince çözüm bulmuş olsalar da, gecenin ayazı altında yaşamak zorlaşıyor. Köylerdeki evlerde hasar daha az. Samandağ'a giderken geçtiğimiz köylerde bu durumu gördük. Samandağ merkezde ise, Antakya merkez kadar olmasa da büyük bir yıkım vardı.

Buralarda onlarca kişi ile konuştuk, ihtiyaçlarını çözmeye çalıştık. Harabeye dönmüş bir kentte yakınlarını, dostlarını, arkadaşlarını ve evlerini kaybetmiş bu insanlar, devletin kendilerini ortada bırakmış olmasına çok öfkeliydiler. “Devlet nerede?”, “kepçeler, aletler, yardım tırları nerede”, “AFAD'dan yardım istedik gelmedi, Kızılay çadır vermedi”, “hep fakirler mi ölecek”, “biz vergi vermiyor muyuz” soruları, neredeyse tüm konuştuğumuz insanlarda ortak vurguydu.

Toz toprağa dönmüş enkazların başında, yakınlarının sağ ya da ölü çıkmasını bekleyen insanlar, umutlarını ya kendilerinin ya da devrimci-demokrat duyarlı gönüllülerin çalışmalarına bağlamışlar. Günler geçmesine rağmen enkaz altındaki yakınlarının canlı çıkma ihtimaline karşı, enkazların başından ayrılmıyorlar. İlk günlerde enkaz altından bir yaşam belirtisi gördüklerinde tırnaklarıyla kazıyarak kurtarmaya çalışmışlar. Herhangi profesyonel bir ekipman ya da yönlendirici profesyonel biri olmadan sürdürülen bu çalışmalara katılanlardan, ikinci depremde ölenler olmuş.

Sonraki günlerde çalışmalar, devletin kurumlarından ziyade madenciler ya da belediyelerin itfaiyecileri, inşaat işçileri, gönüllü ekipler tarafından yürütüldü. Enkaz başlarında askeri-polisi sıklıkla gördük, ama kurtarma faaliyetleri için değil! Silahlı biçimde sokaklarda dolaşarak, ya da merkezi yerlerde bankaları, marketleri bekliyorlardı. Devlet protokolünün kendini göstermek için geldiği zamanlarda ise, 10-12 saat trafiği kestiler, arama-kurtarma faaliyetlerinin durmasına (ve bu arada kimbilir kaç kişinin ölmesine) neden oldular.

Gittiğimiz bir mahallede Rende İnşaat'ın yaptığı bir binanın üç katı toprağa gömülmüştü. Aileler ilk günlerde kendi elleriyle bir kişiyi sağ çıkardıklarını, çocukların sesinin gelmeye devam ettiğini, ama çağırdıkları tüm ekibin “yıkılacak” diye binaya dokunmadığını söylediler. Bir kadın, kaldıkları çadırı göstererek “bu çadırı bize Ruslar verdi, onlar gelebiliyor da bizim devlet niye gelmiyor?” diye bağıyordu. Şehir merkezinde devletin resmen saydığı “ölüler” dışında, enkazın altında daha onbinlerce ölü var. Bu yazıyı yazdığımız depremin 12. gününde artık şehrin merkezindeki enkazlarda cesetler kokmaya başlamıştı.

Erdoğan sadece '99 öncesi binaların yıkıldığını söylüyor ama, 1 yıllık yepyeni binalar dahi yerle bir olmuş. İnsanlar belediyelerde dönen yolsuzlukların da farkındalar. Torpiller, sahte ihaleler, devletin her kurumunda

ortaya çıkıyor. Bunları açık açık konuşuyorlar. “Hangi binada hangi müteahhit ne yapmış, nasıl yapmış?” sorularına cevap verebilecek durumdalar. Devletin tapu-ihale kayıtlarının bulunduğu binayı hemen yıkması boşuna değil. Neyse ki ÇHD'li avukatların mücadelesi sonucu bazı evraklar kurtulabildi.

Konuştukları diğer nokta ise, devletin bilinçli olarak Hatay'a yardım etmediği yönündeydi. Arap-Alevi kültürünün yanı sıra, devrimci-demokrat bir yapıya sahip olması AKP-MHP blokunu rahatsız ediyordu. Suriye savaşı sonrası Hatay'ın demografik-sosyal yapısını bozmak istemişler, halkın buna karşı koymasıyla başaramamışlar. Deprem, devlet açısından yeni bir olanak olarak görülüyor. Ayrıca çeşitli provokasyonlarla şehri boşaltmaya çalışıyorlar. Bütün bunlar, Antakya'nın insansızlaştırılması, böylece dokunun bozulmasının istendiğinin kanıtı şeklinde değerlendiriliyor.

Suriyelilere karşı müthiş bir öfke ve düşmanlık belirtileri de göze çarpıyor yer yer. Yağmalama olaylarının Suriyeliler tarafından yapıldığına inanılıyor ve “onlar gitsin” diyorlar. Oysa aynı enkazın altında binlerce Suriyeli de kalmış. Daha sonraki süreçlerde ortaya çıktı ki, bu yağmalama olayları bilinçli bir şekilde devlet destekli cihatçı çeteler tarafından yapılıyor.

Yağmalama yaptığı iddia edilen kişilere sokak ortasında uygulanan devlet şiddeti de işin bir başka boyutu. Kolluk güçlerinin uyguladığı şiddetle karakolda ölümlerin gerçekleştiği bir noktaya gelindi. Yağma olaylarının abartılması, şehrin güvensiz bir hale geldiğinin düşünülmeye ve insanların şehri terk etmesi amacını da güdüyor. Konuştuğumuz herkese, hedefin sistem-devlet-hükümet olması gerektiğinin altını kalınca çizdik. Yaşadıkları bu gerçeği daha kolay anlamalarını sağlıyordu zaten, bize hak veriyorlar.

Depremden sağ kurtulanların en büyük problemi, susuzluk, elektriksizlik ve barınma. Elektrik problemi yer yer çözülmeye başlamışsa da, suların olmaması, salgın hastalıkların yayılmasında en büyük etken. TTB, kuyu sularının içilmemesine dair uyarılar yapıyor. Ama insanlar haklı olarak soruyor; “ne içelim, eşyalarımızı nasıl yıkayalım?” diye. Bir an önce Hatay'daki dağlardan temiz suları belediye araçlarıyla taşımak gerekiyor. O arada alt yapı problemlerini çözebilmek. Hatay Büyükşehir Belediyesi ortada yok. CHP'nin büyük şehir belediyelerinden ekipler-yardımlar görülüyor, ama depremzedelerin en temel sorunları çözülebilmemiş değil. Halk ölümlerini gömecek bir mezar yeri bile bulamıyor. Kazılan bir çukura üç-dört kişiyi gömdükleri oluyor.

Civar mahallelerde çocukların neşesi göze çarpıyor. Onların oyunları ve enerjisi, mahallelerdeki en önemli

hayat belirtisi. “Bak çocukların gözlerine, umudu kesme yurdundan” dizelerinde olduğu gibi, yarına dair umudu canlı tutmayı sağlıyorlar.

Tüm sorunlara rağmen kenti boşaltmak istemeyenler, direniyor ve çözüm yolları arıyor. Konteynerler, seyyar tuvalet, toplu yemekhaneler, temiz su gibi yaşamsal sorunlar çözüldüğünde, gidenlerin de geri dönme ihtimali artacaktır.

Bunları yaparken depremzedeleri işin içine katmak da çok önemli. Aksi halde sürekli şikayetlenme, hatta “getirin verin” kolaycılığı oluşuyor. Bazı yerlerde en temel ihtiyaçların karşılanması için bile girişimde bulunulmuyor. Beraber yaşayan birçok ailede, görev dağılımı yapılırsa çok rahat çözülebilecek sorunlar büyüyor da büyüyor. Bu noktada asıl görev devrimcilere düşüyor. Yapılan her işe halkı katmak, onun bir parçası haline getirmek gerekiyor. Sadece işlerin daha hızlı yapılması için değil, depremzedelerin ruhsal sağlığı açısından da bu zorunlu.

Depremi başından beri en önemli sorunlardan olan “organizasyon” problemi halen sürüyor. Devrimci-demokrat kurumlarda da birleşik ve organize hareket etmede eksiklikler giderilmiş değil. Koordinasyon oluşturmada geç kalındı, her tür saldırıya karşı kendi güvenliğini sağlamak için “savunma birimleri” oluşturmak, nöbet sistemini oturtmak gibi konular geriye itildi. Şimdi devletin, yardım merkezlerine el koyma saldırısı ile karşı karşıyayız. Kazanılmış mevzileri direnişsiz terketmemek gerekiyor. Bunu birleşik bir şekilde yaşama geçirmek zorundayız.

Hayatta kalanların ihtiyaçlarının karşılanması için çaba sarf edilmesi gerekiyor. Her şeye rağmen en organize olan kurumlar, devrimci-demokrat-ilerici kurumlar. Kiminle konuşursak “devlet yoktu ama terörist diye bellediğimiz kurumlar vardı” dediler. Bu kurumlar, şehrin merkezinde lojistik anlamda birçok durumu düzenlemeyi başardılar. Barınma, yemek, giyecek, ilaç, tedavi, arama-kurtarma gönüllüleri noktasında devletten daha aktif rol aldılar. Çarpıcı örnekler de yaşandı. AFAD olmadığı için getirdikleri malzemeleri bu kurumlara bırakan komutanlar, fener isteyen subaylar, kendi yakınlarının enkazdan çıkarılması için yardım isteyen bekçiler...

Televizyondaki o kızgın devlet adamı pozları, “devlet aciz değil” söylemleri yerle bir olmuş durumda; devletin kendi alt kadrolarının gözünde dahi. Bir bekçi, “ne yalan söyleyeyim, ben devletten görmediğim yardımları bu kurumlardan gördüm” diyor. “Devlet yok ortada. Bekçi kıyafetimi sırf güvenlik açısından giydim. Zaten başka elbisem de yok şu anda, ama sokaklarda geceleri gezi-lemiyor” diye ekliyor.

Son günlerde asker-polis sayısında müthiş bir artış var. Şehir merkezinin etrafında yığınak şeklinde bekliyorlar.

Devlet asli görevini yapmamışken, şimdi de gaspçılığa soyunuyor; halkın dayanışmasıyla topladıklarına el koyarak kendini göstermeye çalışıyor. Hatay'da birkaç denemenin dışında durum sakin görünse de, burayı da zorlayacakları aşikar. Buna göre hazırlık yapmak gerekiyor.

Sadece “dayanışma” değil, uzun soluklu ve etkili bir mücadele gerekiyor!

Hatay’da 15 gün boyunca dayanışma faaliyeti yürüten PDD çalışanı Güllümser Seyitcemaloğlu ile, depremin 20. günü Artı Gerçek internet sitesi için Esra Çiftçi ile yapılan ve kısaltılarak yayınlanan röportajın tamamını yayınlıyoruz.

‘99 depremini yaşamış biri olarak kıyaslamak gerekirse, İstanbul ve İzmir’ten çok daha büyük bir yıkım ile karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirim. O zaman, deprem asıl olarak belli bölgeleri etkilemişti. Yıkımın merkezinde olan bölgelerin dışında, aynı kentte hızla normal yaşamına geri dönebilen önemli bir nüfus vardı. Bu durum, halkın kendi içinde yardımlaşmasını da kolaylaştırıyordu.

Hatay’da ise, bütün kent ya yıkılmış ya da ağır hasarlı hale gelmiş. Böyle olunca, hem hayatta kalan herkesin ailesinden çok sayıda cenaze çıkmış oluyor, hem de halkın kendi içindeki maddi-manevi dayanışmasının olanakları zayıflıyor. Yıkımı, tahribatı daha da büyüten, toparlanmayı geciktiren önemli bir etken bu.

Deprem sonrasında en önemli sorun barınma sorunu. Depremin ilk günlerinde arabası olanlar arabanın içinde kalmışlar. Köyde akrabası olanlar ise köye gidip, akraba evlerinin yanına derme-çatma çadır benzeri şeyler kurmuşlar. Arabası ya da akrabası olmayanlar ise, ilk günlerde çok büyük bir çaresizlik yaşamışlar. Hava soğuk ve yağışlı iken, altına girecek tek bir çatı, içinde kalacak tek bir çadır yokken, çocuklarla birlikte ortada kalmak büyük bir kâbus.

SERALAR ÇÖZÜM DEĞİL

Bazı evler ağır hasarlı, iki metre ötesine çadır kurmuşlar. Bir sallantıda bina çadırın üzerine düşecek. Bahçe yok, yol yok, çadır kurabileceği başka bir alan yok.

Antakya’da seracılık çok yaygın. Şehir merkezi dışında neredeyse herkesin evinin önünde bahçesi var; büyük bahçesi olanların da seraları. **Deprem sonrası insanlar seralarda ekili ürünleri söküp ekinlerin yerine yatak sermişler.** Serası olanlar seralarında kalıyor. Seraların büyüklüğüne göre kaç kişi sığarsa o kadar kişi yerleşmiş; kimisinde 30, kimisinde 80...

Seraların üzerinin kapalı ve korunaklı olması, iyi bir çözümmüş veya çadıra alternatif gibi görülebilir, ama öyle değil. Ekim yapıldığından toprak sürekli ıslak, mevsim de kış. Ben de birkaç gün bu seralarda kaldım. İlk gece üzerimde iki battaniye bir yorgan olmasına rağmen ısınamadım; hepsinin ıslak olduğunu hissettim. Yani ıslaklıktan uyuyamıyorsunuz. Altta toprak ıslak, sera genel olarak terleme yaptığı için naylonların iç cephesi ıslak. Haftalarca insanlar bu seralarda kaldılar. Şanslı olanlar palet bulmuş, paletlerin üzerine yatak seriyor; bulamayanlar, toprağın üzerine branda seriyor ya da evlerdeki halıları

çıkartıp toprağın üzerine seriyorlar. Yataklar, minderler halının üzerine yerleştiriliyor, günden güne bu ıslaklık haliya geçiyor, halıdan yatağa ve sen o ıslaklığın üzerinde yatmaya devam ediyorsun.

Bazıları da seranın içinde soba kuruyorlar; onların durumu biraz daha iyi.

AFAD KENDİ DIŞINDAKİ YARDIMLARI ENGELLEMEK İSTİYOR

Şehir merkezi çok sıkışık. Deprem öncesi dar sokaklara bakan yüksek katlı binalar ya yıkılıp sokakları kapatmış ya da ağır hasarlı olduğu için yaklaşmak tehlikeli. Bu alanlara çadır kurma olanakları yok.

Burada iki tane büyük park var: “Sevgi” ve “Dostluk” parkları. Bir de arka tarafta küçük park alanları var. Dayanışma faaliyeti yürüten devrimci-demokrat kurumlar bu parklara çadır kurmuş. Sonrasında AFAD da gelip bu parklara yerleşmiş. İlk başlarda yoktular şimdi **giderek AFAD’ı görmeye başladık. Okullara, boşluk alanlara yerleşiyorlar. Devlet AFAD’ın daha fazla görünür olması için uğraşıyor.**

Şöyle bir örnek yaşadık; Antakya’da Ekinci Mahallesi’nde hiç çadırkent yoktu. Adana’dan gelen bir özel şirket, Ekinci’deki iki okulun bahçesine, toplam 120 çadırlık bir çadırkent kurmaya başladı. Güneş enerjili aydınlatma, soba, odun ve mutfak da getiriyor. Çadırları kuruyorlar, tam insanlar yerleşecek, devlet müdahale ediyor, ‘okullar açılacak, buraya çadır kuramazsınız’ diye. O zaman da şirket çadırları topluyor ve gidiyor.

Bu arada, **bütün okullarda AFAD çadırları var. Ekinci’de niye müdahale ediyor; çünkü burası muhalif bir mahalle! Ali İsmail Korkmaz’ın yaşadığı mahalle burası!** Diğer taraftan, devlet kendisi dışındaki tüm yardım çalışmalarını kontrol altında tutmak, kendileri dışındaki tüm yardımları engellemek istiyor.

GÖÇLER ve DEVLET OTORİTESİ

Hatay’da tahrip olmayan ev yok gibi. Kalacak yeri olmayan, çadır bulamayan, akrabalarının yanına sığınamayan önemli bir nüfus göç etmiş buradan. İlk günlerin, deyim yerindeyse “vahşi” koşullarına dayanmak gerçekten çok zor. Zaten en büyük göç, ilk günlerde yaşanmış. Bedava otobüsler, bedava kalacak yerler, sürekli şehir dışına kalkan otobüslerin duyuruları ile göçün hızlandırıldığını görüyoruz.

Bir de provokasyonlar var. Mesela daha **ilk günlerde, resmi kıyafetli kişilerin sirenler çalarak “baraj patladı, kaçın” diye bağırarak kitlenin içine daldığı biliniyor. Tabi ki baraj patlamamış; amaç**

insanların kentten göçetmesini sağlamak. Devletin kentin dokusunu değiştirmek gibi bir hedefi var.

Nüfusun ne kadarının göç ettiği henüz bilinmiyor. Ama her aileden şehir dışına çıkan çok sayıda insan var. Zaten kentteki ıssızlığı fark etmemek mümkün değil. Belediyelerin yemek dağıtım noktalarında, akın akın gelen bir kalabalık yok mesela. Ama şimdi başka illerde konaklayan depremzedelere, kaldıkları yerden, özellikle de otellerden çıkmaları için baskı yaptıklarını, süre koyduklarını duyuyoruz.

Depremin ardından devlet ortada yoktu. Başlangıçta CHP’li belediyeler de çok ilgili değildiler. Kitle örgütlerinin ve devrimci-demokrat kurumların büyük bir çabayla, büyük bir sahiplenişle Hatay’a yardım koşmaları, onları da harekete geçirdi. Hatay’ı kaybetmekten korktular, daha güçlü ve kurumsal müdahaleye başladılar. Genel yardım dağıtımının yanı sıra, yemek dağıtımı, çöp toplama gibi işleri düzene soktular.

Devlet ise iplerin elinden kaydığını fark ettiğinde, dolaylı yöntemlerle müdahale etmeye başladı. Mesela çok fazla asker ve polis yığınağı söz konusu burada. Keza JÖH’ler PÖH’ler, Hatay’ın geneline yayılmış durumda. Asker ve polis giderek hayatın bir parçası haline geliyor; senin gibi yemek sırasına giriyor, senin gibi revire gidip ilaç istiyor; böylece günlük hayatın içinde “normalleşiyor.” Polis ve asker konusunda göz alışkanlığı oluşuyor. Genel olarak bir şeye karışmıyor gibi görünüyorlar, ama yardım dağıtımı sırasında müdahale ettikleri, gözaltı tehdidinde bulundukları oldu.

Devletin bir başka müdahalesi de, hasarlı evlerin boşaltılmasını yasaklamak ve izne bağlamaktı. O güne kadar her tür ihtiyaçlarını gönüllü kurumlarla karşılamaya alışmış olanlar, evini boşaltmak için, devletin izin noktalarında uzun kuyruklar oluşturmaya, izin kâğıdı almaya başladılar. Böylece devlet otoritesini yeniden hatırlatmış oldu.

ÇADIRKENT DEĞİL TOPLAMA KAMPI

AFAD’ın çadır kurduğu yerlerin etrafının çevrili AFAD kamplarını toplama kamplarına benziyor.

Günler-haftalar boyunca ortada hiç görülmeyen

AFAD, bugünlerde çok fazla çadır kurmaya, çadır alanı açmaya başladı. İlk olarak okullara kuruyordu, bunlar zaten mahallenin orta yerindeki alanlardı. Giderek çok ıssız, toplum hayatından uzak yerlere kurmaya başladılar. Mesela Samandağ’da sahile kurmuş bir çadır-kamp; üstelik deprem sonrası tsunami uyarısı yapılırken...

Diğer kampları da böyle şehre uzak yerlere kuruyorlar. **Bu kamplarda en büyük sorun, “toplama kampı” mantığıyla kuruluyor olması. Mesela Antakya ilçesinde sanayi sitesinin karşısındaki boş alana bir kamp kuruluyor. Tabelasını koymuşlar “AFAD çadır kenti” diye! Daha tek bir çadır yok, ama etrafını tel örgüyle çeviriyorlardı gördüğümüzde. “Savaştan mı çıktık, mülteci mi olduk, bilmiyoruz” diyor insanlar.**

“AFAD toplama kampları”nın etrafındaki bu tel örgü ne anlama geliyor? Çaresiz insanları bu tel örgülerin arkasına sokacaklar ve baskı altına alacaklar. Devlet diyor ki, “*sana çadırını veriyorum, günde üç öğün yemeğini de veriyorum, bundan sonra sesin çıkmasın, ben ne yaparsam yapayım itiraz etme!*” Çünkü halkın öfkesi giderek yükseliyor, çeşitli sorunlar için tepkiler büyüyecek, protestolara dönüşecek. Beslenme, barınma sorunları giderek daha yakıcı hale gelecek, halkın eylemli tepkileri çoğalacak. Devlet şimdiden bunu kontrol altına almaya çalışıyor.

Depremzedeler çadırkenti istemiyor, kendi evinin önüne çadır kurmak istiyor. Zaten ‘eksilmişlik’ duygusu var, kayıpları var; komşularının yanında ayrılmak istemiyorlar. Kendi hayvanı, bahçesi, serası olanlar var. Bu nedenle çadırı evlerine yakın kurmaya çalışıyorlar. Hele ki geçimini tarımdan sağlayanlar ‘ekin tarlada, ben nereye gideyim’ diyor. Her gün sulaması lazım, bakımı yapılması lazım, hayvanların sağılması, beslenmesi lazım. Evi yıkılmış, ama yıkılan evin önünden ayrılmıyor.

Biz konteyner çalışmasını yaparken, bunu dikkate aldık. Önce bir konteyner alanı kurabilir miyiz diye düşündük. Gördüğümüz tablo üzerine tek tek evlerin önüne kurmanın daha isabetli olacağını gördük. Bir miktar para topladık, bazı malzemeleri de para vermeden aldık, üretimi yapan kişiler bunu bağış olarak kullanmamızı istediler. İlk elde 10 tane konteyner inşa edebileceğimizi gördük. Karadeniz’den arkadaşlarımız yine gönüllülük temelinde çalışmak üzere geldiler. Yaptığımız konteynerlere en çok çocuklar sevindi. “Kendi evleri” olacak inşaatın ortasında oyun oynamaları gerçekten çok güzel bir görüntü oluşturdu.

ÇOCUKLAR İÇİN ACİL ÇÖZÜM ÜRETİLMELİ Burada bebek neredeyse kalmadı. İlk göç edenlerin içinde bebekli olanlar çok fazla. Öyle ki yardım dağıtım noktalarında bebek bezi ve mamasında stoklar oluştu.

Çocukların ise dengeleri bozulmuş durumda. Bir taraftan bütün yaşam kuralları kalktı, düzenleri değişti, alışkanlıkları değişti. En önemli ebeveynlerin çocuklara karşı davranışları değişti, ya çok yumuşak ya çok sert hale geldi.

Diğer taraftan, çocuklar büyüklerin kaygılarını katlanarak hissediyorlar. Kendi kaygıları devam ediyor. Kimisi içe kapanıyor, kimisi daha saldırgan, stresli, hırçın hale geliyor. Son kaldığım yerde 3-9 yaş arası çok sayıda çocuk vardı. Heyecanla anlatıyorlar depremi. Her biri kendi yaşadığı olay üzerinden sonuç çıkarıyor. Mesela biri, evlerde avize kullanmamak gerektiğini söylüyor; evdeki avizenin parçalanması onların dışarı çıkmasını zorlaştırmış. Bir başkası, ertesi gün okul olacağı için okul çantasını hazırlamış ve yatmadan önce kapının önüne koymuş; deprem olunca annesi onu dışarıya çıkarmaya çalışırken, o arada okul çantasını kucaklamış, çıkarmış. O çantayı iki gün kucağında tutuyor.

Çocuklardan birine, ‘büyüyünce ne olacaksın’ diye soruyorum; ‘doktor olacaktım, ama...’ diyor, cümleyi tamamlamıyor. Durum o kadar belirsiz ki, o kadar uzun bir geleceğin hayalini kuramıyor. Daha yakın hayalleri var artık; mesela konteynırda yatağını nereye koyacağını bulmaya çalışıyor.

Aslında **çocukların bir an önce çadır yaşamından ‘kurtulması’ gerekiyor. Depremle ilgili kaygılardan uzaklaşmaları, sadece ‘ders’le ilgili kaygıları taşımaları lazım.** Samandağ’da Eğitim-Sen’liler ‘çadır-okul’ açmaya başlamış. Keza bazı kurumlar, çocuklara yönelik çalışmalar, oyun etkinlikleri vb. düzenliyorlar. Ancak bunlar yeterli değil. Tek çözüm, okulların acilen açılması. Çocukların ve öğretmenlerin hasarlı okul binalarına girmelerini kastetmiyorum elbette; çadır okullar, konteynır okullar açılabilir, yeni öğretmen tayinleri yapılabilir.

Aileler de okulların açılmasını istiyor, ama şu anda Hatay’da toplu taşıma yok, mazot-benzin çok pahalı. Okula nasıl götürecekler, nasıl bekleyecekler gibi, bir sürü sorun var. Bunlara en iyi çözüm, her mahallenin kendi okulunun açılması.

Özellikle kadınlar çocuklarının durumuna çare istiyorlar. Zaten deprem sonrası kadınların yükü iki kat arttı. Depremden en fazla mağdur olan kesim, yine kadın oldu. **Daha önce ev olanakları içinde yaptıkları tüm işleri şimdi ‘sokakta’ ve elle yapıyorlar. Elde çamaşır, bulaşık yıkıyorlar mesela.**

Çocuklarını banyo yaptırmak için çadırın içine kovalarla su taşıyor, leğenin içinde yıkıyorlar.

Çadırın içindeki yataklar her akşam seriliyor, her sabah yeniden toplanıyor. Kadınlar sürekli çalışma halindeler.

YAŞAMIN KURULMASI GEREKİYOR

Hatay’da depremin üzerinden yaklaşık bir ay geçti. En temel ihtiyaçlarda bile devasa sorunlar devam ediyor. İlk haftalarda çadır da yoktu. Fakat insanlar aylar boyunca çadırdaki kalamazlar. Onlarca insan aynı çadırın-seranın içinde kaç ay birlikte yaşayabilir ki? Hızlı biçimde konteynerlar (konteyner-kentler değil) kurulması lazım.

Şehrin trafik düzeni tamamen bozulmuş durumda. Yol kenarlarında riskli binalar olduğu için, trafikte ‘kendi şeridinde’ kalmıyor sürücüler, ortadan gitmeye çalışıyor. Araçlarını park ederken, bina yanlarına park etmemeye çalışıyorlar. Trafik ışıkları halen çalışmıyor; insanlar gergin, dalgın, sinirli ve üzgünler. Trafikte doğru düzgün araç olmasına rağmen, bu durum sorun yaratıyor. Mesela Hatay’a geldiğimin ertesi günü ciddi bir trafik kazası geçirdim.

İnsanların yaşama dair sorunlarının acilen çözülmesi gerek. En başta toplu taşımanın hemen başlaması gerekiyor. Hastane dahil mahalle dışında bir yere gitmek çok büyük sorun oluyor çünkü.

Ayrıca tarım üretimine dönük çok hızlı ve etkili teşviklerin yapılması lazım. Ahırların düzeltilmesi, birçok yerde bozulmuş olan sulama sisteminin düzeltilmesi, en önemlisi ‘alım garantisi’ getirilmesi gerekiyor.

Belediyelerin çalışması da en hızlı hayata geçebilecek şeylerden biridir. Çok sayıda çalışanını kaybetti belediye. Hızla yeni işçi alımları yapılmalı ve bu yeni kadroyla şehrin belediye hizmetlerini sürdürmeli.

Barınma sorunu daha uzun vadeli çözülecek bir sorun. Ama kısa vadede hızla yapılabilecek şeyler var. İnsanları çadırkamplara sokup, günde üç öğün yemek vererek yaşatamazsınız. İnsanın dışarıya çıkması, başka insanlarla sosyalleşmesi, çalışması süretmesi gerekiyor. En temel insan haklarından biri çalışmaüretme hakkıdır. Çadırdaki yaşam sürmeye devam etse bile, her sabah birileri o çadırdan çıkmalı, okulaise gitmelidir.

Hatay’da gönüllü çalışmalar, dayanışma faaliyetleri devam ediyor, etmeli de. Bu çalışmalar kısmi bir rahatlama sağlıyor. Ancak **burada yaşamın yeniden kurulması, devletin rantçı ve kar odaklı yaklaşımlarına karşı, uzun soluklu ve etkili bir mücadeleyi zorunlu kılıyor.**

Deprem bölgesine konteyner inşa ederken...

Bugüne kadar yaşadığımız depremlerde, genellikle kentin bir bölümünde yıkım olurken, başka bölgelerinde yıkım olmadan, hızlı bir biçimde hayat normale dönüyordu. Bu defa on kent birden yıkılmıştı. Üstelik Hatay gibi bazı kentlerde bütün binalar ya tamamen yıkılmış ya da hasarlı hale gelmişti. Bu durum, kentin kendi iç dayanışmasının olanaklarını da ortadan kaldırdığı için, sorun çok daha büyük, çok daha katmerli hale geliyordu.

Depremi ilk günlerinde, tüm devrimci demokrat kurumlarla birlikte, biz de olanaklarımız ölçüsünde deprem bölgelerine yardım götürdük, insanların ilk ve temel ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık.

İlk günlerdeki izlenimlerimiz, en büyük sorunun barınma sorunu olduğunu gösteriyordu. Biz de bu soruna odaklandık. **Çadır, ilk anda barınma sorununu çözüyor gibiydi; ancak Hatay'da "konut sorunu", aylar, belki de yıllar boyunca devam edecekti ve ilk haftalardan sonra çadırdan kalmak, "sürdürülebilir" bir durum değildi.** Bu nedenle biz, birkaç yıl boyunca sağlam kalacak ve depremzedelerin asgari ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri konteynerler inşa etmenin en doğru çözüm olduğunu gördük.

Bu koşulda, olanaklarımızı konteyner inşası için kullanmaya karar verdik.

Konteyner satın almak ve nakletmek çok büyük bir maliyet oluşturduğu için, malzemeleri satın alıp doğrudan deprem bölgesinde inşa etmeye karar verdik.

Bunun çok kolay olmayacağını biliyorduk aslında. **İşin bir yanı, hedeflediğimiz 10 konteynere yetecek parayı bulabilmektir. Yanısıra konteyner inşa etmek, inşaat işlerinde çeşitli ustalıkla olan bir ekibin yoğun çalışmasıyla mümkün olabilirdi.** Zorlukları ne olursa olsun, bu bizim görevimizdi. Bu bilinçle harekete geçtik.

İlk önce maddi altyapıyı oluşturmamız gerekiyordu. Geniş bir bağış kampanyası yerine, en yakınımızdaki arkadaşlarımızla konuşmayı tercih ettik. Ve çok etkili bir sonuç elde ettik.

Konteyner inşa edeceğimizi duyan yoldaşlarımız, dostlarımız büyük bir sahiplenişle maddi olanaklarını harekete geçirdiler. Hemen hepsinin, kendisini çok zorlayarak katkıda bulunduğunu biliyoruz. Hem yurtdışında, hem de ülke içinde hızlıca harekete geçip mali açıdan ilk adımları atacak düzeyde para gönderdiler.

Bu arada inşa işinde yer alacak ekibi de oluşturmak gerekiyordu. Artvin-Şavşat'tan üç arkadaş çıktı yola... Biri, köyden gelirken üç metre karın içinde birkaç kilometre yürüyerek yola inebilmişti. Rize'den bir arkadaş daha katıldı onlara... Sonra Adana'dan bir arkadaş daha.

Arkadaşların her biri, depremin ilk gününden itibaren yardım çalışmalarına katılmışlardı. Yoğun kar yağışı içinde odun keserek, soğuktan donma tehlikesi yaşayan depremzedelere göndermişlerdi mesela. Giysi ve diğer ihtiyaç malzemelerini toplamışlardı mesela. **Şimdi sırt çantalarını toplamış, kendi kalacakları çadırları arabaya yüklemiş, depremzedelerle aynı koşullarda yaşamak ve onlara konteyner üretmek için harekete geçmişlerdi.**

Onlar yoldayken, konteynerin temel malzemesi olan sandviç paneller Hatay'a geldi, boş arsaya indirildi. Somut olarak konteyner çalışması artık başlamıştı. Çalışma çok hızlı ilerledi. İlk gün profil demirleri kaynaklanarak 10 konteyner için iskeletler hazırlandı.

Çalışma alanımız şehir merkezinde

değildi. Yanında kaldığımız aile ise depremzedeydi ve Hatay'da deprem sonrasında çok görülen bir durum yaşanıyordu. Yaşlı anne-babanın şehir merkezinde

oturan çocukları, depremde evleri yıkıldığı ya da hasar gördüğü için, eşleri ve çocukları ile birlikte anne-babanın evine dönmüş; bu ev de hasarlı olduğu için evin bahçesine iki çadır kurarak içine yerleşmişlerdi. 3-9 yaş arası çok sayıda çocuk vardı. Oldukça kalabalık bir aile ortamında bize de yer açıldı; bizi de sahiplendiler, ailenin bir parçası olduk.

İlk gün, yoldaşlarımız, dostlarımız geldikten birkaç saat sonra uzun bir sofraya kuruldu ve herkes sofraya oturdu. Genel bir sohbet kurulmuştu; ancak zaman zaman, sofranın bir tarafında Arapça konuşmalar yükselirken, diğer tarafında ağır bir Karadeniz aksanının duyulduğu son derece çarpıcı anlar oluyordu. "Denizin çocukları" Amik Ovası'nın enkazında dayanışmayı örüyor, halkların kardeşliğini gösteriyorlardı.

Geldiklerinin ikinci günü, onlara şehir merkezini göstermek istedik. Yıkımın en ağır yaşandığı yerleri gezdik. Sokakların üzerine eğilmiş ağır hasarlı binaları, yerle bir olmuş çok katlı binaları, insanların kendi olanaklarıyla yaptıkları çadır benzeri derme çatma brandaları görmek gerçekten sarsıcıydı. *"Bu kadarını beklemiyorduk"* dediler bütün içtenlikleri ve üzüntüleriyle. *"Kırılmadık tek bir ev yok"* sözü, yıkımın boyutunu özetliyordu.

Bu ağır "şehir turu"nun ardından Sevgi Parkı'na gittik. Çadırların olduğu alanı gezdik, yemek dağıtılan yerde sıra bekleyip, oturacak yer bulamadığımız için tablodaki yemeğimizi ayakta yedik, kurumlarla sohbet ettik, çayımızı içtik...

Toplamda 12 günlük yoğun bir çalışmayla, konteynerleri inşa ettik. Çok yoğun, çok yorucu bir çalışmaydı bu. Arkadaşların hepsi, kendi sınırlarını zorlayarak, yorgunluklarını umursamamaya çalıştı. Hatta biri, *"kaynak bana dokunuyor aslında"* diyordu; ama her ihtiyaç olduğunda, zarar görmeyi göze alarak kaynak makinesinin başına geçiyordu.

Bu arada, tanıştığımız ailelerin derdine ortak olduk, çocuklarla oyun oynadık, gecenin ayazında odun sobasının başında sıcak çayımızı içerken sınırsız sohbetler ettik. Yaptığımız çalışmayı, onların da yardımıyla, kolektif bir çalışma içinde tamamladık.

18 metrekaarelik, tuvalet ve duş alanı içinde olan, bir mutfak tezgahının bulunduğu konteynerler hazırlandı. Zaman yetişmediği için bazı eksiklikler oldu; ancak konteyneri verdiğimiz kişiler bu eksiklikleri sonradan kendilerinin tamamlayabileceklerini söylediler. Şu anda en önemli olan, çadırdan daha korunaklı ve daha "ev"e benzeyen bir alana geçmektir.

Deprem bölgesinde "barınma sorunu" gerçekten çok yakıcı. Çözümü ise uzun ve zorlu bir mücadeleyi gerektiriyor. Bizim çalışmamız, depremzedelerin yaşamını rahatlatmaya dönük küçük bir katkıydı sadece.

Bu çalışmayı başarmamızı sağlayan herkese; maddi destekte bulunanlara, çeşitli malzemeleri hibe edenlere, günler boyunca büyük bir gönüllülükle çalışanlara, bizi evinde ağırlayanlara, yardımlarıyla ve dostluğuyla yanımızda yer alanlara, bize güven duyanlara teşekkür ediyoruz.

6 Mart 2023

Ağaç AŞ direnişçisine dayanışma ziyareti

İşçi Emekçi Birliği direnişte olan Ağaç AŞ işçisi Bilal Aktan'ı, 31 Ocak günü direniş yerinde ziyaret etti. İstanbul Büyük Şehir Belediyesi'ne bağlı Ağaç AŞ'de çalışırken dövülerek, işkence edilerek işten atılan Bilal Aktan işe geri dönmek ve işkenceci amirlerin işten atılması için direniyor. Direnişin 50. gününde, İEB bileşenleri direniş alanında Bilal Aktan'la dayanışmada bulundu.

Gelenleri selamlayan Aktaş, neden işten atıldığını ve direniş sürecini anlattı, talepleri kabul edilinceye kadar direnişi sürdüreceğini belirtti. Ardından direnişlerini yeni bitiren LC Waikiki işçileri adına Limter-iş Genel Başkanı Kamber Saygılı konuşma yaptı. Saygılı dayanışmanın önemine vurgu yaptı, LC Waikiki direnişinin de dayanışma sayesinde kazandığını

belirtti. Şişli belediyesi tarafından işten atılan ve uzun zamandır belediye önünde direnişini sürdüren Şişli Belediye işçisi de hem kendi direnişini anlattı hemde Bilal Aktaş'la dayanışma içinde olacağını belirtti. İEB adına yapılan konuşmada ise direnişlerin dayanışma ile kazanılacağı, her direnişle dayanışma içinde oldukları, bundan sonra da her direniş alanlarında olacakları söylendi.

Yapı yükseliyor...

Deprem haberi çığ gibi düştü üzerimize. Yüzbinlerce bina yıkılmıştı. Bir taraftan kar ve soğuk... Üzerinde tonlarca enkaz, yanı başında en sevdiklerinin imdat sesleri, cansız bedenleri... Tarifi imkansız acılar...

İlk şoku atlatıp yardım organizasyonlarına başlıyoruz. Bu konuda şaşırtıcı bir duyarlılık çarpıyor gözümü. Toplumun dağınıklığı, “her koyun kendi bacağından asılır” bireyciliği bir yana gitmiş, hiç “umulmayacak” insanlar canhıraş bir çabaya girmişti. Yardım kolileri dolup taşıyor. Bakkallarda bir kuyruk, kolisini alan belediyenin önünde soluğu alıyor. Bir taraftan evlerde koliler hazırlanıyor. Halkımız özenle en yeni elbiselerini katlayıp koymuş... Kamyonlar bir anda doluyor. Sonra yenisi, bir yenisi daha...

Diğer taraftan **bölgede en çok sıkıntının soğuk olduğu konuşuluyor. Köylü göndereceği odunu çuvalamış, yapılan anonslarla vakit kaybetmeksizin gelen traktörlere yüklüyor.** Sonra ilçedeki toplama merkezine... Burada tır yahut kamyonlara yüklenip deprem bölgesine gönderiliyor. Başkalarının aksine, bizim halkımıza güvenimiz hiç sarsılmadı. Her şey değişecek ve biz bu halkla birlikte değiştireceğiz...

Deprem bölgesinden arkadaşlar, acil ihtiyaçlarının hijyen malzemesi, su, çadır, seyyar tuvalet ve konteyner olduğunu söylüyorlar. İlk aklımıza gelen, depremde evi yıkılan insanların barınma ihtiyacını çözmek oluyor. **Özellikle kadınlara ve çocuklara evlerimizi, bölgedeki otelleri açmayı düşünüyoruz.** Bununla ilgili bir çalışma da yaptık. Kısa sürede bir sürü gönüllü ortaya çıktı. **Ama bölgedeki arkadaşlarla görüştüğümüzde; devletin Antakya’yı boşaltmak gibi bir çabası olduğunu öğrendik. Bu durumda “yerinde çözüm”lere yönelmek daha doğru olacaktı.**

Sonra bir ekip oluşturmak ve yakın yerlerden malzeme alıp konteynerleri yerinde imal etmek fikri oluştu. Bir kaç görüşme sonrasında bir miktar sandviç paneli bir dostumuz aracılığıyla sağlamıştık bile. Geriye profiller, kapılar ve doğramalar kalıyordu. Yaptığımız ön araştırmayla bölge yakınlarında malzeme ihtiyacımızı çözeceğimiz kanaatine ulaştık.

Ekibin hem teknik işlerden anlaması, hem de bölgenin zor şartlarına uyum sağlaması, yani adaptasyon özelliği yüksek insanlardan oluşması gerekiyordu. Örneğin yapacağımız işte bir kaynakçı olması şarttı. Yüksek devirli bir spiral makinası ki birazcık dikkatsizlik ciddi yaralanmalara sebep olabilirdi. Konteynerin kurulması her bakımdan ciddi bir disiplin ve işbirliği gerektiriyordu.

Ekipte yeralmasını düşündüğümüz arkadaşlardan biri, “joker” diyebileceğimiz, her işten anlayan bir arkadaştı. -Öyle ki dönüş yolunda aracımız arıza yaptığında motor kapağını söktü, egzantrik milinin kırıldığını saptadı, parçacı açıldığında mili aldık ve aracı kısa sürede tamir edip yola devam ettik- Kaynak işinden de anlıyordu. Adana’da bir kaynakçı arkadaşımız daha ekibe katılmak için bekliyordu. Antakya’ya ulaştığımızda, bir demirci ustası daha ekibe katıldı. Ekibe katacağımız diğer arkadaş ise, köyde araç işlemediği için uzunca bir mesafeyi karları yara yara ilçe merkezine inmişti. Bütün zor işleri ona yaptırdık desek yeridir. Spiral makinasını ona teslim ettik. Bütün sandviç

paneller onun elinden geçti. Yanı sıra çocukların en iyi oyun arkadaşı oldu.

Bizimle gelen arkadaşlar, devrimcileri uzaktan uzağa tanıyorlardı; bu defa günün yirmi dört saatini bizimle geçirecekleri bir 15 gün onları bekliyordu. Üstelik depremde evleri yıkılan insanlara konteyner yapmak gibi çok önemli bir göreve gönüllü oluyorlardı...

Fındıklı’dan inşaat işlerine hakim bir yoldaş da ekibe eklendi. Bir atölye kuracak alet-edevatı ve bir jeneratörü, Fındıklı’daki dostlarımız hazırlamıştı. Antakya’ya gittiğimizde de hatırı sayılır bir maddi destek geldi Fındıklı’dan...

Gittiğimiz ertesi günü 10 konteynerin demir iskeleti yapılmıştı bile.

Geriye yerine götürüp birleştirmek kalıyordu. Ancak konteynerleri kuracağımız zeminler henüz hazır değildi. Zeminlerin hazırlanmasını beklerken Antakya’yı dolaşmaya karar verdik.

İlk gözümüze çarpan, AFAD, Kızılay gibi “yardım getirmesi gereken” kurumların ortalıkta olmamasıydı. Yıkılmış binalar arasında tek tük ayakta duran kalıntılar. **İyice yakınına vardığınızda, o ayakta görülen binanın alt birkaç katının tost olduğunu, birinci kat gibi görülenin 4., 5. kat olduğunu anlıyoruz.**

Depremi ardından 20 gün geçmişti, ama hala çadır verilmediği için seralarda kalan insanlar vardı. Bir duvarda “Geri Geleceğiz Bizi Unutma Antakya!” yazıyor, diğerinde “Hiç Gitmedik ki Dönelim!” Yıkıma rağmen umut da vardı Antakya sokaklarında.

Antakya’yı seçmemizin bir nedeni, orada depremden zarar gören yoldaşlarımızın olmasıydı. Yanısıra belirleyici olan ise, devletin Antakya’ya farklı davranmasıydı. Devlet bir bütün olarak depremde hiç bir yarayı saramamıştır. Ama iş Antakya’ya gelince, hesaplar kör göze parmak cinsinden ortadadır... Antakyalılar devletin kendilerini buradan göç ettirmek suretiyle demografik yapıyı bozmak istediğinin farkında. Bunun ilk görülen sebebi Arap-Alevi bir nüfusun yoğun olması, asıl olarak güçlü bir toplumsal muhalefet potansiyeli taşıması ve örgütlü alışkanlıklarıdır. Antakya bu özelliklerinin yanında çok köklü ve tarihi olan bir şehirdir. Çok inançlı ve kültürel dokusu olan bir kenttir. Bunlar sistemin isteyebileceği şeyler değildir.

Şantiyemizi Antakya’nın Defne ilçesinde bir mahalleye kurduk. Bu yanında kaldığımız aile için olduğu gibi bizim için de çok heyecan vericiydi. Bir şeyin tasarından gerçeğe dönüşmesi... Yapı yükseliyordu... Bu arada yanında kaldığımız ailenin çocukları her fırsatta şantiyeyi oyun alanına çeviriyorlardı. Artık güvenle başlarını sokabilecekleri çatıları da örtülüydü... Ortaya çıkan şeyleri sosyal medyada paylaşmaya başlayınca maddi destekte de artış oldu. Birçoğu “bir sürü yere başış yaptık, haberimiz olsa hepsini size gönderirdik, size gönderdiğimiz yardımların adrese ulaşacağından

en küçük endişemiz yok” dediler.

Her konteyneri bitirdiğimizde Fatih resmini taşıyan flamayı (FÖKEV-M.Fatih Öktülmüş Kültür Evi) asıyruz çatısına. Çünkü bizi orada bir araya getiren oydu. Gülen gözlerle bakışını seyre dalıyoruz kısa bir süre... Sonra diğer konteynerin inşasına...

Yanında kaldığımız aile, ekibi tüm sıcaklığıyla kucakladı. Depremi yarattığı yılgınlık ve umutsuzluk, bir şeyler şekillenmeye başladıkça heyecan ve sevince bırakıyordu yerini. **Gidiş yolunda kimi arkadaşlarda olan “nerede kalacağız, ne yiyeceğiz, bizi nasıl bir şey bekliyor” gibi kaygılar, ailenin sıcaklığı karşısında tuzla buz olmuştu.** Hiç kimsenin koşullardan yakındığı yoktu; o olanaksızlıklar içinde bile bizim rahat etmemiz için her şeyi düşünmüşlerdi.

Konteynerlerin yükselmesi bizim için kuşkusuz çok güçlü duygu patlamaları yaratıyordu. Bunlardan biri Samandağ’da yaptığımız konteynerdir. Birkaç yıl önce Gürcistan’da tanıdığımız Pinar ve Ali, günlerce enkaz altında kaldıktan sonra çocuklarıyla birlikte ölmüştü. Ailesini ziyaret ettikten sonra bir konteyner de onlara yapmaya karar verdik.

Akşam yemeğinden sonra sobanın başında ettiğimiz sohbetler en keyifli anlardı. Bir taraftan günün değerlendirmesini ve ertesi günün planlamasını yaparken, diğer taraftan güncel gelişmeleri değerlendiriyorduk. Kimi cezaevi anıları ve iş üzere yaşanan komiklikler ve yapılan esprilerle depremin yarattığı kasvet dağılıyordu.

Toplam 15 gün kaldığımız Antakya’da ufak tefek eksikliklere rağmen 10 konteyner hedefini gerçekleştirmiş olarak evlerimize doğru hareket ettik. Yol boyunca her arkadaş birbirine teşekkür etti. Bu çalışmaya dahil edildiği için memnuniyetini dile getirdi. Döndüğümüzde karşılaştığımız insanlar içtenlikle kucakladı ve yaptıklarımızla ilgili çok güzel şeyler söylediler...

Pek çok çalışma sonrası bir boşluk oluşur. Geçiş dönemlerinde yaşanan türden bir şeydir. Bu defa yaşadığımız ise bambaşka. **Ertesi gün ekipteki arkadaşlarla bir araya geldiğimizde, günlerinin nasıl geçtiğini soruyorum, biri “öyle-böyle bir boşluk değil yaşadığım” diyor. Diğer arkadaş “hayatımın en anlamlı günleriydi” diyor.** Gerçekten kolay geçmeyecek bir boşluk. Böyle bir şeyin ardından azıcık huzur olmalı! Hayır. Boşluk. Niye buradayız? Daha yapacak çok şey var!

İşçiler can derdinde Patronlar kar peşinde!

İşçi ve emekçiler, daha bir gün önce fabrikalarda, işletmelerde, tarlalarda hayatı yaratmak için çalışırken, 6 Şubat gecesi büyük bir depremin enkazı altında kaldılar. Evleri, mahalleleri, işyerleri yerle bir oldu; enkazdan hafif yaralı ve sağ kurtulanlar, enkaz altında kalan yakınlarını kurtarmaya çalıştı.

Depremzelere ilk ulaşan, devrimci demokrat kurumlar ve duyarlı kişiler oldu. Devlet ortada yoktu. İşçi ve emekçiler, kendi elleriyle yakınlarını kurtarmaya, ölen yakınlarını toprağa vermeye çalıştı.

Böylesine büyük bir yıkım ve acı yaşanırken ve depremin üzerinden bir hafta geçmeden, patronlardan “İşe gelin” “İşten atıldınız” mesajları gelmeye başladı üstelik.

Deprem yine işçi-emekçileri vurdu.

Depremin ağır sonuçlarını, her zamanki gibi, yine işçi emekçiler çekiyor. En fazla can kaybı ve evi yıkılan onlar oldu. Kapitalist sistem ve bu sistemin sahipleri, işçi ve emekçilere düşman yüzünü, depremde de gösterdi. Göz göre göre katliam yaptılar.

İşçi ve emekçiler, dağılan ailesini toplamaya, kalanlarla yaşamı yeniden kurmaya çalışırken, **güvenli olmayan işyeri ve fabrikalarda çalışmaya zorlanıyorlar. Buna karşı çıkanlar, işten atılma tehdidiyle karşılaşılıyor ya da işten atılıyor.**

Malatya’da bulunan Mil-May tekstil patronu, “*bu halde işe nasıl gelelim*” diyen işçileri, tazminatsız işten atmakla tehdit etti. Yine Malatya Akademi Tekstil’de çalışan işçilerin büyük bir kısmı, valilik tarafından başka illere dağıtılmalarına rağmen, şirket patronu tarafından işe çağırıldılar. Antep’te bulunan Kaplanser Halı’da çalışan işçiler, deprem esnasında kaçmaya çalışırken, patron “*bir şey olmaz*” diyerek, işçilerin dışarı çıkmasını engelledi, işe devam etmelerini dayattı. Gaziantep Haliloğlu Gold dokuma fabrikasında çalışan bir işçi, şefinin kendilerine “*artık bu depremlere alışın, makinelerinizin başına dönün*” dediğini söylüyor. Yine Gaziantep Başpınar OSB’de bulunan Şireci tekstil fabrikasında bir işçi, “*çalıştığımız fabrikanın kolonları çatlak, sivanarak kapatıldı ve bu şekilde çalışıyoruz*” diyor. Aynı Şireci tekstil patronu, işe gelenlere 2 bin TL deprem yardımı yapacağını, gelmeyenlere bu yardımın verilmeyeceğini söylüyor. Sadece özel şirketler değil, kamuya ait yerlerde de işçi ve memurlar çalışmaya zorlanıyor. Örneğin PTT genel müdürlüğü yayınladığı genelgeyle, deprem bölgesindeki çalışanları 1 Mart’tan itibaren görev başına çağırdı.

Bir de **deprem bölgesine arama-kurtarma çalışmalarına katıldıkları için işten atılan işçiler var.** Mersin Akkuyu Nükleer Santral’inde çalışan 30 işçi, arama-kurtarma çalışmalarına katıldıkları için işten atıldı. Benzer şekilde turizm sektöründen maden

Deprem bölgesinde 750 bine yakın kayıtlı işçi, 250 bin göçmen ve 1 milyona yakın işsiz bulunuyor. İşçi ve emekçiler, dağılan ailesini toplamaya, kalanlarla yaşamı yeniden kurmaya çalışırken, güvenli olmayan işyeri ve fabrikalarda çalışmaya zorlanıyorlar. Buna karşı çıkanlar, işten atılma tehdidiyle karşılaşılıyor ya da işten atılıyor.

sektörüne hemen her sektörden toplu veya bireysel arama-kurtarma çalışmasına katılan pek çok işçi, işten atıldı. “*Deprem nedeniyle küçülmeye gidiyoruz*” diyerek 40 işçiyi işten çıkaran Klimasan patronu gibi depremi fırsata çeviren patronlar da var.

Yasalar patrondan yana

Deprem dolayısıyla işçinin işe gitmemesinin haklı çok nedenleri var. Bu haklı nedenlere rağmen, **bir hafta işe gelmeyen işçileri, 25/2 (“ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller”) ve 25/3 (“işçiyi işyerinde çalışmaktan bir haftadan fazla süre ile alıkoyan zorlayıcı sebebin oluşması hali”) maddelerinden çıkışlar veriliyor.** İşten çıkarma yasağı getirilmiyor, böyle bir zamanda işçileri çalışmaya zorlayan patronlara herhangi bir yaptırım uygulanmıyor. Yasalar, işçilere işsizlik ve ölüm olarak işliyor; her koşulda patronların çıkarlarını kolluyor.

İş kanunun 25/3 maddesine göre, beklenmesi gereken bir haftalık süre içinde işçiye yarım ücret ödenir. Bu madde kapsamında işçinin tazminatını alarak işten çıkma hakkı vardır. Buna karşın patronlar, işçileri tazminatsız işten atıyorlar.

Deprem bölgesinde 750 bine yakın kayıtlı işçi, 250 bin göçmen ve 1 milyona yakın işsiz bulunuyor. Kayıtdışı çalışan işçiler ve kayıtdışı göçmenler bunların dışında. Kayıtdışılar da kattığımızda, sayı daha da çoğalıyor. İşsiz kalan depremzedeler, işsizlik maaşı alabilmek için bile bir dolu engelle karşılaşılıyorlar. İşsizlik maaşı alabilmek için, “*120 gün kesintisiz çalışmış, 3 yıl içinde en az 600 prim gününü doldurmuş ve işten atılmış olması*” gerekiyor. Depremzede işçilere bile, bu şartlarda bir esneklik tanınmadı. Patronlara tepe tepe kullandırılan işsizlik maaşı, işçilere gelince bir sürü şartla engel çıkarılıyor; depremzede işçiler de bu şartlara tabi tutuluyor.

Depremin üzerinden 15 gün geçtikten sonra 22 Şubat günü, 125 sayılı “*olağanüstü hal kapsamında*

çalışma ve sosyal güvenlik alanına ilişkin alınan tedbirler” şeklinde Cumhurbaşkanlığı kararnamesi yayınlandı. Yayınlanan kararnamede, sözde işten çıkarma yasaklanıyor. Ama işsizlik sigortası ödeneği ve kısa çalışma ödeneğinde herhangi bir esneme sözkonusu değil.

Ayrıca kararnamedeki işten çıkarma yasağında, 25/3. Madde, yani “*ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzeri sebepler*” fesih yasağı kapsamının dışında bırakılmış. Patronlar zaten şimdiye kadar bu maddeye dayanarak işçileri çıkardı. Dolayısıyla işten çıkarmayı yasaklamıyor.

25/3 dışında işten çıkarma sözkonusu olduğunda ise, patronlara “bir asgari ücret tutarında idari para cezası” öngörülüyor. Elbette bunun hiç caydırıcılığı yok. Diğer yandan **kısa çalışma ödeneği ve işsizlik ödeneğinde engeller kaldırılmadı. Buna karşın kısa çalışma ve işsizlik ödeneğinden yararlanamayan işçiler için, “nakti ücret desteği” getiriliyor.** Patronlar işten çıkarmadığı ama çalıştırmadığı işçiye, sadece 3.972 TL verecek. Bu paranın hiç bir derde merhem olmayaacağı çok açık.

İşçi ve emekçilerin vergilerinden oluşan bütçe, deprem gibi en zor anlarda bile işçi ve emekçilere hizmet olarak dönmüyor. Bir çadır olarak bile gelmiyor! 2022 yılı itibarıyla işsizlik fonunda biriken para 124 milyar TL.

Keza deprem için toplanan özel iletişim vergisi 23 yılda 87,9 milyar TL. Biriken bu paralar, depremzede işçilere ve işsizlere kullanılmalıdır. Yanı sıra hiçbir şart aranmadan depremzede işçiler ve işsizler işsizlik, sigortasından yararlanmalı, yaşamlarını kurana kadar ücretli izinli sayılmalıdır.

Yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır

Sendikalar ne yazık ki, deprem sonrası da üzerine düşeni yapmadı. Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen gibi yandaş sendikalar zaten hiç ortada görünmüyor. **DİSK ve KESK ise deprem bölgelerinde bulunmakla birlikte, işçi ve emekçilere dönük saldırılar karşısında eylemli bir duruş içinde değiller.** Sendikaların görevi, sadece teşhir etmek veya talepler sıralamak değildir. Deprem bölgelerinde işten atılan, işsizlik ödeneği alamayan işçiler için, üretimden gelen gücü ortaya koyabilmelidir. Keza fabrika ve işyerleri, Çalışma Bakanlığı ve Müdürlükleri protesto alanına dönüşmelidir.

Depremle birlikte bir kez daha görüldü ki, **yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır! Aksi halde bizi işsizlik, açlık ve ölüm bekliyor.** Bizleri ölüme yollayan katliamcılar ve kapitalist sistemi hedefe çakmalı, diğer yandan acil taleplerimiz için sendikaları, kitle örgütlerini zorlamalı, eylemli bir karşı koyuşa geçmeliyiz.

Depremde işçi sendikalarının tutumu

İşçi sendikaları, bu deprem sürecinde doğru düzgün bir çalışma yürütmediler. Bırakalım eyleme geçmeyi, bir açıklama dahi yapmadılar. Erzak dayanışması bile göstermelik olmanın ötesine geçmedi. Deprem bölgesinde işçi sendikalarının bir çadırı yoktu mesela. Devrimci-demokrat kurumlar, siyasi partiler, yöresel dernekler deprem bölgesine gitme yönünde seferber olurken, işçi sendikaları böyle bir tavır içinde olmadılar. Sendika binalarında eşya-erzak toplandığı görülmüdü. Dahası, **barınma sorunu yaşayan depremzedelere “oteller, misafirhaneler, boş daireler açılmalıdır” çağrılarını yapılırken, başta Türk-iş olmak üzere hiçbir sendika, dinlenme tesislerini, otellerini depremzedelere açmadı.** Kendi depremzede üyelerine bile sahip çıkmadılar.

İşçi sendikaları, deprem bölgesi dışındaki üyelerini harekete geçirme yönünde de bir çabaya girmediler. Arama-kurtarma faaliyetlerinde en başarılı olan ve ilk aklına gelen madenciler, hemen harekete geçirilebilirdi mesela. İnşaat çalışanlarına bir çağrı yapılabilirdi. CHP Zonguldak milletvekili “*maden işçileri deprem bölgesine gitmek istiyor, fakat devlet götürmüyor, uçak vermiyor*” şeklinde bas bas bağırırken, işçiler üyesi oldukları Türk-iş yöneticilerini ne yanında gördüler, ne de bir açıklamasını duydular.

Türk-iş, Hak-iş işbirlikçi, bürokrat sendikalar. Hatta Hak-iş'in yandaş sendika olduğu malum. Fakat yine de tüm ülkeyi ayağa kaldıran, dünya ülkelerinden bile desteklerin geldiği böylesi bir olayda bu kadar ilgisiz davranmaları kabul edilemezdi. DİSK'in genel başkanı, depremin ilk gününde deprem bölgesindeydi. Fakat asıl önemli olan, DİSK'in harekete geçmesiydi ki, o yapılmadı.

Emek Barış Demokrasi Güçleri'nin de bileşeni olan DİSK, ilk gün devrimci kurumlardan gelen toplantı çağrılarını kulaklarını tıkadı. **Yoğun basınç üzerine ikinci günün akşamı İstanbul Emek Barış Demokrasi Güçleri toplantı kararı aldı. Fakat DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TDB'den oluşan 5'li “fikir alışverişinde bulunmak” için toplandıklarını söylediler.** Eyleme geçmeyi bir yana bırakalım, ortak bir koordinasyon kurulmasına bile mesafeli durdular. Sonraki toplantılarda ortak koordinasyona “tamam” demek zorunda kaldılar. Ama politik hiç bir yönü olmayan, ufku “yardımla” sınırlı bir koordinasyon istiyorlardı. DİSK ve TMMOB bir açıklama yapmayı bile erken bulduklarını ifade ettiler. **KESK ve TTB eylem yapmaya açık olsalar da**

5'linin dışına çıkamadılar. Bir eylem kararı, ancak 19 Şubat gününe alınabildi. Yani depremden tam 13 gün sonra...

Diğer yandan deprem bölgelerinde bir hafta ücretli izinli sayılan işçiler, sonra işe çağrıldı, gitmeyenler işten atıldı. Sendikacılar yine bir tavır görülmedi. Ardından OHAL ilan edildi. DİSK'in yazılı açıklaması dışında herhangi bir şey yapılmadı. Türk-iş ve Hak-iş, ne OHAL'e, ne de işten çıkarmalara karşı yazılı-sözlü bir açıklama yaptı. Sadece bazı bağımsız sendikalar eylemler yaparak, işten atılan veya enkaz halindeki fabrikalarda çalışmaya zorlanan işçilerin sesi oldular.

Depremden sonra kendi üyelerine bile sahip çıkmayan, depremzedeler için kılını kıpırdatmayan işbirlikçi sendikacılar, şov yapmaktan da geri durmadılar. AFAD ve Kızılay için televizyon kanallarından yapılan ortak bağış yayınına bağlanan Türk-iş başkanı 20 milyon, Hak-iş başkanı ise 10 milyon TL bağışta bulundular. **İşçilerden topladıkları aidatları, işçinin ihtiyaçlarına değil, deprem sonrası ortada görünmeyen bu kurumlara aktardılar.**

Sendikalar yardım kuruluşu değildir. Kendilerini yardımla da sınırlayamazlar. Burjuvazi ve onların devleti, yüzbinlerce insanı enkaz altında bırakırken, **sendikaların görevi, işçi sınıfının haklarını savunmak, katliamın sorumlulardan hesap sormaktır.**

Türkiye'nin en büyük konfederasyonunu oluşturan bu sendikalar, olması gereken tavır koymuş olsalardı, depremdeki can kaybı ve tahribat bu kadar büyük olmazdı. Maden işçileriyle birlikte patronların ve devletin engellerini tanımadan deprem bölgesine gidebilirlerdi. Dahası, bütün işçi sınıfına üretimi durdurma çağrısı yapabilirlerdi. Bu devleti zor durumda bırakır, harekete geçirirdi.

Deprem yaraları hala sarılmış değil. Deprem bölgesindeki işçiler ve emekçiler, barınma sorunundan beslenmeye pek çok sorunla boğuşuyor. Sendikalar otellerini, kamp yerlerini depremzedelere açmalıdır. Ayrıca **işini kaybedenlerin ücretsiz izinli sayılması, çalışamaz durumda olanlara işsizlik maaşı bağlanması, barınma sorunlarının giderilmesi, elektrik ve suyun ücretsiz olması, eğitimin başlaması vb talepler için harekete geçmelidir artık.** İşçiler de sendikalarını bu yönde zorlamalıdır. Hiç değilse gelinen aşamada sendikaların üzerine düşen görevi yapması sağlanmalıdır.

İşçi-Emekçi Birliği Mata işçilerinin yanında

6 Mart günü İşçi-Emekçi Birliği olarak direnişteki Mata işçileriyle buluştuk.

Direnış yerine belli bir mesafeden “Mata işçisi yalnız değildir, yaşasın sınıf dayanışması” sloganları eşliğinde yürüyüş yapılarak gidildi. Caddeden geçen arabalar korna çalarak sloganlarımıza eşlik etti. Direniş yerinde, işçiler alkış ve sloganla karşıladı bizi. İEB adına konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra direnişçilerle birebir sohbetler başladı.

1200 işçinin çalıştığı Mata fabrikası, Tuzla'da İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölgesi'nde bulunuyor. Tesla, Aston Martin, Bentley ve Audi gibi lüks otomobil markalarına iç dekor parçaları üretiyor.

Mata otomotiv işçileri ek zam talebiyle 27 Şubat günü bir saat iş bırakarak eylem startını verdi. Bir saatlik iş bırakmanın ardından üretimi durdurma ve fabrika işgaline başlandı. İşçiler üyesi oldukları Birleşik Metal-iş 1 nolu şube ile birlikte serbest bölgenin kapısının önünde direnişlerine devam ediyorlar.

Direnış yerinde konuştuğumuz 1 nolu şubenin sekreteri Hüsnü Atasoy, temel taleplerinin “*ek zam, işçi sağlığı iş güvenliği ve idari baskıların sonlanması*” olduğunu, bu taleplerle Mata yönetimiyle görüştüklerini, fakat olumsuz cevap aldıklarını belirtti. Bunun üzerine işçilerle toplantı yaparak “1 saat iş bırakma” kararı aldıklarını söyledi. İkinci gün ise, fabrikaya kapanma, üretimi durdurma eylemi başlıyor. Bu eylem karşısında patronlar elektrikleri kesiyor, tuvaletleri kapatıyor.

Organize sanayinin dışına çıkan veya evine gidip tekrar direniş yerine geri dönen işçilerin içeri alınmadığını belirten sendika şube sekreteri şöyle devam etti: “*Gidenlerin içeri alınmaması, elektrik ve suyun kesilmesi, tuvaletlerin kapatılması zorluklar yaşıyoruz. Bu yüzden işçilerle bir toplantı yaparak direniş organize sanayinin kapısının önünde devam etme kararı aldık.*”

Bir işçi ise şunları söyledi: “*Burada işe başladığımda tek fabrikaydı. Süreç içinde Mata, aynı yerde bünyesine 5 fabrika daha kattı. Sayemizde fabrikalarını 5'e çıkaran Mata patronu, ek zam isteğimize ‘hayır’ diyor. Biz de hakkımızı alana kadar buradayız, direniyoruz*” dedi.

Coşkulu ve güçlü bir eylem içinde olduklarını, işçilerin neredeyse hepsinin direnişe katıldığını söyleyen başka bir işçi, “*birliğimizi ve direnişimizi kıramayan patron, şimdi de bazı arkadaşlarımıza ‘üretime ara verdik, üretimi durdurduk, kapatıyoruz’ şeklinde işten atma tebligatları yolluyor*” dedi ve sözlerini şöyle tamamladı. “*Bütün bunlar bizi yıldırmaya, direniş bölmeye, bitirmeye dönük çabalardır. Fakat boşuna. Hakkımızı alana kadar direnişimiz devam edecek.*”

TİKB(B)'nin kuruluş yıldönümünde, emekçi semtlere yazılamalar yapıldı.

8 Mart'ta depremzede kadınlarla beraberdik

Bu yıl 8 Mart, depremin bir katliama dönüştüğü dönemde kutlandı. Ve doğal olarak 8 Mart kutlamaları da depremzede kadınlarla birlikte yapıldı.

Dünya Emekçi Kadınlar gününü depremzede kadınlarla birlikte kutlamak, 8 Mart'ın ruhuna en uygun olanıydı. Kadınlar bu depremde çocuklarını, ailelerini, yakınlarını kaybetmenin büyük acısı ile kıvranıyor. Yani sıra bir kısmı "kayıp" çocuğunu, yakınına arıyor. Bir mezar taşı bile koya-madıkları için kahroluyor. Aç ve açlık kalmanın en büyük sıkıntısını yine depremzede kadınlar çekiyor. Bulaşık, çamaşır gibi temizlik sorunları, en ilkel haliyle kadınların üzerinde yıkılmış durumda. Başta çocukları olmak üzere ailesini bulaşıcı hastalıklardan, depremin yaratacağı travmaya kadar tüm sorunlardan kurtarma yükümlülüğü asıl olarak kadınlara düşüyor. Onların başını sokacak bir çadır, bir konteyner bulabilmek, karınlarını doyurabilmek için çırpınıp duruyorlar.

"8 Mart'ta bulunduğumuz her yerde depremzede kadınların yanında olacağız. Ya bizzat depremin yaşandığı bölgelere giderek, ya da bulunduğumuz bölgelere gelen depremzede kadınlarla birlikte 8 Mart'ı kutlayacağız" demiştik, öyle de yaptık.

İstanbul'daki depremzede kadınlar

İstanbul'da 8 Mart günü Esenyurt'ta depremzede kadınların yanına gittik. **Deprem olduğunda Antakya'da 13 saat enkaz altında kalan bir ailenin kadınları, bu 13 saat boyunca neler yaşadıklarını, dışarıdaki akrabalarının çabaları sonucunda enkazdan sağ çıkmayı başardıklarını anlattılar.**

Sonrasında yaklaşık bir hafta Antakya'da kalmaya devam ettiklerini, ancak hiçbir temel ihtiyaç maddesine ulaşamadıklarını, bu koşullarda İstanbul'a geldiklerini söyleyen kadınlar, Hatay'a geri dönmek istediklerini belirttiler.

Depremzedelerle yaptığımız sohbette, dikkatimizi çeken unsurlar şunlardı: En başta **devlete ve devletin tüm kurumlarına büyük bir güvensizlik taşıyorlardı.** Sadece kendilerini enkazdan kurtaran birkaç askeri bunun dışında tutuyorlardı; onun dışında hükümet, AFAD, Kızılay, bakanlıklar gibi, devletin tüm kurumlarının kendilerini yalnız bıraktığını, ölüme terkettiğini düşünüyorlardı. "Neden Hatay bu kadar sahipsiz kaldı" diye soruyorlardı.

İkincisi, bedenleri buraya gelmişti, ancak kalpleri, ruhları hala Antakya'daydı. Deprem gerçeği ve herşeylerini kaybetmiş olmaları onları durduruyordu, ancak büyük bir özlemle Antakya'yı anlatıyorlardı. Sürekli geri dönmek üzere konuşuyorlardı, ancak bu dönüşün belirsiz bir tarihe ertelendiği belliydi. Mesela hemşirelik okumakta olan bir genç

kız, "okulu bitirdikten sonra" Hatay'a tayin isteyeceğini söylüyordu. Genel yaklaşım olarak "evleri yapıldıktan sonra" dönmeyi planladıklarını söyleyebiliriz. Kaybettikleri evlerinin yerine kendilerine bir ev verileceğine inanıyorlardı.

Küçük çocukların okulu çok büyük bir sorundu. Okul öncesi çocuklar zaten annelerinin yanından hiç ayrılmak istemiyor, ayrıldıkları anda kıyameti kopartıyorlardı; bu nedenle onları kreşe yazdırmak gibi bir düşünceleri yoktu. İlkokul yaşındaki çocuklar ise, okula kaydedildikleri halde gitmemek için direniyor, anneden ayrıldıkları anda büyük sorun çıkartıyorlardı.

İstanbul'da insanların kendileriyle ilişki kurma tarzı iki ayrı uçtaydı. **Bir grup insan kendilerine fazlasıyla iyi davranıyor, her türlü yardımı yapmaya çalışıyor, büyük bir sahipleniş gösteriyorlardı. Bir grup insan ise, dışlıyor, uzak duruyor, ev kiralıyor, açıkça "ötekileştiriyor"du.** Kendilerine destek olan herkese karşı büyük bir sevgi besliyorlar, çok değerli bulduklarını anlatıyorlardı.

En büyük sorun ise "yardımlar" konusuydu. **"Bizim bir hayatımız vardı" dedi üniversiteli genç kız "herşeyimiz vardı, kimseye muhtaç değildik!". Şimdi "yardıma muhtaç" olmaktan utanıyorlardı.** Üstelik, Hatay'daki depremzedeler, yaşadıkları müthiş yoksunluklar içinde bu türden çekinceleri hızla üzerlerinden atarak, "yardım" konusunu bir "hak" olarak görmeye başladıkları, devletin yokluğunun hesabını sormaya başladıkları halde... Hatay'dan başka kentlere gitmiş olanlar, kendilerini "sadaka alır gibi" hissediyorlar ve bu çok daha büyük bir acı veriyor.

Konuşmanın içinde deprem sonrasında Hatay'da olduğumuzu, orada gönüllü çalışma içinde yer aldığımızı, gözlemlerimizi anlatınca şaşırdılar. Demledikleri sıcak çay eşliğinde, iki saati aşan bir sohbet içinde biz de düşüncelerimizi anlattık, dayanışmanın önemini vurguladık; bu dayanışma içinde Hatay'ın yeniden ayağa kalkması için birlikte çalışacağımızı ifade ettik.

Antakya'da depremzede kadınların yanında 8 Mart sabahı FÖKEV temsilcisi olarak Antakya

Ekinci Mahallesine gittik. Bir grup kadın, çadırın ve evin önünde oturuyordu zaten. Emekçi Kadınlar Günü'müzü sımsıkı kucaklaşarak paylaştık.

Sorunlar yine aynıydı. Çadırdaki, deprem günü beli sakatlanan ve geçirdiği ameliyat nedeniyle yürümekte zorlanan genç bir kız ile yaşı ilerlemiş olanlar kalıyordu. Genç kız 8 Mart nedeniyle temiz giyinmek ve saçlarını yıkamak istiyordu. Yürütücünü getirdi diğer kadınlar. O tutundu, diğer kadın saçını yıkadı.

8 Mart, koşullar ne olursa olsun kadınlar için böylesine anlamlıydı. Hiç bir şey yapamasa bile yüreğiyle, duruşuyla kutluyordu.

Sohbet gündemi elbette deprem. Ama onlar kendilerinden önce bizi soruyorlardı. "Adana'da deprem olacak, aman bütün önlemlerinizi şimdiden alın" diyorlardı. Kahve içmemiz için ısrar ettiler. Kahvesiz olmuyor gerçekten de. Bu bir yanıyla hayata dönme işareti.

Hemen yan komşularda da aynı telaş. Yemek-bulaşık telaşı, çocukların oyun telaşı. Komşu kadın ne ettiyse arkadaşlarından ayıramadı çocuklarını. Dört çocuk masaya oturmadan önce ellerini yıkadılar. Sonra **güle oynaya birbirlerine takıla takıla yemek yediler. Yemekten biraz önce de çocuklar için bir evin bahçesinde yapılan etkinliğe katılmışlar.** Evin genç kadınlarından biri, işyerinin eşyalarını taşımaya yardım ediyordu. Kahve sohbetinden sonra mayalanan hamur bezelendi. Telefonlar hiç susmadı. Herkes birbirine ihtiyaçlarını soruyordu.

Gitme vaktimiz geldiğinde Adana'ya araba arama telaşı başladı. İstanbul'a giden Eğitim Sen otobüsü varmış, ona yetişmeye çalıştık. Yine gelme sözüyle kucaklaşarak ayrıldık.

Adana'da kararan havada belediye otobüsüne yetişme telaşı derken, durakta bekleyen bir erkek yolcu, bütün sevimliliği ile "kadınlara bugün ücretsiz, kart basmayın" dedi elimdeki kartı işaret ederek. Adana'nın kadın şoförlerinden birini görünce durur muyuz "emekçi kadınlar günümüz kutlu olsun" dedik. O da aynı şekilde cevap verdi. Otobüste uzun süredir ilk kez yüzler gülüyordu. Herkes kutlama halindeydi.

Gazi Direnişi 28. Yılında!

Gazi Direnişi'nin 28. yılında panel, yürüyüş ve mezarlık anması yapıldı. Proleter Devrimci Duruş'un bileşenlerinden olduğu 12 Mart Platformu, eyleme çağrı için günler öncesinden çalışmalara başladı. Bildiri dağıtımları ve ajitasyon konuşmaları yaptılar. PDD okurları da İstanbul'da semtlere Gazi Direnişi'nin afişlerini yaptı.

12 Mart günü sabahın erken saatlerinde yoğun polis ablukasına rağmen kitle Gazi Cemevi önünde toplandı. Gazi Mahallesi inanç kurumları, şehit aileleri, 12 Mart Platformu ve TAYAD'lı aileler tarafından düzenlenen eyleme katılım geçen yıllara göre daha yüksekti. Gazi Cemevi'nde sloganlarla Eski Postane'ye yüründü. Buradaki saygı duruşu ve basın açıklamasının ardından Gazi Mezarlığı'na gidildi. Mezarlıkta yapılan saygı duruşu ve basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

12 Mart Platformu da "Gazi'de düşene dövüşene bin selam! Gazi şehitleri ölümsüzdür" pankartıyla katıldı. Ayrıca BDSP, EHP, Devrimci Hareket, TİP de eyleme katıldılar. Yürüyüşte her kurum kendi flamalarını taşıdı, yürüyüş boyunca Gazi direnişine ve depreme dair sloganlar atıldı. PDD okurları Zeynep Poyraz'ın mezarı başında kısa bir anma yaptı.

12 Mart Platformu 11 Mart akşamı Gazi Cemevi'nde bir panel düzenledi. Panele konuşmacı olarak PDD adına Gülümser Seyitcemaloğlu katıldı. Diğer panalistler, EMEP GYK üyesi Nuray Sancar, HDP Danışma Kurulu üyesi Veli Büyükkahin, Gazi şehidi Sezgin Engin'in abisi Ergin Engin oldu.

Gülümser Seyitcemaloğlu'nun paneldeki konuşmasını kısaltarak yayınlıyoruz:

Gazi'nin iki yüzü var. Bir yüzü katliam! Ama bir de direniş yüzü var! Nedense bunu anlatmıyoruz. Son yıllarda böyle bir yaklaşım gelişti. **Toplumsal hareketleri, katliam ve devletin teşhiri noktasından anlatıyoruz.** Şehitlerimiz olunca "anma" tanımlaması yapılıyor...

Bu yaklaşımla hiçbir şeyi kutlayamayız. Mesela 1 Mayıs'ı kutlayamayız. Çünkü 1 Mayıs'ta çok fazla şehidimiz var. Mesela Ekim Devrimi'ni kutlayamayız. Her devrimde olduğu gibi Ekim Devrimi'nde de şehitler var. Ya da Sovyetler Birliği'nin 2. Dünya Savaşı'nı bitişini, Berlin'in kalbine kadar gidişini, Nazizmi-faşizmi yenişini kutlayamayız. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin 27 milyon şehidi var. Gazi'de de şehitlerimiz var ve şehitlerimizi her zaman anacağız. Ama **biz onun direniş yüzünü anlatmazsak, geleceğe Gazi ruhunu bırakamayız. Onun için Gazi'nin direniş yönünü anlatacağım.**

Hepinizin bildiği gibi 12 Mart akşamı kahvehanelerimize bir silahlı saldırı gerçekleşti, bir insanımız öldü. Arkasından halk toplandı. **Gazi'yi herhangi bir protesto eyleminden büyük bir direnişe çeviren üç kritik nokta var: Birincisi "katiler karakolda" sloganıyla doğru hedefin gösterilmesidir.** O sırada bunu değiştirmeye çalışan, bir Alevi-Sunni çatışmasına çevirmek isteyen provokatörler oldu. Halkın içine girip "onlar bizim alanlarımızı, kahvelerimizi bastı, biz de camiye basalım" diye bağırırlar, kitleyi yönlendirmeye çalışanlar oldu. "Katiler karakolda" sloganı eylemin yönünü, Alevi-Sunni çatışmasından, devletin provokasyonlarına karşı direnişe dönüştürmüştür. Gazi'nin Gazi olmasındaki en önemli noktalardan biridir.

Gazi katliamı, '92 konseptinin bir ürünüydü. O yıllar çok sayıda insanımızı kaybetmiş, "karanlık" diye tanımlanan yıllardı. Gazi de böyle başladı ve daha ilk anda kitleyi camiye yönlendirerek, onu Alevi-Sunni çatışmasına çevirmeye çalıştılar. Ama başaramadılar, Ardından "faşist odakları dağıtacağız" sloganıyla kitle buralara yönedi, buraları tahrip etti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde protesto eylemi bitti ve halk dağılmaya başladı. **İkinci dönüm noktası burada yaşandı. Tam halk dağılırken Nurtepe'den yürüyerek gelen 5 bin kişilik bir kitle, Gazi'ye ulaştı. Bu coşkulu kitle, halkın yeniden toplanmasına yol açtı.** Ardından Kağıthane'den, Okmeydanı'ndan, İkitelli'den, Alibeyköy'den binlerce insan geldi destek vermeye...

İkinci gün barikatlar kuruldu. Bir yandan da devletle pazarlık sürüyor, araya liberal uzlaştırmacılar sokulmaya çalışılıyor. Mesela Ecevit ve Zülfi Livaneli geliyor. Halkı eylemden vazgeçirmeye çalışıyorlar. Ama Gazi halkı çok net bir çizgi çiziyor. **Dört talebimiz var diyor; "bu talepler yerine getirilmeden barikatlar kalkmayacak" diyor.**

Nedir bu talepler? Şehitlerimizin cenazeleri verilsin, asker-polis geri çekilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırıl-sın ve gözaltındakiler serbest bırakılsın. Onlarca gözetilme, yüzlerce yaralı. 20 kişi Gazi'de 3 kişi Ümraniye'de 23 şehidimiz var. Bu dört talebin arkasında duruyor. Bütün araya girmeye uzlaştırmaya çalışanlar kitlenin büyük bir tepkisiyle karşılaşılıyor ve dönüp gitmek zorunda kalıyorlar. Devreye asker sokulmaya çalışılıyor. Katliam polis tarafından gerçekleştirildiği için, askerlere sıcak bakılacağı düşünülüyor. Bu politika da tutmuyor.

Üçüncü dönüm noktası, 14 Mart akşamı yaşanıyor. Kitle dağılmaya başlamışken devlet gece 2'de barikatlara saldırıyor. Barikatlarda çok müthiş direniş gerçekleştiriliyor. Mesela son barikat savaşında 1500 molotof atılıyor arkadaşlar. Önceden hazırlanmış 1500 molotof, onlarca mutfak tüpü. Etraftaki inşaat firmalarının kalasları taşınıyor, barikatlar ateşe veriliyor. Saatler süren muhteşem bir direniş gerçekleşiyor. Ve ertesi sabah asker geliyor. "Bütün taleplerinizi kabul ettik direnişini bitirin" diyor.

Gazi'nin nüfusu o sıralar 20 bin; Gazi direnişine katılan insan sayısı ise 30 bin. Böyle görkemli bir direniş gerçekleşiyor.

Gazi, Sivas Madımak Katliamı'nın rövanşidir aynı zamanda. Devlet de böyle gördü, devrimciler de. Çünkü Madımak Katliamı'nda yapılan en büyük hata, devletin müdahalesini beklemek oldu. SHP hükümet ortağıydı o zaman. Dediler ki, "biz telefon ettik, hemen asker göndereceklerini söylediler." "Sakin olun, telaşlanmayın, üst katlara çıkın sorun çözülecek!"

Sonuç; çok büyük bir katliam gerçekleşti. Bu nedenle Gazi'de devletle görüşme, uzlaşma çabalarını elinin tersiyle itti halk. "Taleplerimiz kabul edilinceye kadar direneceğiz" dendi, öyle de yapıldı.

Madımak katliamından sonra büyük bir öfke patlaması yaşandı, ama sonra sönüp gitti. Gazi, üç gün süren, İstanbul'u saran, Türkiye'yi etkileyen büyük bir direnişi doğurdu. **'92 konseptinin artık yavaşladığı, azaldığı noktadır Gazi Direnişi. Gerçekten devleti çok korkuttu.** Kontrolde çıkan başka kitlesel olaylara, yeni patlamalara sebep olur mu diye düşündürdü.

Bu yüzden tekrar şunu söyleyeceğim; **devletin katliamlarını teşhir edelim, ama direnişi anlatmayı unutmayalım. Çünkü sınıf mücadelesi tarihi, hiçbir zaman sadece katliamlardan ibaret değildir. Hiçbir zaman sadece bize saldırılardan ibaret değildir. Tam tersine! Tarihi ileriye götüren şey de, direniştir, mücadeledir.**

Son sözümü de depremle ilgili söylemek istiyorum. 15 gün orada kaldım. Gerçekten de orada ne kadar büyük bir acının yaşandığının ne büyük yoksunluklar çekildiğinin tanıyıyım. Gerçekten çok güzel bir dayanışma yaşıyor orada. Herkes elinden geldiğince bütün olanaklarını seferber ediyor. Biz de gittik konteyner çalışması yaptık, sınırlı bir bütçeyle. Bunlar insanların o andaki en acil ihtiyaçlarını karşılamaya dönük şeyler. Ama aylarca sürdürülebilecek şeyler değil. **Deprem bölgelerinde talepler uğruna mücadele, direniş ortaya çıkmadığı sürece ve biz o direnişleri güçlendirmediklerimiz sürece, oradaki yoksunluk haberleri gelmeye devam edecek.** Depremde doğrudan etkilenen, birinci derecede etkilenen beş milyon insanın haklarını devletten talep etmesini, hesap sormasını, bu doğrultuda direnişe geçmesini sağlamalıyız. Hem deprem bölgelerinde hem burada.

Dayanışma bizim insanlığımızdır, sonuna kadar devam etmelidir. Bu dayanışma sayesinde depremedeler ayakta kaldılar. Fakat **halkın koşullarının gerçekten düzelmesi için, acıyı öfkeye, öfkeyi eyleme dönüştürmek gerekir. Hesap sormak ve haklarımızı istemekle karşı karşıyayız. Yaralar ancak böyle iyileşir.**

Şehitlerimizi anmalıyız, onları anarken kattıklarını da anlatmalıyız. Mesela Zeynep Poyraz, Gazi'de şehit düşmüş yoldaşlarımızdan biridir. "Bizsiz olmaz bu işler" diyerek koştu buraya. Gazi'de yaşamıyordu, Sarıyer Derbent'ten koşup geldi. Ve ertesi gün yürüyüş sırasında şehit düştü. Bunu anlatmalıyız ki, yeni Zeynep Poyrazlar da direnişin olduğu yere koşsunlar. Mesela Remzi Basalak, 1992 yılında Adana'da gözaltına alındığında emniyette "teşhir masası"na tekme indirdi ve o gece vahşi bir şekilde katledildi. Biz sadece ona yapılan vahşeti anlatsak, yeni Remzi Basalak'lar yaratamayız. 12 Eylül'de de devlet çok büyük saldırılar gerçekleştirdi, ama 12 Eylül'de direnenler de vardı. Bu ikisi içiçe anlatıldığında, yeni kuşaklara ulaşmak da, kazanımlarımızı çoğaltmak da, mücadele gücümüzü arttırmak mümkün olacaktır.

Amedspor'a

ırkçı-şoven saldırı

Bursa'da oynanan Bursaspor-Amedspor maçında Amedsporlu futbolculara ve Kürt taraftarlara, önceden organize edilmiş büyük bir saldırı gerçekleşti.

Saldırı, Amedspor'un 4 Mart günü Bursa'ya geldiği andan itibaren başladı. Amedspor ekibinin kaldığı otelin önüne gece saatlerde gelen bir grup faşist, ırkçı-şoven sloganlar atarak, havai fişekler patlatarak tehditler savurdu. Amedspor yönetimi, o gece Türkiye Futbol Federasyonu'nu aradı fakat telefonlarını açan olmadı.

Maçın oynanacağı gün (5 Mart), saldırılar tırmanarak devam etti. **Stadın içinde beyaz Toros arabasının ve Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın pankartları açıldı. Beyaz Toros ve Yeşil, '90'lı yıllarda Kürt kentlerindeki katliamların simgesi haline gelmiş iki figürdür.** Bu pankartlarla o döneme atıf yapılarak, Amedspor futbolcuları ve yönetimine, yanı sıra Kürt halkına gözdağı vermek istenmiştir.

Bununla da kalmadılar. Maç başlamadan önce yüzlerini kapatan bir grup, şoven sloganlar atarak stada girdi. Ardından sahaya boş mermiler atıldı. Isınmak için sahaya çıkan Amedsporlu futbolculara önce sözlü sataşmalar yapıldı, ardından fiziki saldırı başladı. Bu sırada **tribünlerden "vurun vurun" sesleri yükseliyordu. Amedspor kaleci si sahaya atılan bir cisimle yaralandı. Tribünde bulunan bir Kürt taraftar lince uğradı.** Saldırı, soyunma odasında ve koridorlarda da devam etti; Bursaspor Özel Güvenlik Amiri, Kulüp Güvenlik Sorumlusu, kulüp personelleri ve emniyet görevlileri tarafından sürdürüldü.

Bütün bunlar, saldırıların organize ve önceden planlanmış olduğunu ortaya koyuyor. İki gün süren saldırılara rağmen maçın oynatılması da bunun bir göstergesidir. Futbol Federasyonu başta olmak üzere Gençlik ve Spor Bakanı'nın ve bir bütün olarak AKP-MHP yönetiminin bu saldırıdan haberdar

olduğu, en hafifinden göz yumduğu açıktır. Normalde statlara çakı dahi sokulmuyor. Bütün pankartlar kontrolden geçiyor. Stada giren herkesin kimliği ve statda oturduğu yer biliniyor.

Hal böyleyken sözkonusu pankartların, mermilerin stada sokulmuş olması, bu saldırının bir grup taraftarın işi olmadığını net biçimde gözler önüne sermektedir.

Bir hafta önce devletin depremzedelere geç ulaşılmasından dolayı **"Hükümet istifa" diye slogan atan Beşiktaş ve Fenerbahçe seyircisine yağıp-gürleyen yetkililer, Amedspor'a dönük bu saldırı karşısında sus-pus oldular.** Göstermelik birkaç gözaltı ve saldırıyı meşrulaştırmaya çalışan savunmalarla durumu örtbas etmeye çalıştılar. Öyle ki, hükümet karşıtı slogan atmak "suç" ama bir insanı linç etmek, öldürmek serbest hale geldi!

Bir de hiç eksik etmedikleri *"spora siyaset buluşturmayın"* nakaratı var! Spor dahil hayatın her alanında siyaset vardır. Yanlış olan, sporun siyasetle ilgili olması değildir; insanlık-dışı saldırılara sahne olmasıdır. Dün olduğu gibi bugün de spora ırkçı-şoven saldırıları, vahşeti, katliamı sokan, faşist-gerici yönetimler olmuştur.

Amedspor'a dönük saldırının, tam da stadlarla AKP yönetimine duyulan öfkenin dışavurduğu bir döneme denk gelmiş olması, tesadüf değildir tabi ki. Bu faşist yönetime karşı statlardan yükselen sesi boğma çabasıdır. Bir yandan "Hükümet istifa" diyen taraftarları tesbit edilip haklarında dava açarken, Fenerbahçe seyircisi bir hafta sonra oynanacak olan Kayserispor maçına alınmazken, diğer yandan Amedspor'a dönük şoven saldırılar örgütleyip taraftarları sindirmeyi amaçlamaktadırlar. Deprem sonrası iyice teşhir olan ve halkın büyük öfkesini toplayan AKP-MHP bloku, bu saldırıyla depremi unutturmaya ve halkı bir kez daha şovenizm zehiriyle bölmeye yeltenmiştir. Deprem sonrası halkın artan dayanışma ve paylaşım duygularını, "halkların kardeşliği"ni resmeden bütünleşmeyi bozma çabasıdır.

Bugüne dek statlar birçok kez ırkçı-şoven gösterilere sahne oldu. Ve Amedspor, daha önce de şoven saldırılarla karşı karşıya kaldı. Fakat **ilk kez bu saldırılar fiziki saldırıya dönüştü. O açıdan son derece tehlikelidir ve önü kesilmelidir.** Amedspor'a saldırı, Kürt halkı başta olmak üzere tüm halka yöneliktir. Böyle görüp topyekün bir karşı duruş geliştirilmelidir.

Amedspor yönetimi, saldırı sonrası mesajında *"Beyaz toroslarınızı da Yeşil'inizi de yeneceğiz... KORKMUYORUZ"* diyerek net bir tavır koydu. Tüm taraftar kulüpleri, bu saldırıyı kınamalı, statlardaki şoven saldırılara ortak tavır almalıdır. Spor karşılaşmaları, insanlık-dışı simgelerin ve saldırıların gerçekleştiği bir alan olmaktan çıkmalı; barışın, kardeşliğin, dostluğun pekişip geliştiği bir aktivite ve sosyalleşme alanı olmalıdır.

Hrant Dink anması

Hrant Dink, ölümünün 16. yılında, vurulduğu yerde anıldı.

19 Ocak günü Hrant için önce Balıklı Ermeni Mezarlığı'ndaki kabri başında anma düzenlendi. Ardından Agos gazetesinin eskiden bulunduğu Pangaltı-Sebat Apartmanı önünde tören yapıldı. Törene yüzlerce kişi katıldı. Binaya Hrant'ın fotoğrafı asıldı, "Sarı Gelin" türküsü Türkçe ve Ermenice olarak çalındı. Yapılan konuşmalarda "Hrant için Adalet" talebi ifade edildi.

Tertip Komitesi'nin olumsuz tavrı

Her yıl oldu-

ğu gibi biz de

"Faşizme Ölüm

Halka Hürriyet",

"Kahrolsun Faşist

Diktatörlük" yazılı,

PDD imzalı dövizlerimizle katılmak istedik. Her yıl aynı dö-

vizlerle, bazen flamalarla arama noktasından geçerek eylem

alanına girerdik; bu yıl arama noktasındaki polislerin engelle-

mesi ile karşılaştık. Arama noktasında dövizleri gören polisler,

"*bunlar yasak bunlarla giremezsin, dövizlerini bırak öyle gir*"

dediler. Polislerin engel çıkarmaması gerektiğini söyleyerek

tartıştık. Bizim kararlı duruşumuz üzerine, bu defa da döviz-

lerin üzerindeki sloganların "sakıncalı" olduğunu" belirttiler.

Konuşmamız biraz sertleşerek devam ederken, yakasında

görevli kokartı olan bir kadın gelerek, tertip komitesinden

olduğunu, dışarıdan bir şey alınmamasının kendi kararları

olduğunu, bu dövizlerle içeri giremeyeceğimizi, dövizleri

bırakıp girmemiz gerektiğini söyledi. Onun bu yanlış mü-

dahalesi, polislerin ısrarını büyüttü. Bu defa tartışmamız

tertip komitesindeki kadına yöneldi. Tertip komitesinin keyfi

ve yasakçı tutumunu eleştirdiğimizi söyledik. Kadın ısrarla 16

yıldır böyle bir karar uyguladıklarını söylerken, biz de her yıl

aynı dövizlerle, hiç sorun yaşamadan girdiğimizi tekrarladık.

Kadın "sorun çıkarmayın" deyip duruyordu. Polisler de bu

konuşmadan cesaret aldılar, amirin "çıkartın" talimatıyla üzeri-

me çullananarak zorla çıkarmak için davrandılar. Onlar kolumu

bükmeye çalışırken "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganını attım.

Polislerin bu müdahalesi sırasında bile, kadın polislere değil

bana "zorluk çıkarma" demeye devam ediyordu. Bu arada bir

başka kadın (galiba o da tertip komitesindeydi) "kolumu çevir-

meyin" dedi. Bunun üzerine 6-7 kişi zorla arama noktasının

dışına sürükledi. Bu diyaloglar sürerken SEP'liler girdi. He-

men yanımızda onların A-4 boyutundaki dövizlerine müdahale

ettiler; onlar da hiç bir tavır almadan, bir şey söylemeden,

dövizleri bıraktılar.

Arama noktasının önünde bekledim. Tanıdıklara yaşa-

dığımız sorunu, tertip komitesinin tavrını anlattım. Devrimci

Parti'den bir arkadaş, tertip komitesinin tavrını şaşkınlıkla kar-

şıladı; ardından Birleşik Mücadele Güçleri olarak birlikte gire-

ceklerini söyledi. BMG'den arkadaşlar gelince, onlarla bir kez

daha şansımı denedim. BMG'li arkadaşlar sorunsuz geçtiler.

Polisler beni görünce, yenide müdahale ettiler, *"ne yaparsan*

yap, seni almayacağız" diyerek yine 5-6 kişi yapışarak zorla

dışarı çıkardılar. Aynı sloganları yeniden attım.

Tertip Komitesi'nin asıl görevi, arama noktalarında polis-

lerin zorluk çıkarmasını ve gözaltı yapmasını engellemektir.

Fakat bu eylemde tam tersi bir durum yaşandı. Tertip komite-

si, kendi dövizleri ve sloganları ile anmada yer almak isteyen

devrimcileri engelleme görevini üstlenmişler.

Fransa'da emeklilik yasası eylemi

Fransa'da Macron ve hükümeti "reform" adı altında emeklilik yaşını 64'e yükseltmek istiyor. 2020'de yürürlüğe sokmaya çalıştığı bu yasa, o dönemde büyük protestolarla karşılaşınca geri çekilmişti.

Yönetimdeki bu ikinci döneminde meclisteki çoğunluğu da kaybeden Macron, ülkenin içinde düştüğü ekonomik krizde, zaten giderek yoksullaşan, başta emekliler olmak üzere işçi ve emekçilere, göçmenlere yüklenmeye çalışıyor. "Tüm emeklilere 1000 Euro maaş garantisi" sözünü vererek, 2027 yılında çalışma süresini 42 yıldan 43 yıla çıkarmaya çalışıyor. Macron, Almanya gibi bazı komşu ülkelerde de emeklilik yaşının 65 olmasını, propaganda malzemesi olarak kullanıyor.

Bu yasa, tepkilere rağmen başbakanın yetkisi dahilinde yasallaşabilir; bu nedenle başta sendikalar olmak üzere, bir çok kesimde tepkiler ilk günkü sıcaklığını koruyor.

Yasa Mart ayında meclise bir daha getirilecek ve onay istenecek; bu nedenle tüm muhalif kesimler harekete geçti. 19 Ocak günü bir grevle tepkilerini ortaya koymayı hedefleyen bir çalışma başlattılar. "Mezarda emeklilik" dayatan yasa, günlerce çeşitli toplantılarda tartışıldı, medyada açıklamalar yapıldı, içeriği anlatıldı. Bazı kesimler, yasanın çok da ciddi bir karşı koyuş olmadan geçirileceğini düşünüyorlardı; ancak 19 Ocak günü ülke genelinde 2 milyona yakın insan sokaklara çıktı, adeta gövde gösterisi yaptı. Devlet katılımı düşük göstermek için bazı haber kaynaklarına 50 bin ile 80 bin arasında kişinin eyleme katıldığını duyurmuştu. CGT Sendikasının açıklaması ise, 400 bin kişinin sokakları zaptettiğini söylüyordu.

Yer yer devletin kolluk güçleriyle çatışmalı biçimde yapılan grev ve yürüyüş, Paris sokaklarında geç saatlere kadar sürdü. Polisin provokatif tavır ve saldırılarına karşı eylemciler ve okullarını boykot ederek yürüyüşe katılan öğrenciler, polise havai fişek ve çeşitli patlayıcılar attılar. "Geçmiş tarihimiz, geleceğimizdir", "Saraylar sizinse sokaklar bizimdir" sloganlarıyla gerçekleştiriyorlardı eylemlerini. Macron ve hükümeti istifaya çağıran sloganlar dillerden eksilmedi yürüyüş boyunca. Sendikalar ve gençlik korajları ise Enternasyonal ve Çav Bella marşlarını, yumruk ve alkışlarla tempo tutarak söylediler.

Biz Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen işçi-emekçileri de çok yakından ilgilendiren, geleceğimizi belirleyen bu yasaya karşı, katılım çok düşük kaldı. Paris'te toplu taşımada yüzde 90'lara varan katılımın olduğu, akar-yakıt istasyonlarının neredeyse tamamında blokajların yapıldığı, öğretmen ve öğrencilerin dersleri boykot ettiği, daha bir çok işkolunda işçilerin işe gitmeyerek gerçekleştirdiği greve, Kürdistanlı ve Türkiyeliler uzak durmuştu. Gerçekten burada yaşayan biz komünist ve devrimciler başta olmak üzere tüm göçmenler, sağlıksız, güvencesiz, sigortasız, en zor koşullarda, ölümle burun buruna çalışıyor, en hafifinden sakat kalma riski taşıyan en ağır işleri yapıyor, iş hastalıklarıyla karşı karşıya bırakılıyor. Burada on yıllarca yaşayıp, emekli dahi olamadan ölenlerimiz var. Kendimizden ödün vererek, bir geleceği olsun diye uğraştığımız çocuklarımız okuyamıyor, karanlık yaşamlarla karşı karşıya kalıyorlar. Bu kadar ağır koşullarda, geleceksiz bir yaşama mahkum edilmişken, bir değil bin defa düşünmemiz ve çözüm üretmemiz gerekiyor. İşte bunun için;

"Ölüm sınırında yaşama hayır!"

"Saraylara savaş, kulübelere barış!"

"Birleşeceğiz, örgütleneceğiz, savaşaacağız!"

Fransa PDD - 20 Ocak 2023

Adana Arçelik Servis işçileri direnişe ara verdi

Adana Arçelik servis işçileri, sendikalaşmak için yürüttükleri mücadele sırasında, çalışmada öne çıkan arkadaşlarının işten atılmasıyla direnişe geçtiler. Depremi ardından, sendikayla da anlaşarak, ileride daha iyi örgütlenmek üzere direnişlerini bitirdiler. Şu anda deprem bölgesinde yardım işleriyle uğraşan işçilerden, sendikaya üye olduğu için işten atılan Rıdvan Altınçınar ile, deprem öncesinde 29 Ocak günü yaptığımız sohbette anlattıklarını aktarıyoruz:

İşyerimizde güvencesiz çalışma koşulları ve uzun çalışma saatleri nedeniyle boğucu bir ortam vardı. Baretsiz, koruma yeleği olmadan, özellikle yaz aylarında bizi nefessiz bırakan Adana'nın sıcaklığında bazen 14 saate çıkan uzun saatler boyunca çalışmak zorunda bırakılıyor. Bu kadar uzun süre çalıştırılırken ek ücret de vermiyor işverenler. Hatta bu işyerinde iyi çalışma koşulları olduğunu iddia ediyorlar. Üstelik "biz zor durumdayız" diyerek kendilerine acındırmaya çalışıp, sekiz saat çalışıyormuşuz gibi gösteriyorlar. Uzun yıllar çalışan arkadaşlarımıza bile asgari ücret ödeniyor. Yani hepimiz geçinemeyecek durumdayız. Bu nedenle on dört saate varan çalışma sürelerine rağmen ek iş yapan arkadaşlarımız var. Ne dinlenebiliyoruz ne de ailemizle ilgilenilebiliyoruz. Aileler dağılıyor, aile içi geçimsizlikler artıyor. Düşünemez, hareket edemez halde işçiler. İşsizlik çılgı gibi olduğu için de, bulamayız zaten diye başka iş arayışımız da yok.

Sosyal ilişkilerimiz hiç yok. Çocuklarımıza hasret kalıyor onlarla ilgilenemiyoruz. Bir gün olsun ellerinden tutup tiyatroya, sinemaya götüremiyoruz.

2016 yılında stajyer bir arkadaş, güvenlik alınmadan çalıştırıldığı için çatıdan düştü, hastanelik oldu, bacağını alçıya aldılar. İşverenler "özel hastaneye götürün" diyor, iş kazası değil de kişinin hatasından kaynaklanan kazaymış gibi gösteriyorlar. Bu olaydan sonra müfettişlere farklı görüntü vermek için iş güvenliği ile ilgilenen kurum getirdiler, baret ve yelek verdiler. Sadece görüntüyü kurtarmak için verilen şeylerin sürekliliği olmadı tabi.

Güvencesiz ve ağır koşullarda çalışan işçi arkadaşlarımız bel ve boyun fıtığı, ayakta durmaktan kaynaklı kas hastalıkları gibi meslek hastalıklarına kaldılar. İşveren baskısı psikolojik hastalıklara yol açtı. Tek kişinin altından kalkamayacağı işler veriyor; sonra da işi bitiremeyince de işten atıyorlar. Sigortalarımız ödenmiyor. Ben işten atılmadan önce, 2007 yılından beri çalışıyordum, iki yıl sigortam ödenmedi. Daha uzun yıllar sigortasız çalışan arkadaşlarım var.

Bütün bunlar üzerimizde yoğun bir baskı yarattı ve "bu durumdan nasıl kurtulabiliriz" diye düşünmeye itti bizi. Aramızda konuşmaya başladık. Çünkü bireysel çabaların hiçbir yararını görmüyorduk. Gidip işverenden zam isteyen aşağılandı. Sadece ekonomik koşullarımızı düzeltmekle rahatlayamayacağımızı, onurlu yaşamamız gerektiğini düşünmeye başladık. Aramızda sendikalaşma ve örgütlenme düşüncesi böyle doğdu.

Ben e-devlet üzerinden Birleşik Metal İş sendikasına üye oldum. Biz metal iş kolundayız. Klima, Kombi, Su Arıtma, Beyaz Eşya, Elektronik, Lojistik gibi bölümlerimiz var. Beş arkadaş bir araya geldik ve "biz bir komiteyiz" dedik. Sendikal çalışmamız yaklaşık bir buçuk yıl sürdü. Dikkatli olmak gerektiğini de çalışmalarımız esnasında gördük. Üye sayımız artınca Birleşik Metal İş ile görüşmelere başladık. Durum tahlili yapıyorduk. Kaç işçi var (70 işçi çalışıyor), yetki alabilir miyiz diye görüş alışverişinde bulunduk. Sendika ortak hareket etmemizi önerdi; Türkiye'de ve Adana'da, Arçelik servisinde ilk örgütlenmeleri olduğunu söyledi. Yetki almaya sayımızın çok az kaldığını ve dikkatli olmamız gerektiğini konuştuk.

Tam bu aşamada işveren benim sendikal çalışma içinde olduğumu anladı. Bir cumartesi günü, akşam saat 9'da işveren telefonla aradı beni ve "İş yerinde sendika istemiyoruz, ya vazgeçersin ya da işinden olursun" dedi. Beklediğimiz bir durumdu bu, vazgeçmeyecektik. Ben pazartesi günü, sakince işverenin yanına gittim. Böylece ilk kez işveren odasını da görmüş oldum. İyi patron havasına girdi ve beni sorguya çekmeye başladı. Sendikal çalışma içinde kimlerin olduğunu sordu. Net bir tavır koydum ben ve işten çıkış evraklarımı alıp çıktım odasından. Arkamdan "Biz onu işten atmadık, kendisi çıktı" diye yalan söylemiş.

Böylece işyeri önündeki direnişimiz başladı. Bir tek ben işten çıkarıldığım için de direniş benim üzerimden sürdü. Arkadaşlarım sorguya çekilmeye başlandı, kimler var diye sorup duruyorlar. Direnişimiz boyunca beni de özel baskılarla sindirmeye çalıştılar. Direnişin 11. gününde dört arkadaşım ve bana 40.000 TL. ceza kestiler. Pankart asarak kamu malına ve çevreye zarar vermişiz! Gerekçeleri de buydu...

Dayanışma en büyük gücümüz. İçeride çalışan arkadaşlarımız dik durmaya devam ediyor. Çalışıyor olmakla birlikte sendikal olmaktan vazgeçmiyorlar ve örgütlülüğümüz sürüyor. Bu güçle ilerliyor, süreci kazanacağımıza inanıyoruz. Ayrıca sendikalar, dernekler, partiler ve çeşitli kurumlar, ayrıca kişiler hep yanımızdalar, desteklerini sunuyor, moralimizi güçlü tutuyorlar.

TESLİM ALINAMAYAN, DİZ ÇÖKTÜRÜLEMİYEN

“Devrim Kartalı Remzi Basalak” kitabına dair,
Sibel Özbudun ve Temel Demirer’in yazdığı yazıyı yayınlıyor,
kendilerine teşekkür ediyoruz.

bizim Remzi Basalak...

“İnsanın büyüklüğü
yaptıklarından gelir,
söylediklerinden değil!”[1]

Cemal Süreya’nın, “Şelaleye/ Düşmüştür/ Zeytinin dalı;/ Celaliyim/ Celalisin/ Celali,” şiirindeki geleneğin takipçisi/ taşıyıcısıydı...

José Martí’nin, “Pencereden dışarıya baktığınızda/ güneşi engellemiyorsa gökyüzü sizden,/ Onursuzluğun sancısı/ ağır bir tokat gibi inmiyorsa suratınıza,/ Birileri yaşadığınız günlerin/ bedelini ödediği içindir,” vurgulu tarihi yaratanlar dandı...

Edip Cansever’in, “Hırçın hırçın, pembe pembe./ Öfkeli öfkeli gül./ Gül kokuyorsun nefes nefese,” dizelerindeki ölümsüzlerdendi...

“Açık tenli, temiz yüzlü, gözlerinden sevgi, şefkat fışkıran sımsıcacık Remzi”den (s.200) söz ediyoruz.

Onu anlatıyor ‘Devrim Kartalı Remzi Basalak’ başlıklı yapıt...[2]

Nişan yüzüklerini “börekçide iki yoldaş”la takmışlardı. (s.126)

“Yasadışı ama meşru aşk”ları vardı. (s.79)

Ona dair “Cemal Süreya’nın söylediği gibi ‘yasadışı bir aşk’tı bu. Nişanımız da, evliliğimiz de ‘yasadışı’ydı bizim...” (s.80)

“Remzi’nin klasik erkek şablonuna uymayan pek çok yönü vardı. Romantikliği, sevecenliği, kibarlığı, nezaketi, kadınlara yaklaşımı... Elbette bunlardan ibaret değildi. Aynı zamanda gözünü budaktan sakınmayan hâlleri, atılganlığı, cesareti, fedakârlığı, sevdikleri için her türlü tehlikeyi göze alması, yüksek sorumluluk duygusu... Saymakla bitmeyen erdemleri... Onu bu bütünlük içinde sevdim...” (s.100)

“Onu kaybetmenin acısı çok büyük ve hiç dinmeyecek. Ama onu tanımış olmak, sevmek-sevilmek en büyük mutluluğum. Bu hayatta kaç kişi dolu dizgin yaşamış, hesapsız-çıkarsız sevmiş sevilmiştir ki?” (s.160) diyen yoldaşı, sevdası, nişanlısı Zeynep Berktaş ekliyor:

“Birbirimizi sevdığımızı o sıralar anladık sanıyorum ama bunu açıkça ifade etmemiz yıllar sonra oldu. 1992’nin Mayıs ayında duygularımızı paylaştık ve ölümünden sadece 10 gün önce küçük bir nişan töreni ile yüzüklerimizi taktık. “Bir ömür boyu” diyerek... Onun ömrü 10 gün sürdü, ben hâlâ yaşıyorum ama birbirimize verdiğimiz sözü tuttuk”![3]

Verdiği sözü, diyetini ödeyerek tutanların anıları geleceğe aktarılıp, ne varsa eğer yazılmalı ki, geçmiş bugüne ışık tutarak, yarınımızı biçimlendirebilsin... Malum: Geç(me)mişin anılarıyla,

geleceği(mizi)n sorumluluklarıyla biçimlendirebiliriz hayatı...

Hayır, Haruki Murakami’nin, “Anılar insanın vücudunu içten içe ısıtan şeylerdir. Fakat aynı zamanda lime lime de edebilirler,” uyarısını unutmuyor değiliz; kaldı ki bu da mümkün değil... Ancak “Anılar, kimsenin bizden alamayacağı tek mülkümüzdür,” Jean Paul Sartre’in işaret ettiği gibi!

Ahmed Arif’in, “Seni, anlatabilmek seni./ İyi çocuklara, kahramanlara./ Seni anlatabilmek seni./ Namussuza, hâlden bilmeze./ Kahpe yalana./ Yokluğun, Cehennem’in öbür adıdır/ Üşüyorum, kapama gözlerini,” dizeleri eşliğinde sözüz Remzi Basalak’a dair satırlara bırakırsak...

“Selanik göçmenlerindendi” (s.20); “1981 yılında 17 yaşında iken gözaltına alındı.” (s.6)

“Büyük-küçük demeden her işi üstlendi; pankart asmadan korsan örgütlenmeye, verilen her işi titizlikle ve şevkle yaptı” (s.76); “Atom karınca misali sürekli çalışan, yerinde durmayan bir yapısı vardı” (s.119); “Kıstası hiçbir zaman kişilerin mevkiisi-statüsü olmadı” (s.124)

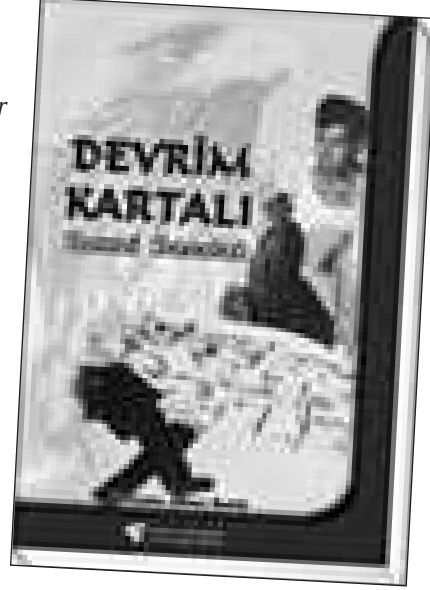
Sevgilisine “Hadi kartopu oynayalım” (s.84) diyebilen bir çocuktuk. “Kayahan’ın, Sezen Aksu’nun şarkılarını severdi.” (s.101)

“Son dönemde felsefeye merak salmıştı.” “Entelektüel olma veya öyle görünme çabası hiç olmadı.” (s.103); “Teorik-siyasi yanı güçlüydü.” (s.185)

“Doğal önder özelliklerine sahip çok yönlü bir insandı... Tanıyıp da sevmemek mümkün değildi” (s.145); “Ön açıyor, yönetiyor, yönlendiriyor”du (s.209); “Remzi varsa eylemin içinde, huzur doluyor insan. Cesaret, akıl, canlılık, soğukkanlılık” (s.223) vardı.

Onun için Remzi’nin küçük kardeşi, “Abim karıncayı bile incitmezdi” (s.163); Teyze çocuğu, “Çok titiz biriydi... Hayvan sevgisi de vardı” (s.172); Nişan yüzüklerini takan yoldaş, “İyi bir örgütçü, iyi bir askeri komutan” (s.179) yoldaşları da “Çok dikkatliydi” (s.183); “Çok ender bir insan olduğu çok açık” (s.264); “Ümidunu hiç kaybetmez O. Remzi’yi Remzi yapan şeydi bu aslında. Kavgaya, mücadeleye, yoldaşlarına olan umuduydu. En zor zamanlarda bile umudunu asla kaybetmedi.” (s.266)

Bir direniş destanı yazan Onun sevdalı bir ihtilalci komünist olduğu bir “sır” değil; Remzi Basalak demir leblebidir; Onu unutmak mümkün değildir. Çünkü O, Ahmet Telli’nin “Sımsıcak

konusurdun konuşunca/
Hâlâ koynumda resmin//
Ve hâlâ sımsıcak durur
anılar/ sımsıcak ve biraz
boynu bükük/ Ne varsa
yaşamış ve paylaşılmış/
yasak bir kitap gibi dur-
maktadır/ ve firari bir seveda
gibi/ Şimdi duvarlarda
resmin,” dizelerindeki bizim
geleneğimizdir.

Yapıtın anımsattığı üzere:
“Remzi kendi başına bir
birey değil, komünist bir
örgütün parçasıydı. Yaptığı
her şeyi o örgütün politika-
ları doğrultusunda ve içinde bulunduğu dönemin
koşulları içinde yapmıştı.” (s.10)

Ancak şu da göz ardı edilmemeli: Tarihte bireyin rolünün ne olduğunu, olması gerektiğini hepimize bir kez daha öğretendir O; tıpkı Georgiy V. Plehanov’un, “Bir büyük adamın başlıca özelliği, yüksek özgünlüğü kendi alanında çağının ruhsal ve toplumsal dileklerini, ihtiyaçlarını başkalarından daha önce, daha iyi ve daha bütünlükle belirtebilmesindedir. Onun tarihsel bireyliğini meydana getiren bu özellik önünde bütün öteki özellikler -güneşin karşısında yıldızların kaybolması gibi- gözden silinirler,”[4] satırlarındaki üzere.

Burada durup, bir parantez açmakta yarar var: “İnsanlar, tarihe karışarak, emeğe ve tarihi oluşturan mücadelelere katılmak zorunda kalarak ilişkilerini yanılsamalarından kurtulmuş bir şekilde gözden geçirmeye mecbur olurlar. Tarihsel döneme ait en son bilinçdışı metafizik bakış açısı, tarihin kendini açıklamak için kullandığı üretken ilerlemeyi tarihin nesnesi olarak görebilse bile bu tarihin kendinden başka nesnesi yoktur. Tarihin öznesi, kendini üreten, dünyasının -tarihin- efendisi ve sahibi hâline gelen ve kendi oyununun bilinci olarak var olan canlıdan başka bir şey değildir.”[5]

Kolay mı? Ürsula K. Le Guin’in, “Yirmi yaş dolaylarında öyle bir an vardır ki; yaşamın geri kalan kısmı boyunca ya herkes gibi olmayı ya da farklılıklarını erdeme dönüştürmeyi seçmen gerekir,” notunu düştüğü noktada “İnsan onurlu bir kelimedir,” der Maksim Gorki.

Ve ardından José Mauro de Vasconcelos, “İnsan dünyanın her yerinde aynıdır. Önemli olan yüreğidir”; Osho, “İnsanın kendine inanmasından daha büyük güç yoktur”; İvan Aleksandrovic Gonçarov, “Büyük bir yaşama deneyi, akıl olgunluğu ve insan sevgisi gereklidir,” hakikâtinin altını çizerek...

Bu hakikâtin cisimleşmiş hâllerinden biri de Remzi Basalak'tır; "Sözün özü, kişinin doğası, yüreğindeki ateşi sürekli canlı tutabilecek harlı çakımdan yoksun olmamalı! Gerisi palavra. Göle maya çalmanın laf ola beri gelesi..."[6] dedirtircesine!

Çünkü O, "Tuttuklarını koparan, ne istediklerini bilen ve yapan insanlardı... Bilinçleri ve yürekleriyle, tutkuyla, tüm benlikleriyle katıldılar kavgaya." (s.138) dediklerinden; "Tek kişilik bir ordu gibiydi" (s.203); "Bir ateş topu"ydu (s.206); "Direniş tarihine görkemli bir destan bıraktı" (s.194); "Onun direnişi, 'Duymadım, görmedim, bilmiyorum' şeklinde pasif bir direniş değildi. 'Örgüt evlerinin anahtarı bende, gel al alabiliyorsan; hepsinin adını biliyorum, gel söylet söyleyebiliyorsan,' diyerek meydan okuyor, cepheden savaşıyordu," (s.240) diye betimlenendi...

Veya Enver Gökçe'nin, "Sana selam olsun/ Zincirin zulmün kâr etmediği,/ Kırbacın kâr etmediği/ Büyük tahammül!" Ya da Ataoğlunun, "Ve cellat uyandı yatağında bir gece./ Tanrım dedi bu ne zor bilmece./ Öldükçe çoğalıyor adamlar,/ ben tükenmekteyim öldürdükçe," dizelerindeki komünist cüretti...

Evet Dr. Hikmet Kıvılcımlı, İbrahim Kaypak-kaya, Mehmet Fatih Öktülmüş gibi işkence tezgâhlarında direncin simgesidir Remzi Basalak da...

O, 12 Eylül zulmünün "teşhir masası"nı yıkan tekmenin cüretidir; "Yaralı ve kolları arkadan bağlı olduğu halde polislerin üzerine yürürken, kanatlarını açmış havaya yükselen bir kartal gibiydi" ifadesiyle müsemmaydı...

1992'de yakalandığı gün paralar ve silahlarla basının önüne çıkarıldığı vakit masaya tekme vurur, slogan atmaya başlar, paralar ve silahlar yerlere dökülür. Neye uğradığını şaşırانlar, onu o akşam işkencede katleder. Ancak eylem o kadar etkili olup, o kadar ses getirmiştir ki, bir daha hiçbir solcu söz konusu mizansen ile basının önüne çıkarılamaz olmuştur. Böylelikle Mehmet Ağırlı mekanizmanın "operasyonları" püskürtülmüştür!

Remzi Basalak'ın, herkesin bilgisi dahilinde işkenceyle katledildiği 23 Ekim 1992'de, Başbakan Süleyman Demirel, İçişleri Bakanı DYP'li İsmet Sezgin idi. Mehmet Ağırlı'dan Necdet Menzir'e, Ünal Erkan'dan Hayri Kozakçıoğlu'na ve Abdullah Çatlı'dan Haluk Kırcı'ya, Sedat Bucak'tan İbrahim Şahin'e, legal ve illegal bir dizi sorumlu başrollerde sahneye çıkıyordu. Burjuva basın bile "Şüpheli ölüm" şeklinde haber yapmak zorunda kaldı!

O tekmenin akşamında işkenceyle katledildi; sonrasında da diz boyuna gelen bir kalorifere kendini asarak intihar ettiği açıklandı. Ayrıca masaya tekme attığı anın görüntüleri de internetten kaldırılıp, yok edildi.

Hiçbir şeyin kolay olmadığı kesitlerde, onura mündemik şeyler, çok zor kazanıldı; "Boyun eğdirilmiş suçlu" mizansenini nihayete erdiren Remzi Basalak'ın cüretkârlığıyla...

Yeni bir milat başlattı Onun tekmesi; polis

tezgâhları bir tekmeyle yıkıldı. İktidarın mizansenini, Onun devrimci mirasıyla fiilen sona erdirildi.

Tarihi sarsarak önünü açan büyük inisiyatifler, asla birdenbire ortaya çıkan anlık refleksler değildir. Onların bir arka planı, çoğu kez yılları bularak derinleşen bir birikim, yoğunlaşma ve olgunlaşma süreçleri vardır, ve "Remzi'nin tekmesi" de, katli de böyledir!

İsmet Özel'in, "ölüyoruz, demek ki yaşanılacak..."; Vesselin Hançev'in, "Ve tam not aldı/ Ölümsüzlük dersinden..."; Luis Nieto'nun, "Ölümler ansızın içimizde dirildi," dizelerini bir kere daha doğrulayarak...

* * * * *

Özetin özeti: Kızıl bir isyan bayrağı gibi yaşayan Onun hayatı bir şiiirdir.

Nâzım Hikmet'in, "En güzel deniz: henüz gidilmemiş olanıdır./ En güzel çocuk: henüz büyümedi./ En güzel günlerimiz: henüz yaşamadıklarımız./ Ve sana söylemek istediğim en güzel söz:/ henüz söylememiş olduğum sözdür"...

"Ve elbette ki, sevgilim, elbet,/ dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya,/ dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla/ bu güzelim memlekette hürriyet"...

Vitezslav Nezval'in, "O gün bir gelsin bak, bize artık aç kalmak yok./ Gececeğiz vitrinlerin, sergilerin önünden, küçülmeden./ Bir kurtulalım hele tüm asalaklardan,/ nasıl seveceğiz birbirimizi, şiirler okuya okuya!/ Çekip gidince soyguncular, bir başka dünya kuracağız./ Yaşamak neymiş, yaşamak, sen o zaman gör bak!"

Sennur Sezer'in, "Ayaklanan bir şarkı duyulur bazen/ Bir devrim şarkısı Marseyz gibi/ Yıldız kayar, ay seslenir bir gemi geçer/ Çiçekler de seslenir derinden/ Derinden çok derinden/ Kederi çevresiz sessizliğimizden"...

Adnan Yücel'in, "Bugünlerden geriye,/ Bir yarına gidenler kalır/ Bir de yarınlar için direnenler," dizelerindeki üzere...

Şan olsun devrim kahramanı (biz Ona "şehit" demeyiz!) Remzi Basalak'a...

SİBEL ÖZBUDUN-TEMEL DEMİRER

2 Mart 2023 18:54:19, İzmir.

NOTLAR

- [1] Ralph Eemerson.
- [2] Devrim Kartalı Remzi Basalak, Derleyen: Şaban Budak, Editör: Zeynep Berktaş, Yediveren Yay., 2022, 351 sahife.
- [3] Esra Çiftçi, "Zeynep Berktaş: Teşhir Masalarına Son Veren Tekme", 29 Ocak 2023... <https://artigercek.com/kultur-sanat/teshir-masalarina-son-veren-tekme-237190h>
- [4] Georgiy V. Plehanov, Tarihte Bireyin Rolü Üzerine, çev: Nahide Özkan, Yazılama Yay., 2014, s.44.
- [5] Guy Debord, Gösteri Toplumu, çev: Okşan Taşkent-Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 2014.
- [6] Vüs'at Orhan Bener, Buzul Çağının Virüsü, İletişim Yay., 1996, s.38.

Ahmet Şoreş ve Fırat Neval ölümsüzdür!

Roja'da 3 Ocak günü MİT tarafından düzenlenen bir saldırıda katledilen MLKP komutanı Zeki Gürbüz (Ahmet Şoreş) ve Özgür Namoğlu (Fırat Neval) için Avrupa'nın birçok kentinde anmalar düzenlendi.

İsviçre Basel'de 15 Ocak günü gerçekleşen anmaya PDD'nin de içinde yer aldığı Kürdistanlı, Türkiyeli ve İsviçreli yüzlerce devrimci-demokrat katıldı. Saygı duruşu ile başlayan anmada, şehitlerin mücadele yaşamlarını anlatan bir sinevizyon gösterisi gerçekleştirildi. Yapılan konuşmalarda, son dönemde Rojava ve Mahmur'da devrimci kadroları hedef alan saldırıların artmasına tepki gösterildi; emperyalistlerin bu saldırılara onay vermesi teşhir edildi; şehitlerin uğruna savaştığı ideallerin gerçekleştirileceği, hesap sorulacağı, unutulmayacakları vurgulandı.

İsviçre PDD

İsviçre'de TKP/ML kuruluş ve Kaypak-kaya'yı anma etkinliği

İsviçre'nin Basel kentinde, TKP/ML'nin 51. kuruluş yıldönümü ve İbrahim Kaypak-kaya'nın şehit düşmesinin 50. yılı nedeniyle 29 Ocak günü bir etkinlik gerçekleştirildi.

Yoğun bir ilginin olduğu ve coşkulu geçen etkinlikte, çocuk korosu ve kadınlardan oluşan müzik grubu ilgiyle izlendi. Günün anlam ve önemini anlatan, idealleri gerçekleşene kadar mücadelenin süreceğini belirten konuşmalar yapıldı. Yanısıra MKP, TİKB(B), MLKP, Öncü Partizan ve DK İsviçre örgütlerinin mesajları okundu. Sık sık atılan sloganlarla etkinlik sona erdi.

İsviçre PDD

☆ 2-7 Mart 1919- 3. Enternasyonal Kuruldu

Lenin ve Stalin'in önderlik ettiği 3. Enternasyonal, Moskova'da beş gün süren Kuruluş Kongresi'nin ardından resmen kuruldu. Başını Kautky'nin çektiği 2. Enternasyonal'in "sosyal-şoven" politikalarına karşı bayrak açarak Marksist partileri biraraya getirdiler. 3. Enternasyonal (Komüntern) bir çok ülkede devrimlerin gerçekleşmesine önyak oldu. İkinci emperyalist savaşta faşizme karşı mücadelenin başını çekti ve faşizmin dünya ölçeğinde yenilgisinde büyük bir rol oynadı.

☆ 5 Mart 1953- Stalin öldü

Stalin, Marks, Engels ve Lenin'in yanında ML'nin us-taları olarak tarihe kazınmıştır ve hiçbir kuvvet onu silemez. Ölümünün üzerinden 70 yıl geçmesine rağmen, emperyalist işgale direnen her şehire "Stalingrad" deniyorsa, direnen her lider Stalin'e benzetiliyorsa, onun halkların mücadelesinde

yaşadığını gösterir. Stalin, devrim ve sosyalizmin yük-selişe geçmesiyle birlikte çok daha fazla anlaşılacak ve giderek artan oranda sahiplenilecektir.

☆ 9-12 Mart 1992- Boğaziçi İşgali

Zonguldak-Kozlu'daki maden ocaklarında yaşanan grizu patlaması sonucu 463 maden işçisinin gözgöre göre katledilmesi üzerine Genç Komünarlar, Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'nü işgal etti. Üç gün süren işgal, bina duvarlarını delerek içeri giren faşist devlet güçleriyle yaşanan 7 saatlik barikat savaşıyla sona erdi. 12 Eylül sonrası ilk politik işgal özelliği taşıyan Boğaziçi İşgali, diri diri gömülen maden işçilerinin haykıran sesi-soluğu oldu.

Mart-Nisan aylarında şehit düşen İhtilalci Komünistler

4 Mart 1992 - Eralp Yazar

İzmir'de kuruluş yıldönümü için düzenlenen bir korsan eylemde çatışarak şehit düştü. İhtilalci komünist hareketin 90'lı yıllardaki atılımında öne çıkan kadrolardan biriydi ve kısa zamanda İsmail Cüneyt müfrezesinde yer almıştı.

8 Mart 2020- Talat Sürer

Tam da pandeminin başladığı günlerde geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. İşçi önsezisiyle pandemide en çok işçilerin öleceğini de tahmin etmiş ve ölümünden bir gün önce ailesiyle bu doğrultuda konuşmuştu. Kitleler onu Taksim 1 Mayıs çatışmalarından tanırdı. Panzerlerin önünde flamasıyla oturan resmi, bir direniş simgesi oldu.

13 Mart 1995 - Zeynep Poyraz

30 Mart 1995 - Hakan Çabuk

Gazi'de patlak veren büyük anti-faşist direnişte Zeynep Poyraz, direnişin ikinci günü polisin açtığı ateş sonucunda şehit düştü. Hakan Çabuk ise, kendi bölgesi olan Ümraniye-1 Mayıs mahallesinde Gazi için yapılan eylemde polis kurşunlarıyla katledildi.

Azmi Akan-18 Nisan 1979

İhtilalci komünistlerin ilk şehidi olan Azmi Akan, Adana'da gözaltında tutulan yoldaşlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında Hacı Bayram Karakolu'na düzenlenen baskında vuruldu. Yoldaşları onu yaralı halde karakoldan alarak geri çekildiler. Yolda bir arabayı gaspederek hastaneye ulaştırdılar. Fakat Azmi, yol boyunca kan kaybetmişti, hastanede kurtarılamayak şehit düştü. Öldüğünde 24 yaşındaydı. Ölmeden kısa bir süre önce örgüte üye olarak kabul edildiğini öğrenmiş ve çok mutlu olmuştu. O, TİKB'nin kurucu üyelerindendi ve ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

24 Mart 1984- Sefaköy direnişi

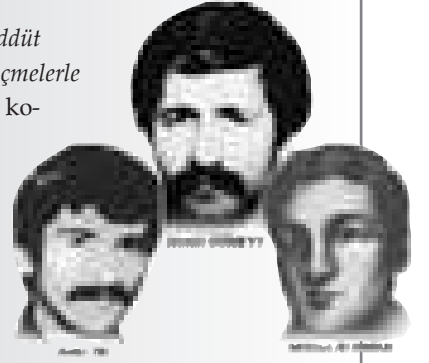
"Nerede boşluk varsa, oraya koşmakta hiç tereddüt etmeyenlerden"di Mehmet Ali. "Kaçmalarla, göçmelerle tozarken Avrupa yolları", Adana il komitesine koşar adımlarla gitti. Bir eylem hazırlığı için İstanbul'a çağrıldığında da, bir "görev adamı" olarak tereddütsüz kabul etti.

İsmail Cüneyt'in komutasında Aslan Tel ile birlikte eylemi gerçekleştireceklerdi. Ne var ki, bulundukları ev bir ihbar sonucu basıldı. Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, İsmail Cüneyt'in önüne siper oldular, onun ateş çemberini yararak çıkmasını sağladılar. Ve iki yoldaş, Sefaköy'deki evi granitten kaleye çevirerek şehit düştüler. Baharda toprağa düşen tohum oldular...

İsmail'in komutasındaki Sefaköy direnişi, üç işkencecinin de ölmesiyle sonuçlanmıştı. Hem de faşist generallerin meydanlarda "ezdik-bıçtık" diye nutuk attıkları bir dönemde, 1983 yılının Mart ayında... Bir yıl kadar sonra, bir tesadüf sonucu İsmail'i bulduklarında, aynı gece "gözaltında kaybettirler." Kurşuna dizdiler hunharca...

12 Eylül'ün yukarıdan aşağıya hakimiyetini tamamen kurduğu, devrimin yenilgisinin kesinleştiği ve yaprağın dahi kumldamadığı o günlerde, bir avuç kır çiçeği, "dövüşenler de var bu havalarda" dedi, bir kez daha sarstı ülkeyi. Tıpkı 12 Eylül'ün ilk günlerinde Osman Yaşar Yoldaşcan'ın Bağcılar'daki direnişi gibi...

Sefaköy, faşist cuntaya karşı direnişin bitmediğini, ihtilalci komünistlerin mücadeleyi kesintisiz sürdürdüklerini gösterdi. Şairin dediği gibi "Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan / Daha sağlamı bulunmazdı onlardan."

☆ 14 Mart 1930- Mayakovski öldü

Mayakovski, devrimin şairi, partili bir sanatçıdır. Sosyalist insanın her aşaması onun dizelerinde dile gelmiş, sanatsal estetikle birlikte, kitlelerin anlayabileceği sadeliğe bürünmüştür.

☆ 16 Mart 1919- Sverdlov öldü

Yakov Mihayloviç Sverdlov, çok iyi bir örgütçü, gerçek bir doğal kitle önderiydi. Ekim devrimi gerçekleşene kadar ülke dışına hiç çıkmamış bolşevik önderlerden biriydi. Yaklaşık 15 yıl süren mücadele yaşamının yarısından fazlasını sürgünde ve cezaevinde geçirdi. Ve pekçok defa firar etti. Lenin onun için "ölen birisinin yerine bir kişiyi koyabilirsiniz, ama Sverdlov'un boşluğunu doldurmak için en az on kişi görevlendirmek gerekir" demişti.

☆ 16 Mart 1988- Halepçe Katliamı

Gericı Saddam diktatörlüğü tarafından Halepçe'de yaşayan beş bini aşkın Kürt, hardal ve fosfor gazından oluşan kimyasal silahlarla vahşice katledildi.

☆ 16 Mart 1978- İ.Ü. Beyazıt Katliamı

Polis destekli MHP'li sivil faşistler tarafından, üniversiteden çıkan öğrencilerin üzerine atılan bomba sonucu 7 devrimci öldü, onlarcası ağır yaralandı. Beyazıt Katliamı'nın işçi sınıfı ve devrimci kamuoyunda yolaçtığı öfke nedeniyle DİSK, 20 Mart'ta faşizme ihtar eylemi kararı almak zorunda kaldı. Bu eylem, sınıfın düzenlediği politik gösterilerden biri oldu.

☆ 18 Mart 1871- Paris Komünü

☆ 9 Mart 1952- Kollantay öldü

Sovyetler Birliği'nde kadın sorununda önemli çalışmalar yapmış olan kadın komünist Kollantay, Sevgi Bağları, Marksizm ve Cinsel Devrim gibi kitaplarıyla, yeni toplumun yeni kadını tanımlamaya çalışmıştı.

☆ 10 Mart 1919- Spartakist hareketin önderlerinden Leo Joqiches katledildi.

☆ 11 Mart 2014- Berkin Elvan şehit düştü

Haziran direnişi sırasında kafasına aldığı gaz fişegi ile ağır yaralandı ve aylarca yaşam savaşı verdi. 15 yaşındaki bu fidan, Haziran direnişinin en genç şehidi oldu.

☆ 14 Mart 1883- Karl Marx öldü

Bilimsel sosyalizmin kurucusu, proleteryanın öğretmeni Marx öldü.

☆ 13 Mart 1982- 12 Eylül faşist cunta döneminde TKEP üyesi üç genci, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar idam edildi.

☆ 20-21 Mart 1937- Dersim direnişi başladı

kontrgerilla cinayetlerden biri olarak tarihe geçti.

☆ 28 Mart 1940- Auschwitz toplama kampı kuruldu

Yahudisinden, komünistine kadar milyonlarca insan, Alman faşizminin toplama kamplarında tekeller için bedava işgücü olarak kullanıldı, insanlıktan çıkmış doktorlar için korunmasız kobaylar oldu, saçından dişine kadar herşeylerine el kondu. İşe yaramaz hale geldiği anda ise gaz odalarında öldürüldü, fırınlarda yakıldı. Auschwitz, bu kampların içinde yapılan işken-celer ve öldürülen insan sayısı ile en vahşi olanıydı.

☆ 30 Mart 1972- Kızıldere Direnişi

Denizlerin idamını önlemek amacıyla üç İngiliz teknisyeni kaçıran THKP/C ve THKO'nun önder kadroları, kuşatıldıkları Kızıldere'de, "dönmeye değil, ölmeye geldik" şiarıyla yiğitçe çarpıştılar. THKP-C önderi Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Hüdayi Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Nihat Yılmaz, Ömer Ayna ve Saffet Alp şehit düştü. Aynı zamanda devrimci dayanışmanın en güzel örneğini sundular. Direniş mirasını devrettiler yeni kuşaklara.

☆ 31 Mart 1965- ABD'nin Vietnam işgali

II. Emperyalist savaş sonrasında Sovyetler Birliği'ni doğusundan sarmak ve bölgedeki devrimci hareketleri yoketmek amacıyla başlayan Vietnam işgali, Vietnam direnişinin büyümesi ve ABD ordusuna kayıplar verdirmeye başlaması üzerine, tüm dünyada büyük anti-emperyalist eylemlerin başlamasına yol açtı ve '68 hareketini tetikleyen bir rol oynadı.

☆ 2 Nisan 1948- Sabahattin Ali öldü

Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yanı sıra şiir, öykü, makale ve fıkra yazmış, çeviriler yapmış önemli aydınlarımızdan biridir. Geçirdiği zor günlerin ardından yurtdışına çıkmak istedi, ama pasaport verilmeyince kaçak yollar-dan gitmeye çalıştı. Bulgaristan sınırında ölü bulundu. Sabahattin Ali'nin öldürülmesi, ilk "faili meçhul"

☆ 4 Nisan 1968- Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını kazanması için mücadele eden liderlerden biridir. Birçok eylem düzenleyen King, Memphis'te kaldığı otel odasının balkonunda uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973- Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso Kübizm akımının kurucusudur, eserlerinde geometrik imgeleri kullanmıştır. Ancak onu asıl büyüten 1937'de yaptığı Guernica'dır. İspanya iç savaşındaki vahşeti anlatan bu tabloyu gören bir Alman subay, hayranlığını belirtmek için "bunu siz mi yaptınız" diye sorar. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" yanıtını verir. O, faşizme olan tepkisini sadece sanatıyla değil, duruşuyla da ortaya koyar.

☆ 10 Nisan 1919 -Meksikalı köylü devrimci önderi Emiliano Zapata öldü

☆ 11 Nisan 1985- Enver Hoca öldü

II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı. '60'lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. '70'li yıllarda ise, "Mao Zedung Düşüncesi" (MZD) ve "Üç Dünya Teorisi"ne (ÜDT) karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti. Ve ML önderler arasında onurlu yerini aldı.

☆ 13 Nisan 1977- Plaza de Mayo Anaları'nın ilk yürüyüşü

Uzun yıllar askeri faşist diktatörlüklerle yönetilen Arjantin'de, bir grup devrimci anası, cuntadan hesap sormak için Plaza De Mayo Meydanı'nda her perşembe biraraya gelerek çocuklarını 'arama'ya koyuldu. İlk eylemlerini gerçekleştirdikleri 1977'de sayıları 14 iken, 1980'e gelindiğinde 2 bini buldu. Bu süre içerisinde içlerinde 92'si çocukları gibi "kaybedilerek" katledildi. Plaza De Mayo anaları, sadece kendi halkına değil, tüm dünyaya örnek oldular. Ülkemizdeki "cumartesi anneleri" bunun bir örneğidir.

☆ 14 Nisan 1987- Öğrenci Dernekleri için eylemler yapıldı

'80 sonrası yeniden kurulan öğrenci dernekleri ANAP Hükümeti tarafından kapatılmak istenince, öğrenciler başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde sokağa döküldü, açlık grevleri, oturma eylemleri, yürüyüşler yapıldı. Günlerce süren eylemler üzerine hükümet geri adım atmak zorunda kaldı. Bu, '80 sonrası öğrenci gençliğin yeniden dirilişiydi.

☆ 15 Nisan 1985- TKİH önderlerinden Adil Can gördüğü işkencelerin sonucu Metris'te tutsakken şehit düştü

☆ 16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

Devrimci Sol önder kadrolarından Sabahat Karataş ve Sinan Kukul'la birlikte Eda Yüksel, Taşkın Usta, Ercüment Özdemir, Şadan Öngel, Arif Öngel, Ayşe Nil Ergen, Ayşe Gülen, Hüseyin Kılıç ve Satı Taş Kılıç, İstanbul'da kaldıkları evlere düzenlenen polis operasyonlarında yiğitçe çarpışarak şehit düştüler.

☆ 19 Nisan 1943- Varşova Ayaklanması başladı

Nazi faşizminin vahşetine karşı Yahudilerin tek silahlı direnişidir. Polonya'da sayıları 450 bin iken 60 bine düşen Yahudiler, Varşova'da ayaklandılar. Ayaklanma sırasında yüzlerce Nazi askeri öldürülürken 13 bin Yahudi de katledildi. Ayaklanma sırasında kamptan kaçmayı başaran Yahudiler, Polonya silahlı halk direnişine katıldı ve faşizme karşı savaştı.

☆ 22 Nisan 1997- Tupac Amaru gerillaları katledildi

Peru'da Japon Büyükelçiliği'ni işgal eden Tupac Amaru Devrimci Hareketi (MRTA) gerillaları, cezaevlerindeki 400 MRTA gerillasının serbest bırakılması ve uygulanan neo-liberal politikalara son verilmesini talep ettiler. Emperyalistlerin temsilcilerini 126 gün kendi inlerinde hapsedmeyi başaran gerillalar, İsraili kontrgerilla uzmanlarının eğittiği Perulu komandolar tarafından katledildiler.

☆ 25 Nisan 1974- Portekiz'de 'Karanfil Devrimi' gerçekleşti.

21 Mart - NEWROZ İSYANDIR!

Newroz, sadece Kürt halkı için değil, bütün Ortadoğu halkları için yeni bir güne uyanma, yenilenme ve direnişle özdeşleşen bir gündür. 21 Mart, gece ile gündüzün eşleştiği, doğanın canlandığı, baharın gelişinin müjdelendiği bir tarihtir çünkü. Doğayla birlikte toplumun uyanışını da ifade eder. Onun için Ortadoğu halkları birçok mitolojik öykü üretmiştir. Bunların içinden en bilineni Demirci Kawa'dır.

Efsaneye göre bir dağın başında zalim Kral Dehak yaşamaktadır ve insan beyni yiyerek hayatta kalabilmektedir. Halk çaresiz bir şekilde Dehak'a sürekli kurban sunmak zorundadır. Buna isyan eden Demirci Kawa, Dehak'la savaşmaya karar verir. Ve Dehak'ı yenmeyi başardığında, dağda büyük bir ateş yakacağını söyler. Hazırlığını yapar, dağa çıkar. Günler sonra dağın başından büyük bir ateş görülür. **Kawa, zalim Dehak'ı yenmeyi başarmıştır. Tarih 21 Mart'tır. Ve Newroz'un simgesi ateştir. Ateş, insanlığın ilk çağlarından itibaren özgürlüğün simgesi olmuştur.** Güçtür, tutkudur, hepsinden önemlisi, niteliksel bir dönüşümün ifadesidir. Prometheus'un tanrılardan çaldığı günden bu yana ezilen halkların sevinç ve

kurtuluş simgesidir. Demirci Kawa'nın yaktığı ateş de böyledir. Zalimlere

başkaldırının ve onları alaşağı etmenin sembolüdür. Kawa bir emekçidir. Ulusal kimliğinden ziyade, sınıfsal kimliğidir öne çıkan. **Kawa'nın üretimdeki yeri, ulusal kökeninden daha**

önemli, daha belirleyicidir çünkü. Dehak zalimdir, kıyııcıdır, emekçi kitlelere düşmandır. Zalime karşı başkaldırıcı örgütlenme görevi ise, herhangi birine değil, bir demirciye düşmüştür. Diğer ezilenlere önderlik etme misyonu onundur.

Kürt ulusal hareketi, Kürt yoksul köylülüğün mücadelesiyle bugünlere geldi. Sonrasında Kürt burjuvalarının etkisine rağmen, hareketin tabanı yine Kürt işçi ve emekçiden oluştu. Ve Kürt halkının gerçek kurtuluşu, işçi-emekçi halkın mücadelesiyle, devrim ve sosyalizmle mümkün olacaktır.

Halkız biz!
Yeniden doğarız
ölümlerden...

